

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

redigeret af C. Carstensen.

Skitser og Noveller af Ugebladet "Pressen"

1868; Juli Kvartal

Kjøbenhavn : N G Calbergs Bogtrykkeri,
1867-1868

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

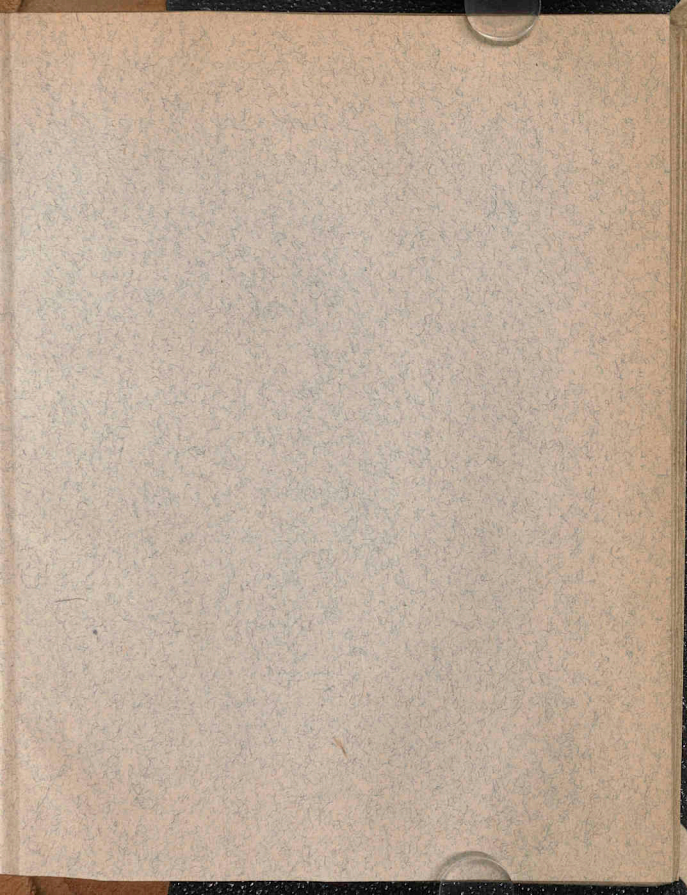
DA8-AM 2265

L 14/28
8

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024030416

Skitser og Noveller

af

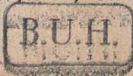
Ugebladet „Presen,“

redigeret af Cand. phil. G. Garstensen.

Juli Kvartal 1868.

Kjøbenhavn.

N. G. Calbergs Bogtrykkerie, Bimmelstædet 42.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

RECEIVED

LIBRARY OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1900

CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Kunstberidersken

(Fortælling efter det Tydske, ved — n.)

Jeg kan endnu see ham for mig, med de lange lyse Lokker, fuld af Livslyst og Glæde! Ingen Hest var ham for vild, intet Spring for høit, intet Baaben for farligt, og — intet Bæger for stort. Et varmt, sprudlende Hjerter, en elskværdig, vindende Personlighed, et Genie i Alt, hvad han tog fat paa, han var Alles Yndling: Mændene vare stolte af at kalde ham Ven, Kvinderne følte Hjertet banke stærkere, naar deres Blikke mødte hans. Hans Sind var ungt og fyrrigt, og i fulde Drag nød han alle de Herligheder, Livet kunde byde.

Da han endnu var Elev paa Gymnasiet, vandt han Cornelia Gynthers Gunst, en Datter af en meget velhavende Mand, der var hans

Formynder, og hos hvem han var bleven opdragen. Han betragtede dog sine Forhold kun som et underholdende Tidssfordriv; thi Univer-
sitetet stod for ham som en heel ung Verden, hvori hans Liv først skulde begynde, og lige-
overfor de Herligheder der ventede ham der, havde han ikke Karakterstyrke nok til ganske at hengive sig til Kjærlighedens Nydelser, intet
Diæblisk faldt det ham ind at binde sig for be-
standigt til en Pige, nu, da han var bleven
selvstændig, da Frihedens Porte vare aabnede
for ham.

Cornelia derimod tog Sagen alvorligere. Selv har jeg ikke lært hende at kjende, men
Alle, som kjendte hende vare enige om at rose hendes sjeldne Elfskærdighed og Skjønhed. Hun
var ikke nogen af disse fremragende, regelmæs-
sige Skjønheder, men det blide Udtryk i hendes
Ansigt, de lange, hvide Lokker og de mørke in-
derlige Dine, kort sagt, hendes hele Personlig-
hed kunde ikke andet end fængsle Enhver, med
hvem hun kom i Berøring. Det stemte derfor
ogsaa fuldkomment overeens med hendes Væsen
at hun tog Sagen alvorligere, og da Frijs reiste

til Jena, var det hendes faste Beslutning at vente paa ham, og ham alene.

Fritz besad kun en lille Formue, henved 2000 Rbd.

Hans Formynder havde samvittighedsfuldt vaaget over denne Formue, og da han ikke tog Betaling for hans Opdragelse, havde han forøget den lidt ved Speculationer. Da Fritz reiste til Universitetet var han næsten myndig, Gynther, som ikke var ubekjendt med de Farer Universitetslivet fører med sig, som saa særlig truede hans letsindige Myndling, viste ham, at en saa ringe Formue næppe var tilstrækkelig til Omkostningerne ved hans Studering, formanede ham til at være saa sparsom som mulig og gjorde ham det Forslag lidt efter lidt at udbetale ham de Benge han skulde bruge, for derved tillige at holde et vaagent Øie med ham. Fritz havde ikke noget at indvende derimod og reiste, for at sturere Jura. Paa den Tid vare Udsigterne for Juristerne meget gunstige, ja, saa gunstige, at han næsten umiddelbart efter sit Studiums Fuldbendelse, kunde vente Ansættelse. Dog studerede han ikke synderlig ivrigt, men bestræbte sig saa meget desto mere for at

blive en ægte Student. En af „den ægte Students“ Egenstaber var Ligeegyldighed for Penge og denne Egenstaber besad Frih i tilstrækkelig Grad af Naturen, saa at det var noget han ikke behøvede at lære. Vi andre Studenter ansaae den flotte Frih for meget rig, tilmed da vi strax kunde see, at han var vout til at leve paa en stor Fod. Mange — der er nemlig aldrig, selv blandt de Unge, Mangel paa lave Karakterer — benyttede sig af hans Flothed og hjalp ham af med Pengene.

Hans Formyndere formanede og formanede atter til Sparksomhed, og hans Formaninger gjorde i Begyndelsen ogsaa Indtryk paa Frih, som elskede og ærede ham, saa at han for et Par Dages Tid blev flittig og økonomisk; men saa kom hans lystige Brødre igjen, — de savnede ham overalt, de bortførte ham fra hans Stue, gjorde Nar af hans Afholdenhed og Moraliseren, viste ham de herligste Leiligheder til gale Streger, — og naar de kom, saa var det ude med hans Standhaftighed, Fristelsen var for stor, han kunde ikke andet end følge dem. Man vidste godt, at det var ham der gjorde Optøier, vare nogle Ruder slagne ind, nogle

Skildter flyttede, saa maatte det være ham, der havde gjort det, og da han var for letsindig til at fremkomme med et ordentlig Forsvar, men hellere gjorde nok en gal Strøg, end spillede den Uskyldige, saa skeete det ikke sjældent, at han for egen og fremmed Regning blev indkaldt for Retten og kastet i Fængsel, og der var han igjen den Første til at spille Rettens Haandlangere alle mulige Puds. Tillige var han den Bedste til at haandtere en Fleuret, ligesom ogsaa den bedste Sekundant, en Duel, hvor han ikke var tilstede, var noget Utænkeligt.

Der hjalp ikke nogen „kjære Moder,“ havde han været afholdende i to Dage, var det store Ting, han maatte da atter med, og var da atter mere vild og ustyrlig end nogensinde før. For ikke at faae nye Formaniuger fra Gynther som holdt hans Penge i Forvaring hos sig, satte han saa mange af sine Giendele, som han kunde undvære, paa Assistentshuset, for at skaffe Penge til at betale sin Gjæld med, var den betalt, var det kun en ny Grund til atter at skaffe sig Credit. Endelig truede Gynther med ikke mere at vilde bryde sig om ham, for at spare

sig unyttig Ergrelse havde han overgivet Resten af Formuen til en Bankier, for hvis Frijsaae sig istand til at forbedre sig, kunde han i det mindste beholde denne Rest for sig selv.

Frijs fattede naturligviis de bedste Forsætter og glemte dem naturligviis atter, efter at han — murebila Actu — havde holdt dem i hele otte Dage; men efter to Maaneders Forløb var den lille Rest af hans Penge i de sikkreste Hænder, han lod dem ikke udbetale til sig selv men til en Jøde, som tidligere havde laant ham Penge.

Der var nu een Grund til at han blev sine gode Forsætter utro. Han maatte nemlig reise til B . . . i et vigtigt Anliggende.

I denne By besandt sig paa samme Tid en Trup Kunstberidere, blandt hvilke især Mademoiselle Julie udmærkede sig ved sin paafaldende Skjønhed.

En smuk, aaben Bænde, deilige, fulsorte Lokker, der svulmende bølgede ned ad hendes Hals, mørke, lynnende Dine — Alt forenede sig til et skjøndt Hele. Denne hendes Skjønhed var forbundet med en ædel Holdning og blev ikke lidt forhøiet ved hendes Dragt, de korte,

guldbroderede Silkeskjørter, og de kostbare, i det mindste kostbart skinnende Smykker. Hun var klædt med Smag, det kunde selv en Misundelig ikke nægte! og foruden alt dette var der som et Skin af Poesi over hende, begrundet i et vist melankolsk Væsen, en Slags Foragt for Bisald, et Skin af Utilsfredshed i disse ellers saa glimrende Omgivelser, ja, man troede endog at have hørt hende sukke.

Byens mandlige Beboere vare henrykte, dens kvindelige Beboere vare misundelige.

Hvormange Skjønheder vilde ikke have ombyttet deres kostbare Silkesjoler med hendes mindre kostbare men mere fletterende Klædning.

Unge Mænd og gamle Herrer vare som fortryllede, og jeg selv veed næppe om en smuk Dome kunde tage sig smukkere ud end staaende paa Ryggen af en Hest.

Hvor frit viser ikke hendes hele Skabning sig, hvor træder ikke hver skøn Linie frem! og hvor røres ikke Gens Deeltagelse naar man seer en saadan Kvinde optræde alene og uden Mandens Beskyttelse, seer hende søge Farer og beseire dem!

Men, trods al det Bisald hun høstede, trods al den Hyldest hun vandt, blev Kunstberidersten almindelig anseet for uovervindelig, og man fortalte at en Prinds den og den — for denne Verden er en Prinds Indbegrebet af al Elskværdighed — forgjæves havde beilet til hendes Gunst og tilbudt hende baade Guld og grønne Skove, og at han skulde have trukket sig tilbage ganske forbauset over at have vundet en saadan Modstand. Dette bidrog ligesom til at omgive Mademoiselle Julie med en Helgenglorie. Det hed sig, at hendes Bandel var ligesaa dædelfri, som hendes Skabning, hun var af god, ja fornem Familie og var gaaet til Truppen af ulykkelig Kjærlighed; ikke sandt, høist romantisk.

Vor Frik var strax Fyr og Flamme, da han saae hende, og i Tiltro til sin sædvanlige Lykke tøvede han ikke med et Forsøg paa at nærme sig til hende. Midlet, han brugte, for at naae sit Maal, var en fast Villie til at overvinde de Vanskeligheder, som mødte ham, han manglede aldrig denne elskværdige Forekommenhed, som selv den smukkeste Mand har fornøden, naar han vil gjøre Lykke hos Damerne.

Hans Dvølse i alle legemlige Færdigheder gav ham Leilighed til at knytte en Forbindelse med Mændene i Truppen, hans Styrke og Smidighed var saa stor, at han kunde maale sig med de fleste af dem, ligesom han ogsaa havde stor Færdighed i Ridestuen. Det varede ikke længe før han kom dagligt til dem, og ved at omgaaes dem havde han aabnet sig en Udvæi til at træffe sammen med Julie, hvem han nu nærmede sig og behandlede paa den rette Maade.

Han overøste hende ikke med prunkende Kostbarheder, men sendte hende smaa, i sig selv ubetydelige Gaver, saasom Blomster, Handsker, vellugtende Sager og deslige.

For at staae sig godt med Selskabet, undlod han ikke engang imellem at traktere dem, og atter gif en god Slump af de Penge, som han endnu havde tilovers.

Og Mademoiselle Julie var ikke uovervindelig. Det forholdt sig ikke ganske saaledes med hende, som Folk troede, men paa den anden Side var Rygtet heller ikke ganske ugrundet. Allerede fra sin tidligste Barndom havde hun

været ved Troppen, og var ingenlunde bleven opdragen bedre eller strengere end de Andre.

Men hun havde af Naturen en klar Forstand og et friskt Hjerte.

Skjønt endnu kun Barn, blev hun dog beundret og hyllet, hvor hun optraadte.

Den smukkeste, meest indtagende og tillige aandrigste af hendes Tilbedere var en Ritmester, en i Byen velbekjendt Don Juan.

Ham kunde hendes versarne Hjerte ikke modstaae; at han, den fornemme Herre, ikke kunde ægte hende, Kunstberidersten, derom var hun intet Dieblik i Tvivl, man hun troede paa hans Ord, troede paa hans Løfter om evig Kjærlighed og Trost og følte sig tilfredsstillet ved dem.

Men Hr. Greven fandt ikke længere Behag i hende end i andre Skjønheder.

Ved hendes Tilnærmelse kjølnedes hans Kjærlighed, og selv om han ikke havde været en Don Juan, vilde han kun vanstelig have kunnet holde sin Ged, da hendes ringe Dannelse kun frembød faa Tilknætningspunkter imellem dem.

Hans Opmærksomheder imod hende blev sjældnere ligesom hans Besøg, det kom til heftige Scener, hvorved hendes Lidenskabelighed løb af med hende; et Par Gange bleve de atter forsonede, men en smuk Dag blev Hr. Greven borte, for ikke mere at vise sig.

Det var en grusom Stusselse for Julie. Hendes oprigtige, lidenskabelige Kjærlighed blev ikke alene ubesvaret, men bedraget, hendes Hengivenhed for ham belønnet med Forræderie.

Hendes Sjæls Elskede, hendes Ideal og Udvalgte, en ordløs Mand! Hun selv kun et Legetøj for hans Lidenskaber, kun et Legetøj for den, for hvem hun havde opoffret sig!

Hendes Hjerte krympede sig under denne Smerte, med Foragt saae hun ned paa Mændene, af hvilke Een havde bedraget hende, og stolt hævede hendes Sjæl sig over den foragtelige Verden.

Og Stolthed blev hendes Dyd, hun blev uanfægtet af Beundring og Smiger, modtog aldrig nogen Gave, ligesom hun ogsaa med Tak for Laan sendte sin første Tilbeder de Ringe, Baand og Klædningsstykker, han tidligere havde foræret hende tilbage.

Deri løi Rygtet ikke, at hun syntes uovervindelig. Det piinte hende, at hun stedse maatte vise sig naadig mod sine Tilbedere, stedse stræbte efter Bifald, et Bifald som hun foragtede, at hun skulde være elskværdig og henrivende, stille sin Skjønhed tilskue og være munter og livlig hun, der følte en saadan Smerte i sit Hjerte.

Hun var en Sammensætning af lutter Modsætninger, og af det poetiske, sørgmodige Udtryk, der hvilede over hendes Ansigt, kunde man slutte sig til den Kamp, der rasede i hendes Indre.

En rum Tid var forløbet siden Bruddet med Ritmesteren, da vor Friis lærte hende at kjende.

Hendes Bitterhed var formildet, hans friske sunde Lune, hans elskværdige Selsindighed afvæbnede hendes Stolthed.

Han traadte hende ikke i Møde, som ydmygt beilende til hendes Gunst, men han behandlede hende ganske som sin Ligemand. Hun beundrede hans mandige Skjønhed, hun talte gjerne med ham, hun var elskværdig, ja selv øm imod ham og modtog hans smaa Gaver, Kostbarheder vilde have frænknet hende, men

hans i sig selv ubetydelige Foræringer syntes hende et Beviis paa hans sande Hengivenhed.

Men hendes Stolthed var dog endnu for stor til at hun skulde indlade sig i noget for-
troligt Forhold med ham.

Det var derfor intet Under, at Frijs blev mere og mere indtaget i hende, og søgte at rydde den Hindring, der stod imellem dem, af Veien.

Og det var ikke blot hende alene, der fængslede ham, men selve Troppens frie Liv havde for ham en mægtig Tiltrækningskraft.

Han forlængede sit Ophold i L Uge efter Uge, endelig maatte han dog tilbage til Jena; hans Benge var soundet betydeligt ind, og som Sagerne nu stode kunde han ikke mere fortsætte sine Studeringer. Allerede tidligere havde han modtaget consilium abucudi, fordi han meget hyppigt udeblev fra Kollegierne, nu gav hans lange Fraværelse atter Anledning til Klage, han kunde udsætte sig for at blive re-
giceret.

Hvad skulde han gjøre?

Da fik han pludselig en Tanke, og han
„Pressen.“ Julisbortal.

greb den med Begjærlighed, hans Letindighed kjendte ingen Betænkning, en vigtig Beslutning overfoer ham idet samme som et Eventyr.

En skjøn Dag skrev han til Troppens Directeur, om han ansaae ham for dygtig nok til at blive optaget i Selskabet, og om han vilde antage ham som Medlem.

Tilbuddet kom Directeuren meget vel tilpas, der kunde ikke være noget at vove ved at optage en saa smuk og stærk Mand i Selskabet og tilmed behøvede han ikke at betale ham videre høit, da han jo søgte en Livsstilling.

Efter megen Snakken hid og did, for at han skulde faae Skin af at gjøre det af lutter Barmhertighed — erklærede Directeuren sig villig til at optage den smukke Frig i Selskabet.

Saa snart denne sik Underretning herom, forlod han Universitetet, og undgik derved at blive regiceret.

Mademoiselle Julie saae i dette Stridt et nyt og stærkt Beviis paa hans Kjærlighed og modtog hans Opmærksomhed med mindre Tilbageholdenhed end tidligere.

Han blev herved kun saameget desto fyrrigere, han veeg ikke fra hendes Side.

J Circus hjalp han hende, udenfor Circus var han stedse hendes Ledfager.

Og naar han red omkring i Byen med den deilige Pige, og de Spadserende betragtede det smukke Par med Beundring, naar han jagede omkring paa Markerne, satte over Gjerder og Grave, naar hun undskydede ham og han indhentede hende, naar han tilsidst hjalp den blomstrende, svulmende Pige af Hesten, da ansaae han sin Lod for misundelsesværdig.

Mere og mere trængte han ind paa hende og inderligere og inderligere sluttede hun sig til ham. Trangen til Kjærlighed vaffes atter hos hende, men Julie var deels som en Følge af den Erfaring, hun havde gjort, deels ogsaa fordi hun havde bemærket sin Vens lette Sind, meget mistroisk og betænkkelig. Hun vilde ikke udsætte sig for nok en Skuffelse.

Om Ægteskab kunde der ikke godt være Tale; thi de mange Forsigtighedsregler, som Loven foreskriver, for at forhindre — at Kjærligheden knyttes for evig, kunde ikke tilveiebringes og paa den anden Side vidste Julie kun altfor godt, hvor lidet man kan stole paa Løfter om evig Trofskab.

Hvormed kunde hun da fængsle sin nye Elsker?

Endelig fattede hun en Beslutning.

Hun aabenbarede ham, hvorledes det tidligere var gaaet hende og erklærede ham paa det Bestemteste, at hun forlangte evig Troskab, bad ham vel at betænke, om han ogsaa kunde love hende dette, men hvis han senere alligevel viste sig utro, skulde hun nok vide at finde ham og tage Hævn. Frik, som blev opflammet ved at see Bigens Videnskabelighed, tænkte ikke paa Utroskab; han trykkede smilende sine Læber paa hendes og svor hende evig Troskab.

Fra nu af tilhørte hun ham alene.

Elskelig, søm og opoffrende var hun i fuldeste Maal.

Det laae i Frik's Natur snart at finde sig tilrette i den Stilling han havde valgt sig, den Lykke han nød sammen med den skjønne Julie beherskede ham ganske.

De levede saaledes i Fred og Glæde hened et Aar, men da begyndte det lidt efter lidt at blive anderledes.

Trods den Letsindighed, der var et Særkjende for Frik's Karakter, flumrede der dog

en dybere Trang i hans Indre; han var af for godt Stof til at han ganske skulde gaae til Grunde.

Han kunde finde sin nye Bestjæftigelse underholdende, saalænge den var ny, han kunde betragte det Liv han nu førte, som et Lune af Skjæbuen, ja, som en genial Streg; men det maatte blive anderledes saasnart han mærkede Livets Alvor.

Hans Bestjæftigelser bestode i Brydning, hvortil han lod udgaae offentlige Udfordringer, i forskjellige Slags Spring, i Productioner paa Slap Linie og endelig i Skoleridt.

Han optraadte under Navnet Hr. Frederik og Hr. Frederik savnede aldrig Bisald.

Men stedse kun at arbejde med Legemet, kun at vise sin legemlige Styrke, kun at tjene til Underholdning for Mennesker, daglig at sætte sit Liv paa Spil uden noget høiere Formaal, og at søge Livets Alvor i idel Gjøgleri, det er ydmygende og bidrage til at svække Modet.

Skuespillerne er langt bedre stillet end Gjøglerne; hiin kan altid, selv om det er et slet Stykke han spiller i, lægge noget Idealt, noget Mandrigt i sit Spil, han lever og virker

for det Ideale, hos Denne derimod dør al Sands for det Ideale, og det Mod han udviser, bliver et Brangbillede af det sande Mod.

Hertil kom, at de øvrige Medlemmer af Troppen, som tillige dannede hans eneste Omgangskreds, — han vovede sig ikke ud blandt andre Mennesker — deels vare omstreifende Bagabonder, der havde spillet bankerot ligesom han, deels var det Mennesker, som kun tog Livet fra dets letteste Side, som ikke var gladere end naar de vandt Bifald for deres Kunster, uden al Dannelselse, den ene misundelig paa den anden, Mennesker, som hverken følte Trang til eller vare i Stand til at skabe indre Samklang og gemytligt Samliv.

Originale og vittige Fyre var der vel blandt dem, men det var af den Slags letforstaaelige Originalitet, som ganske taber sin Interesse efter et kort Bekjendtskab.

Omendstjøndt Friis just ikke hørte til de Ordentligste, stødte dog den Mangel paa Orden og Dannelselse, som han overalt traf, ham tilbage. Men jo mere han fjernede sig fra det øvrige Selskab, desto mindre venlige bleve de imod ham. I Begyndelsen holdt Primadonnaens

Tilbøielighed for ham, ham skadesløs, men lidt efter lidt tabte ogsaa den sin Betydning.

Hun besad Følelse, ja dyb Følelse, men hun var i høieste Grad uvidende, uden alle ideale Interesser, ogsaa hun manglede al Sands for Orden, det ideale Stjær, der hvilede over hendes Skjønhed svandt mere og mere, hun manglede Aand.

Han havde maaskee kunnet uddanne hende men dertil havde han ikke Taalmodigheden nok, og begge manglede desuden Tid og Kraft dertil, formedelst de uophørlige, trættende legemlige Øvelser.

Hun bemærkede hans Kulde og fordoblede sin Omhed, han blev kun saameget desto mere ligegyldig derved.

Hun søgte at gøre ham skinsyg ved aabenbart at nærme sig en Anden, og hun maatte see at han blev uberørt deraf.

Kjed af dette Liv og dets Tomhed, vilde han styrte sig i Krigen, der kunde han dog finde værdig Brug for sin Styrke, der var en vid Tumleplads for hans dristige Mod, der kunde han styrte sig i Kamp for store Interesser og tage Deel i den Nations Skjæbne, for

hvilken han nu gjøgledede. Han meddeelte Julie sin Plan — thi han forudsaae en lignende Kulde hos hende, som hos sig selv — og talte foreløbig om en kort Skilsmisse.

Men han traf en uventet heftig Modstand. Julie blev vred over at han vilde forlade hende hun havde allerede længe bemærket hans Ugyldighed, men hun vilde aldrig vige fra hans Side. Hun truede med at ville forhindre hans Ankomst til Hæren, hun vilde skildre ham for hans Kammerater som et Menneſke, der havde spillet bankerot, som en Kunstberiders Athlet, hun vilde følge ham overalt, ikke vige fra hans Side, om de saa ogsaa begge ſkulde dø.

Efter ſaadanne Trudſler tog hun ſin Tilflugt til et Middel, et Middel, ſom Naturen rigelig har begavet det ſmukke Kjøn med, til Taarer, og hendes Taarer vare oprigtige.

Vilde da atter den, ſom hun elſkede, forlade hende? Var hun da ſaa utaalelig, at Døden paa Balpladsen var at foretrække for et Liv, levet ſammen med hende?

Hun kaſtede ſig hulkende om hans Hals, og Friſk kunde ikke udholde at ſee hende ſaa bedrøvet. Han maatte love hende at blive, og

hun glædede sig derover som et Barn. — Loven er ærlig, men Holden besværlig; — det vidste Julie godt, da hun derfor opdagede at Friis havde Planer for, som hun ikke var indviet i fattede hun ganske rigtig Mistanke om at han tænkte paa i Stilhed at flygte.

Hun gav da Direktøren et Bink om at det vigtigste Medlem af Selskabet tænkte paa at undslø, og strax var Friis under Opsyn, alle hans Skridt bleve bevogtede.

Den stakkels Fange blev tungsindig, og hans Kjærlighed vandt ikke i Styrke derved, at hans Elskede modsatte sig enhver Bestræbelse fra hans Side efter at handle mandigt. Han arbejdede ivrigt — saaledes hencævner Athleten sin Bestjæftigelse — han arbejdede med en forbausende Foragt for alle Farer, og han blev vidt og bredt berømt som den bedste Acrobat og Kunstberider, en Berømmelse, som ikke ærgrede ham lidet.

Saaledes gik det en lang Tid.

Friis blev bestandig mere stille og indsluttet; Primadonnaen havde endnu bestandigt et opmærksomt Øie for hans Lyster og Ønsker og gjorde sit for at opfylde dem.

Da traf jeg ham selv, og af hans egen Mund erfarede jeg Alt, hvad jeg her fortæller.

Da jeg hørte megen Tale om den fortrinlige Circus, blev jeg meget nysgjerrig, og spadserede om Aftenen derud sammen med nogle Benner. Den ene af disse var ganske henrykt over Mademoiselle Julie og havde for hendes Skyld besøgt Circus hver Aften, men — og det vakte min Interesse, — trods sit bekjendte Mesterværk i at beseire det smukke Skjøn, havde han kun opnaaet det slaaende Smil, hvormed hun lykkeligjorte hele Publikum.

Denne Circus var ganske usædvanlig prægtigt udstyret, Dragterne idetmindste ved Lys, tilsyneladende kostbare, et stort Antal Medlemmer, som stedse udførte deres Kunster med Sikkerhed og Smag. Mademoiselle Julie var den Aften en af de Første, som optraadte, jeg maatte anerkjende hendes Skjønhed og Ynde, ja, det forekom mig endog, at der var ligesom noget Aandeligt udbredt over hende.

Noget senere optraadte Athlethen.

Han havde en prægtig Skabning, stærkt udviklede Muskler, og bevægede sig med forbausende Smidighed og Lethed.

Trods det forbindtlige Smil, som han syntes at beiragte som en Deel af sine Kunster, viste han et eiendommeligt barskt og stolt Væsen. Troppens Tjenere adløde frygtsomme hans Bink.

Direkteuren turde knap nærme sig ham.

Et nedladende Bink var hele hans Svar paa Publikum's larmende Bifaldsraab.

Jeg kjendte ham ikke strax.

Den fremmede Dragt, Sminken, det haarde Udtryk i hans Ansigt, som jeg tidligere kun havde seet lee, hans forandrede Legemsbygning hindrede mig deri, men det hele samlede Indtryk af ham var mig bekjendt, og jeg begyndte at tænke mig om, for at udfinde, hvor jeg vel kunde have truffet ham før.

Jeg kom imidlertid først paa det Nene med mig selv, da han en Gang gik lige forbi mig, da hans Dine mødte mine, og hans Ansigt forraadte, at han havde seet en Bekjendt.

Jeg gik ham forbi uden at tage videre Hensyn til ham.

Det er let begribeligt, at det Hele nu fik en ny Interesse for mig, jeg sad i en stærk Spænding.

Det blev mig snart klart, hvorledes Forholdet var imellem ham og Julie. Hun var stadig tilstede ved hans farligste Kunster, holdt ikke sine Dine fra ham og røbede ligesaamegen Angst som Stolthed. Da han engang havde udført et farligt Spring i en stor Høide og lavede sig til at gjøre det om, lagde hun med et bedende Blik sin Haand paa hans Skulder — og han undlod Bovestykket. Overhovedet viste han sig ikke galant, men snarere søielig og estergivende imod hende, som om han blev behersket af hendes blide Ydmyghed.

Jeg maatte tale med Friis.

Han var lige gaaet bort, jeg spurgte om hans Bolig og fik Anviisning paa et lille Gjæstgiversted i Forstaden.

Her viste man mig op til et Værelse i øverste Etage.

Jeg bankede paa Døren. Ingen svarede. Jeg tillod mig da at aabne Døren — hvilket Syn!

Det var et temmelig stort Værelse, mat oplyst af et Tællelys, men mere vedligeholdt end man kunde vente.

Paa et rundt Bord, som var anbragt

midt i Bærelset, stod forskellige Episevarer og en Flaske Viin, Maden var urørt og et Glas halv tømt.

Bed dette Bord sad den stakkels Fritz med en Frakke trukket over sin Tricot, han havde lagt Armene paa Bordet og støttede sit Hoved paa dem, Julie stod høiet over ham med sin Haand paa hans Skulder, hun havde grædt.

Jeg trak mig hurtigt tilbage, men hun havde set mig og kom ud, for at spørge hvad jeg vilde.

Jeg svarede, at jeg ønskede at tale med Hr. Frederik.

Fritz raabte inde fra Bærelset: „Han skal gaae.“

Jeg svarede, at jeg kunde ikke gaae; jeg maatte tale med ham.

Da raabte han atter: „Lad ham da komme ind.“

Hun aabnede forbausset Døren.

Fritz havde reist sig op og rakte mig Haanden men næppe havde jeg givet ham min, før han faldt mig om Halsen og græd bitterligt.

Det var, som jeg senere erfarede, den første

Gang i lang Tid, at han talte med en gammel Bekjent.

Julie saae forbausset og ængstelig ud.

Jeg ventede at han skulde forestille mig for hende, men han sagde kun ganske kort: Lad os være alene.

Det rørte mig, da jeg saae Pigen kysse ham ømt sørend hun gik, og spørge, om hun maatte gaae til Ro, der hvilede et Udtryk af dyb, lidenskabelig Kjærlighed over hende, og det var sørgeligt at see hans kolde Ligegyldighed derfor.

Hun gik ind i et Sider værelse.

Frik stod en lang Tid stiltiende foran mig pludselig sagde han, som om han svarede paa et Spørgsmaal.

Ja, det er der blevet af mig, en Athlet, en Akrobat, et Menneske, som streifer omkring til ingen Nytte.

Jeg søgte at berolige ham og erfarede lidt efter lidt, hvad jeg her har fortalt.

Hans Forhold til Julie syntes at have stor Magt over ham, i denne Henseende var han aabenbart uenig med sig selv.

Hendes Skjønhed og Elfskærdighed for-

tryllede ham endnu stedse, han skildrede mig deres første Bekjendtskab og sin store Lykke med glødende Farver. Paa mit Spørgsmaal om hun var ham tro, svarede han strax: Hun er tro som Guld, hun tænker ikke paa nogen Anden.

Efter et kort Ophold tilspøiede han: men — hun er Kunstberiderske, og for hendes Skyld er jeg — en Akrobat.

Dg han brød ud i en fortvivlet Latter.

Det blev mig snart indlysende, at Begge vilde have været de lykkeligste Menneſker, hvis de havde levet under andre Forhold, at den Ene udøvede en gunstig Indflydelse paa den Anden, mer at Afsondringen fra den øvrige Verden, fra al høiere Dannelse, havde en daarlig Indvirkning paa Frih, og at Ulysten til hans Stilling hos ham bevirkede Ligegyldighed for hans Veninde.

Da jeg sagde, at han skulde rive sig løs som en Mand, svarede han:

Dg hvad skal jeg saa tage mig for? Nei, det vilde blive hendes Død.

Da jeg opfordrede ham til at besøge mig

svarede han, at det kunde han ikke, han tilhørte ikke mere min Verden.

Derimod tillod han mig at komme igjen, og jeg besøgte ham derfor oftere og havde Leilighed til at lære den skønne og elskværdige Julie at kjende.

Ofte naar vi sad og passiarede ved et Glas Viin, kunde han komme i sit gamle muntre Lune, og man kunde da tydelig see, hvor lykkelig Julie var.

Han blev da ogsaa mere øm imod hende, og selv den ringeste Venlighed fra hans Side opfyldte hende med Taknemmelighed og Glæde.

Da Tropfen tog bort fra Byen, var det ikke uden Smerte, at jeg tog Afsked med ham.

Omtrent et halvt Aar kunde vel være gaaet da jeg fik et Brev fra Frijs.

Utilfredsheden med hans Stilling var ste-gen, og der var kommen en ny Grund dertil.

Han skrev følgende derom:

(Sluttes.)

Kunstberidersken

(Fortælling efter det Tydste, ved — n.)

(Sluttet.)

—

En Aften gav han sine sædvanlige Forestillinger, et farligt Spring mislykkedes, men forunderligt nok, og til stor Glæde for Tilskuerne kom han ikke til Skade. Men i det Dieblig han faldt ned hørte man et hjerteskjærende Skrig fra en af de forreste Tilskuerpladser.

Da Fritz saae derhen, opdagede han en Dame, der laae bekvmet, og gjenkjendte i hende — Cornelia, som tilfældigt var kommen til denne By.

I samme Dieblig styrtede Julie frem og viste synlige Tegns paa Deeltagelse.

Under Paaskud af at have forvredet sin Fod trak Fritz sig tilbage, og begav sig paa Veien til det Værtshuus, hvor han boede.

Den Tanke, der paa Grund af denne Begivenhed bestjæstigede ham, bevirkede at han gik saa langsomt, at en Fremmed, som havde forladt Circus paa samme Tid som han, snart indhentede ham.

Fritz! Lød det bag ved ham, og en Haand der blev lagt paa hans Skulder, bragte ham til at standse og vakte ham af hans Tanker.

Det var en velbekjendt Stemme, men den lød som en Anklage.

Fritz gyste, vendte sig om og sagde sørgmodig: Ja, det er mig, Hr. Gynther.

Denne taug en Stund stille, han vidste ikke strax, hvad han skulde sige, han følte, at Bebreidelser vilde ikke her være paa rette Sted.

Saaledes stode de en Tid tausse ligeoverfor hinanden.

Endelig sagde Gynther:

Dg saaledes skal jeg træffe Dig igjen, Fritz.

Ja, det er kommet vidt med mig, svarede Fritz i den dybeste Smerte.

Saa vend om medens det endnu er Tid, bad Gynther.

Umuligt! jeg kan ikke! sukede Fritz.

Dg hvorfor? jeg vil jo hjælpe Dig.

Frik taug, men Gynther vedblev:

Er der andre Baand, som binde Dig? har Du paadraget Dig nogen Forpligtelse imod Kunstberidersken?

Han tauq atter.

Gynther trængte ivrigt ind paa ham: Cornelia elsker Dig endnu, hun sendte mig efter Dig, huu er som fortviolet over din Stjæbne. Vil Du tale med hende?

Han bad om han maatte betænke sig og fik at vide, hvor de boede.

Gynther paalagde ham endnu en Gang alvorligt at tænke paa at trække sig tilbage, og tog Afssfeed.

Kort efter kom Julie til sin Elskers Bolig.

Hun fandt ham i en saa slet Sindsstemning, at hun ikke kunde tilskrive det hans Uheld alene.

Hun opbød al sin Elskværdighed, for at adsprede ham, men forgjæves, han stødte hende bort fra sig, og forstærkede derved hendes Mis-tanke.

Efter en urolig, søvnløs Nat besluttede Frik at tale med Cornelia.

Han iværksatte denne Beslutning den næste Aften, men Julie iagttog hans Skridt.

Dg hvad drev ham til denne Beslutning?

Det var hans Ulyst til sin nærværende Stilling, og den Tanke stod klart for ham, at han maatte opgive sin nuværende Bestjæftigelse hvis han ikke skulde gaae fuldstændig tilgrunde.

Først paa Veien derhen kom han til at tænke paa, hvorledes hans Møde med Cornelia vilde blive, hvorledes hun vilde modtage ham, og han standsede uvilkaarligt.

Han stod et Dieblik i dybe Tanker, men pludselig tog han sig sammen og gik videre.

Gynther og hans Datter boede i et af Byens bedste Hoteller.

Cornelia var endnu angreben af den Sindsbevægelse, som hun var kommen i den foregaaende Aften, hun var bleg og forgrædt, hun følte en dyb Smerte over, at hendes skønne Ungdomsven spildte sin Tid paa unyttige Gjøglerier.

Den smukke Kunstberiderskes synlige Deeltagelse havde opfyldt hendes Hjerte med Angst og Bedrøvelse.

Da han blev meldt, meente hun, at hun burde modtage ham med Alvor og Tilbageholdenhed, hun reiste sig ikke; men da han nu traadte ind og med Nød og Næppe fremstammede et: God Dag Cornelia, som om han frygtede for, at hun ikke vilde hilse ham igjen, da var det forbi med hendes Tilbageholdenhed hun sprang hurtig op og kastede sig grædende til hans Bryst.

Jeg forbigaaer det Dvrige, som han skrev om dette Gjensyn, og fortæller her kun dets Følger.

Efter lang Tids Forløb var det den første Gang, at han igjen talte med dannede Mennesker, og han følte fuldt det nedværdigende i sin Stilling. Cornelia og hendes Fader tilbød ham deres Hjælp, og først ved at omgaaes dem, mærkede han føleligt, hvormeget han dagligt maatte undvære.

Da han af gammel Bane gjerne brugte flere Benge end han eiede, og hans Indtægter just ikke vare glimrende, optog han stedse sin Gage forud og Directeuren betalte ham gjerne disse Forskud, for at binde ham til Troppen.

Gynther gav ham Penge for at han kunde indløse sin Gjæld, og tilbød ham flere, for at han, hvis det var nødvendigt, kunde løse sig fra andre Forpligtelser — han meente hans Forhold til Julie. —

Denne erfarede samme Aften, at hendes Elsker i længere Tid hemmeligt havde opholdt sig hos en gammel Herre og en ung Dame, som boede i Byens bedste Hotel, uden stor Banskelighed gjættede hun sig derfor saa noget nær til Sandheden.

Hendes Formodninger bleve mere bestyrkede da Fritz gjentog Besøget og derpaa betalte sin Gjæld til Directeuren, og da han samtidigt viste sig mere kold og indesluttet ligeoverfor hende end nogensinde før.

Forsigtig som hun var, lod hun sig imidlertid ikke mærke med noget.

Hun betvang sin Smerte, leed taalmodigt under hans Luner og viste ham en Omhed og Opmærksomhed som vilde have rørt selv det koldeste Hjerte.

Men Fritz følte sig kun mere ængstet og trykket ved denne Opmærksomhed; thi han vilde og maatte trække sig tilbage fra de Forhold

hvori han levede, og det faldt ham tungt nok ganske at opgive sin Kjærlighed til Julie. Det var ham derfor imod, at hun ved sin Hengivenhed gjorde Skilsmisfen endnu haardere end den ellers vilde have været.

Et Par Dage tilbragte han i en piinlig Tvivlraadighed, da besluttede han at sige hende Alt ligefrem, og med den størst mulige Skaansel meddeelte han hende sin Bestemmelse at tage bort fra Troppen.

Han forestillede hende, hvor tungt det var ham at leve som en Gjøgler, han maatte tage fat paa Noget, som kunde tilfredsstille hans Nalnd, og han maatte derfor bort fra Selskabet og fra hende, det var svært for ham at skille sig fra hende, thi han elskede hende endnu, men det maatte skee, hvis hun ikke vilde see ham fortvivle.

Julie blev bestyrtet, et lignende Dyrtrin som tidligere, dog mere heftigt, gjentoges.

Det var hende umuligt at leve uden ham hun var lidt efter lidt bleven saa afhængig af ham, at hun ikke kunde tænke sig en Skilsmisse.

Følte han sig ulykkelig paa Grund af hendes Mangel paa Dannelse, saa følte hun

fig paa den anden Side hævet ved ham til en bedre Tilværelse, for hende var Kjærligheden ikke, hvad den var for mange andre Kvinder.

Det hjalp ikke at han forestillede hende at man maatte bøie sig for Nødvendigheden, hun saae en andens Billede fortrænge sit af hans Hjerte, for hvis Skyld han vilde forlade hende.

Da han blev ubøielig fastede hun sig som ude af sig selv for hans Fødder, omfavuede hans Knæe og bad ham, at han dog ikke maatte gjøre hende ulykkelig, hun kunde ikke leve uden ham, hun vilde følge ham, hvor han saa drog hen.

Det blev da atter for tungt for Friis at forlade hende, han vaklede i sin Beslutning.

Det stod fast for ham, at han maatte skille sig fra Troppen, men han kunde jo prøve sig frem paa en anden Vej.

Kunde han gjøre Regning paa Gynthers Hjælp, hvis han tog hende med? han tvivlede derpaa og skrev derfor til mig, skildrede mig sin Stilling og bad mig om, hvis det var mig muligt, da at skaffe ham en Bestilling, hvor lille den end ogsaa var, men det maatte skee snart.

Jeg havde den bedste Villie til at hjælpe ham, men min Indskydelse strakte sig desværre ikke saa langt. Jeg prøvede mig imidlertid frem paa alle mulige Maader, gik fra den Ene til den Anden, hos hvem jeg kunde vente at møde Beredvillighed, jeg forestillede dem, hvilken god Gjerning de vilde gjøre, og bad dem betænke, at det gjaldt et Menneſkes Redning.

Draf jeg saa endelig et Menneſke, som vidste en Udoi, saa forlangte han Unbefalinger, og dem havde jeg ikke, og de godmodige Menneſker som blot vilde vide, hvem og hvad det ædle Menneſke var, som jeg beskyttede, bleve meget opmærksomme, naar jeg ſtammende fortalte, at det var en Kunſtner, men naar jeg da maatte forklare mig tydeligere og ſagde at det var en Akrobat, en Kunſtberider, ſaa loe de mig ud og afſtedigede mig ſtrax.

Efter at jeg ſaaledes til ingen Nyttc havde løbet mange Steder omkring, ſvarede jeg den ſtakkels Friſ, at jea trods alle Anſtrængelſer, ikke kunde opfylde hans Onſke.

Friſ kom i den ſtørſte Forlegenhed ved denne Eſterretning.

Hvad skulde han nu gjøre? skulde han atter tage sin Tilflugt til Gynther? han kunde umuligt bebyrde ham med to Menneskers Forsørgelse. Skulde han endnu engang sige Julie, hvordan han var stillet, og væbnet stille sig fra hende?

Vor gode Helt var svag.

Han frygtede Taarer og Sorg paa den ene Side, naar han udtalte Skilsmisssens Ord og paa den anden Side frygtede han Brede, Tilbageholdenhed, ja selv Foragt, naar han aabenbarede sit Forhold til Julie. Jo længere hans Tvioltraadighed varede, jo mere han tænkte paa, hvad han kunde have været, og hvad han virkelig var, desto værdifuldere og nødvendigere syntes det at være ham, som han nu maatte undvære.

Endelig fattede han den Beslutning, uden Julies Vidende at modtage Gynthers Hjælp og hemmeligt undvige.

Men det maatte udføres forsigtigt; thi han kjendte godt Julies mistænksomme Sind og skarpe Dine. Det sikreste Middel til at lede hende paa Bilsbor, forekom ham at være om Opmærksomhed og venlig Munterhed imod

hende, og saa elskværdig, som han var nu, havde han knap været i sin Kjærligheds første Tid.

Men det var netop det fletteste Middel, han kunde have valgt, thi Julie havde Forstand nok til at indsee, at der maatte stikke Noget under denne Omhed.

Hendes Mistanke vorede og blev snart til Visshed, da hun ved et Tilfælde, som Fritz Letfindighed gjorde muligt, opdagede et Brev fra Gynther, som indeholdt Aftaler om hans Afreise.

En anden Gang fik hun ved een af sine Spioner at vide, at Gynther havde havt en Sammenkomst med Fritz paa et af Byens Torve og at hans sidste Ord havde været: Afjaa i overmorgen Middag med Jiltoget.

Hun tvivlede nu ikke længer om, at denne hans Hemmelighedsfuldhed havde et vigtigt Maal.

Hun gjorde endnu et Forsøg paa at bringe sin Elskede til Aabenhjertighed, men forgæves. Hun bebreidede ham, at han var hende utro, hun bad ham med lidenskabelig Zunderlighed om ikke at forlade sig, hun erindrede ham om, hvad

hun tidligere havde sagt, at hun ikke modstod for sin Lidenskab, men vilde tage en frygtelig Hævn, dersom han bedrog hende, han søgte at slaa det hen i Spøg.

Nu var hun vis i sin Sag. Han vilde forlade hende.

Ikke alene Fortvivlelse, men ogsaa rasende Forbittrelse over hans fremhyllede Benlighed opfyldte hendes Sjæl. Tilsyneladende roligt fattede hun nu sin frygtelige Plan.

Hun havde ikke lang Tid — kun een Dag saa var det „iovermorgen,“ ligesaa hurtigt hun havde fattet Planen, ligesaa hurtigt maatte den udføres.

Om Aftenen blev der givet en Forestilling. Denne Aften var den sidste, paa hvilken Friis optraadte.

Den slappe Linie, paa hvilken han pleiede at gjøre Kunstler, var bleven slidt og taget ned. En ny Line, som var omhyggelig prøvet, laae beredt, for at heises op til Forestillingen.

Julie opholdt sig, efter hvad der senere er fortalt, i Circus paa en Tid, da der ellers Ingen var der, et af Troppens Medlemmer havde seet hende komme ud.

Bænger op paa Dagen viste hun en feberagtig Uro.

Selskabets Directeur, som jeg senere talte med, fortalte, at hun under sin egen Optræden havde været saa adspredt, at han frygtede for at hun skulde komme til en Ulykke, og at hun da Frik beredte sig til at bestige Touget, havde seet efter ham i stærk Spænding og grebet Directeurens Haand; hendes Haand var iiskold og bævede.

Touget hang med sin nederste Ende tyve Fod over Jorden, Frik begyndte at svinge sig frem og tilbage, og gjorde nu en Kunst, som bestod deri, at han midt under en Svingning gav Slip paa Touget og greb et nedenfor hængende, fra hvilket han atter svingede til et andet og saaledes videre, indtil han havde grebet det yderste Toug igjen, fra hvilket han styrtede ned til den slappe Line, greb den i Flugten og med en Saltormotale kom til at staae paa Jorden. Herved kom ganske naturligt hele hans Bægt til at hvile meger stærkt paa Linen.

Han gjorde Kunsten uden Misgreb, og Publicum tiljubede ham allerede Bifald da han greb Linen.

Da gik den itu, Blodet strømmede strax ud af hans Mund.

Bisaldet forstummede og blev afløst af en ængstelig Forventning og et forfærdeligt Skrig.

Men alle Stemmer overdøvede dog det hjerteskjærende Skrig, hvormed Julie styrtede sig hen til sin Elskede, der laae stønnende og vridende sig under Smerterne.

Hun omfavnede ham med Fortvivlelsens Jnderlighed, lagde hans Hoved paa sit Knæ og vidskede det bestandig fremvældende Blod af hans Læber med det Stads, som hun havde benyttet til Forestillingen.

Han levede kun faa Dleblkke.

Før han døde hævede han sig med en uhyre Anstrængelse op fra sin Stilling og kyskede Julie.

Maaskee vilde han affone det Forræderie, som han havde havt i Sinde at begaae imod hende. Hun trykkede ham til sit Hjerte, og de saae en kort Tid med Jnderlighed paa hinanden da brød en ny Blodstrøm frem, hans Hoved sank tilbage — han var død.

Bridende sine Hænder, snart hævende dem

til Himlen, snart skjulende sit Ansigt i dem, flygtede Julie ud af Circus.

Samme Nat fandt man en vanvittig Kvinde udenfor Byens Port.

Hun blev bragt til Sindspsygeanstalten, hvor hun ikke længe efter døde.

Kun Faa, der ikke vidste det, vilde i hende have gjenkjendt den en Gang saa seirende Juli.

Ved en senere anstillet Undersøgelse viste det sig, at Touget paa det Sted, hvor det var gaaet itu, var saaledes gjennemboret med en siin Kniv, at man maatte see meget nøje til for at opdage det.

Den lille Mand,

(Et irsk Folkesagn, af Mgbb.)

Billy Mac Daniel var engang saa vakker en ung Mand, som nogensinde tømte en Bæl eller haandterede en Knippel; han frygtede Jngenting uden Savn af Drikke, brød sig om Jngenting uden om hvem der skulde betale den, og tænkte paa Jngenting uden hvordan han bedst kunde gjøre Løier ved et Kruus.

Drukken eller ædru, var et Ord og et Klæddrag altid Billy Mac Daniels Maade, og unægtelig er dette en saare let Maade til enten at komme i Klammerie eller faae en Ende derpaa. Mere er det at beklage, at denne samme Billy Mac Daniel, netop fordi han saaledes tænkte paa, frygtede og brød sig om Jngenting, faldt i slet Selskab; thi det er en klar

Sag, at de Underjordiske, eller som man i Ir-land kalder dem, de gode Folk, er det værste af alle Selskaber, en ærlig Karl kunde falde i Hænderne paa.

Det hændte sig da, at Billy drev hjemad en klar Aften, kort efter Julen, da det frøs stærkt, Maanen var rund og klar; men omend- skjøndt det var saa smul en Aften som nogen Christensjæl kunde ønske sig, saa følte Billy Sjælen kneben sammen i Livet paa sig, saa stærkt frøs han.

For Pokker, klappede Billy mellem Tænderne, en dygtig Snaps vilde ikke være noget slet Middel til at faae en Mand's Hjerte til at tpe op i ham, og jeg vilde ønske jeg havde en Pægl af bedste Sort.

Det skal Du ikke ønske to Gange, Billy, sagde en lille bitte Mand med trefantet Hat, rundt besat med Guldtresser, og med store Sølvspænder i Skoene, saa tykke at det var et Under hvor han kunde bære dem, og han holdt et Glas iveiret, der var ligesaa stort som han selv, og fyldt til Randen med saa godt Brændeviin som noget Die nogensinde havde seet, eller nogen tørstig Hals junket.

God Taar da, sagde Billy Mac Daniel, usofrærdet, omendstjændt han meget godt vidste at Manden hørte til det gode Folk, det skal være hans Sundhed, og Tak den, som giver og betaler den, og han tog Glasfæt og slog hver Taar i Halsen, uden at puste saa meget som en eneste Gang.

God Taar igjen, sagde den lille Mand, og hjertelig velkommen, Billy, men Du maa ikke bilde Dig ind, at Du skal narre mig som Du har gjort ved Andre, — ud med din Pengepung og betal som en ærlig Mand, hvad Du har faaet.

Skal jeg betale ham, sagde Billy, jeg kunde jo tage ham og putte ham i min Lomme saa let som jeg tager et Brombær.

Billy Mac Daniel, sagde den lille Mand, der paa engang blev meget vred, Du skal være min Tjener i syv Aar og een Dag, og det er den Maade, hvorpaa Du skal betale mig. Gjør Dig strax parat til at følge med mig.

Da Billy hørte dette, gjorde det ham meget ondt, at han havde brugt saa haanlige Ord mod den lille Mand, men han følte sig, omendstjændt han ikke selv kunde forklare sig hvor-

dan, uødt til at følge den lille Mand hele den lange Nat igjennem, rundt omkring i Landet over Gjerder og Grøfter, gjennem Moser og Moradser, uden Rast eller Hvile.

Da det begyndte at grye ad Dag vendte den lille Mand sig om til ham og sagde: Nu kan Du gaae hjem, Billy, men hvis Du har dit Liv kjært, saa glem ikke at møde mig i Aften paa Fort-fields Mark; hvis Du glemmer det bliver det saameget des værre for Dig i Tidens Længde. Hvis jeg derimod finder, at Du er en god Tjener, skal Du finde i mig en eftergivende Herre.

Hjem gif Billy Mac Daniel, og omendkjøndt han var træt og mødig nok, kunde han ikke faae et Blund, saameget tænkte han paa den lille Mand, men han var bange for ikke at gjøre hvad han havde befalet ham, derfor reiste han sig om Aftenen, og begav sig til Fort-field.

Han havde ikke været længe der, før den lille Mand kom hen imod ham og sagde:

Hør Billy, jeg skal en lang Wei i Nat, Du kan derfor sadle en af mine Heste, og en til

Dig ogsaa, da Du skal følge med mig, og nok kan være træt af din Gang forrige Nat.

Billy fandt det meget vel betænkt af sin Herre, og takkede ham skyldigst. Men, om jeg maa være saa frie Herre, sagde han, jaa vilde jeg spørge Eder om Veien til Eders Stald, thi jeg seer aldrig det ringeste for mig andet end det gamle Kastel hithenne, og en vantreven Tornebusk henne ved Grøsten, og saa det Vand, der løber nedensfor Bakken, med det Mose-Bladder som vender herhen imod os.

Spørg ikke saa meget, Billy, sagde den lille Mand, men gaae hen til det Mose-Bladder og bring mig to af de stærkeste Siv, Du kan finde.

Billy gjorde som han havde sagt, undrende sig ved sig selv over, hvad den lille Mand vilde med dem, og han rev op to af de høieste og tjønneste Siv han kunde finde, med en lille brun Blomsterdust, der stak ud af Siden paa hver af dem, og bragte dem til sin Herre.

Sid nu op, Billy, sagde den lille Mand, idet han tog et af Sivene fra ham, og strævede over det.

Hvor skal jeg sidde op, med Forlov, Eders Naade? sagde Billy.

Jh paa Hesten ligesom jeg, hvor ellers? sagde den lille Mand.

Er det for at gjøre Nar af mig, sagde Billy, at J byder mig en Ridetour paa den Sivstængel, saa har J Synd deraf. Maaſkee J vil faae mig til at troe, at de Siv jeg rev op af Mosen dervore er en Hest?

Op, op med Dig, og ingen Gladder, sagde den lille Mand, idet han satte et meget bistert Ansigt op, den bedste Hest, Du nogensinde har redet var kun en Pjalt mod denne.

Og Billy, der bildte sig ind, at det var Altsammen bare Spas, og frygtede for at ærgre sin Herre, kastede Benet over Sivet.

Borram! Borram! Borram! (Gjør Dig stor!) skreg den lille Mand nu tre Gange, og Billy gjorde det samme efter ham, og paa Dieblikket bulnede Sivene ud og bleve til de smukkeste Heste, man vilde see for sine Dine, og afsted foer de i fuld Gallop, men Billy, der havde sat Sivet mellem sine Been, uden at tænke over hvorledes han bar sig ad dermed, fandt sig siddende baglænds paa Hesten, hvilket faae noget

forkeert ud, med Ansigtet vendt imod Hestens Hale, hans rappe Hingst foer saa hurtigt afsted med ham, at han ikke magtede at vende sig i Sadelen, og der var derfor intet andet for ham at gjøre, end at holde sig fast ved Hestens Hale.

Endelig kom de til Enden paa deres Reise og standsede ved Borten af et smukt Huus.

Nu Billy, sagde den lille Mand, gjør som Du seer mig gjøre, og følg tæt bag efter mig, men da Du ikke kjender din Hests Hoved fra hans Hale, pas da endelig paa, at dit eget Hoved ikke løber rundt med Dig, saa at Du ikke veed hvad enten Du staaer paa det eller paa dine Fødder; thi Du maa vel erindre Dig at gammelt Brændeviin, som er istand til at faae en Kat til at tale, ogsaa kan gjøre den stærkeste Karl stum.

Den lille Mand jagde endnu nogle forunderlige Ord, af hvilke Billy ikke kunde bringe nogen Mening, men han prøvede paa at sige dem alle sammen efter ham, og de foer begge to ind igjennem Nøglehullet paa Døren, og igjennem det ene Nøglehul efter det andet, indtil de kom ned i Biinkjældereren, som var vel forsynet med Biine af alle Sorter.

Den lille Mand gav sig her til at drikke af alle Kræfter, og Billy, der paa ingen Maade fandt dette Exempel det værste, gjorde det samme.

J er da den bedste Herre, der kan være til, det er vist nok, sagde Billy til ham; ikke bryder jeg mig om, hvem der saa bliver den næste, og vil være velfornøiet med Eders Tjeneste, naar i bare vil blive ved at give mig fuldtop at drikke.

Jeg har ikke gjort nogen Accord med Dig, sagde den lille Mand, og vil heller ikke gjøre det, men nu op og følg med mig; og afsted gik det gennem Nøglehul efter Nøglehul og hver steg op paa den Sivstængel, han havde ladet staae ved Porten, og pilede nu afsted i fuld Galop, saa at de sparkede Skyerne foran sig som Sneebolte, saasnart de Ord: Borram! Borram! Borram! vare over deres Læber

Da de kom tilbage til Fort-fjeld, gav den lille Mand Billy fri, med den Befaling at være paa Pletten igjen næste Nat paa samme Tid, og saaledes bleve de ved Nat efter Nat, de styrede deres Kours en Nat her og en anden der — sommetider mod Nord, sommetider mod Ost og atter sommetider mod Syden, indtil der ikke

var en Herremands Biinkjælder over hele Ir-land, de ikke havde besøgt, og kunde fortælle hver Biins Smag i den, fuldt saa vel — ja bedre — end Kjældermesteren selv.

En Nat, da Billy Mac Daniel som sædvanlig mødte den lille Mand i Fort-field, og gik hen til Mosen for at hente Reiseheste, sagde hans Herre til ham:

Billy, jeg trænger i Nat til een Hest mere end sædvanligt, thi det kan være, vi bringe større Selskab tilbage end vi tage med os.

Derpaa bragte Billy, der ikke vidste bedre end ei at spørge det ringeste om hvad hans Herre befalede ham, et tredie Siv, undrende sig ikke lidet over hvem det dog kunde være, der vilde følge tilbage med i deres Selskab, og om han maaskee skulde have sig en Medtjener.

Derksom jeg skal det, tænkte Billy, saa skal han faae Lov til at gaae og hente Hestene fra Mosen hver Nat, thi jeg seer ikke hvorfor ikke jeg i alle Maader, er ligesaa god en Cavaleer som min Herre.

Nu — de fore igjen ofsted, Billy førte den tredie Hest med sig, og de standsede ikke førend de kom til en pæn Forpagtergaard i Grevskabet

Simerick, tæt under det gamle Slot Carrigogunniel, der, som man siger, er bygget af den store Brian Boru.

Inde i Huset var der stort Drickelag og Lystighed, og den lille Mand standsede noget udenfor, for at lytte, derpaa vendte han sig pludselig om og sagde:

Billy, Imorgen bliver jeg tusind Aar gammel.

Gud velsigne Jer, Herre, sagde Billy, det er dog vel aldrig sandt?

Siig ikke de Ord igjen, Billy, sagde den lille Mand, ellers gjør Du mig for evig Tid ulykkelig. Seer Du, Billy, da jeg nu bliver tusinde Aar gammel i Morgens, saa tænker jeg at det er den høie Tid for mig at tage mig en Rone.

Deri har J ganske Ret, der kan ingen Tvivl være om det, sagde Billy, hvis J ellers nogensinde har havt i Sinde at tage een.

Dg det er i den Hensigt, sagde den lille Mand, at jeg er reist denne lange Vej til Carrigogunniel; thi i dette Huus og i denne Nat, skal den unge Darby Niley giftes med Bridget Rooney, og da det er en rank og pæn Pige og

er kommen af skikkelige Folk, saa har jeg tænkt paa, selv at ville gifte mig med hende, og tage hende med mig herfra.

Men hvad vil Darby Niley sige til det? sagde Billy.

Hold Mund, sagde den lille Mand, idet han satte et Par forfærdelige Dine op, jeg har ikke taget Dig med mig for at komme med unyttige Spørgsmaal, og uden at indlade sig paa flere Argumenter, begyndte han at sige de forunderlige Ord, som havde den Magt at bringe ham gennem Nøglehullet saa frit som en Vind og som Billy ikke gjorde sig lidet til af at være behæudig nok til at sige efter ham.

De kom da Begge ind, og for bedre at kunde overse Selskabet, satte den lille Mand sig op, slink og vever som en Hanspurv, paa en af de tykke Tverbjælker, som sad under Loftet og Billy gjorde det samme paa en anden ligeoverfor ham, men da han ikke var meget vant til at sidde paa en Pind som en Fugl, hang Benene ned paa ham, paa en upassende Maade. og det var tydeligt nok, at han ikke havde taget Mønster efter den Maneer hvorpaa den lille Mand havde klynget sig fast der. Hvis den

lille Mand havde været en Strædder sin hele Levetid, kunde han ikke have siddet mere anstændig paa sine Skinnebeen.

Der sad de da, baade Herre og Tjener, og saae ned paa alle de Bøier der gik for sig — og under dem var Præst og Spillemand — og Darby Kileys Fader, og Darbys to Brødre og hans Onkels Søn — og der var baade Bridget Kooneyes Fader og hendes Moder (og de to Gamle vare den Nat stolte nok af deres Datter, hvortil de ogsaa havde god Grund) — og hendes fire Søstre med flunkende nye Baand i deres Huur, og hendes tre Brødre, alle saa pudsede og pæne som nogen Knøs i Munster — og der var Onkler og Tanter, og Fættene og Cousiner nok til at fylde det hele Huus — og fuldtop var der af Spise- og Drikkevarer paa Bordet for Hver og Een af dem, om de endog havde været dobbelt saa mange.

Nu hændte det sig, netop da Madam Kooney havde hjulpen Hans Belærværdighed til den første Skive af det Svinehoved, der laae foran hende i det nydeligste Leie af hvid Savoykaal, at Bruden kom til at nyse saa høit, at hvert Menneſke ved Bordet foer iveiret af Forſkrækkelse

men ikke en Sjæl sagde: Gud velsigne Jer! Da Alle tænkte at Præsten vilde have sagt det, hvilket ogsaa havde været hans Pligt, vilde Jngen tage ham Ordet af Munden, og ullykkeligviis havde han den propfuld af Svinehoved og Kaal. Efter et Dieblits Pause vedvarede Bryllupsfestens Larm og Lystighed uden den fromme Velsignelse.

Til denne Begivenhed vare baade Billy og hans Herre ikke uopmærksomme Tilskuere fra deres ophøjede Standpunkter.

Ha! udbrød den lille Mand, idet han fastede det ene Been frem under sig, og fuld af Glæde skræbede ud med det til Siden, og hans Dine blinkede med en forunderlig Klarhed, medens hans Dienbryn hvælvede sig i en gothiff Bue.

Ha! sagde han nok engang og skelede idetsamme ned til Bruden og derpaa op til Billy. Nu har jeg hende alt halvveis. Lad hende bare nyse to Gange til, saa er hun min, til Trods for Præst, Messiebog og Darby Riley.

Og atter nøs den smukke Bridget; men det var saa fint, og hun rødmuede saa stærkt ved det, at Faa, undtagen den lille Mand, lagde,

eller lod til at lægge Mærke dertil, og ingen Moders Sjæl tænkte paa at sige: Gud velsigne Jer.

Billy betragtede imidlertid den stakkels Pige med et høist ynkeligt Ansigt; thi han kunde slet ikke lade være at tænke paa, hvor forskrækkelig fælt det dog maatte være for en saa nysfælig ung Pige, som ikke var over de 19 Aar, med store, blaae Dine, den deiligste Hud af Verden og Kinder med Smilehuller, blusrøde af Sundhed og Fornøielse, at være nødt til at ægte en saa styg og saa grumme lille Krabat af en Mand, der, blot paa een Dag nær var tusinde Aar gammel.

I dette kritiske Dieblif nøs Bruden tredie Gang, og Billy brølte ud af al Magt:

Gud velsigne Jer!

Hvad enten dette Udraab kom af den Monolog, han nylig havde holdt til sig selv, eller af den blotte Banes Magt, kunde han ikke selv nøiagtig forklare sig; men ikke saa snart havde han faaet det over Læberne, førend den lille Mand, glødende over hele Ansigtet af Harm og indtændt Arrighed over sit feilslagne Gaab, sprang hen fra den Bjælke hvor han havde

fat sig, og streg med en revnet Sækkpibes hæse
Køst:

J er fri for min Tjeneste, Billy Mac Da-
niel — tag det som Jer Løn, og gav stakkels
Billy et saa rasende Spark bagtil, at det sendte
hans ulykkelige Tjener, der i samme Dieblif
fik sin menneskelige Skikkelse igjen, sprællende
med Hænder og Fødder, plat ned paa Ansigtet
netop midt paa det dækkede Bord.

(Sluttes.)

Den lille Mand,

(Et irsk Folkesagn, af Mgbd.)

(Sluttet.)

Blev Billy en Smule forbausset over denne Tildragelse, saa blev hvert Menneske i det Selskab, hvori han var bleven indført med saa liden Ceremonie, det ikke mindre, men da de havde hørt hans Historie, lagde Fader Rooney Kniv og Gaffel fra sig, og lod det unge Par give sig Hænderne i største Hast; og Billy Mac Daniel dandsede Rinka*) ved deres Bryllup, men glemte ikke heller at sætte saa dygtigt til Livs af Drikkevarerne, at han snart matte gaae bag af Dandsen.

*) Irlændernes Nationaldands.

*
**
**
*

Den Skif at reise igjennem Luften paa Siv er temmelig almindelig i Trolddomshistorier, et Straa, et Blad, en Bregne eller Kaalstok, ere lige velskikkede til Heste. Forf. har hørt tale om mange Menneſker, der, ligesom Billy Mac Daniel, vare nødte til at adlyde og holde Selskab med de gode Folk, og som maatte følge med dem fjærn og nær, Dag og Nat — nu til London og nu til Amerika, og de eneste Heste de brugte til disse store Reiser vare Kaalstokke i naturlige Hestes Skikkelse.

J Dundaniel, en Landsby to Miil fra Cork, i en smuk Udflyttergaard, kaldet Blackrock lever der endnu en Gartner ved Navn Crowley, som af hans Naboer holdes for at staae under Troldenes Magt, og som lider af den saakaldte faldende Syge, der har sin Oprindelse af de besværlige Reiser han er tvungen til at gjøre med dem, da han er nødte til at reise den ene Nat efter den anden med de gode Folk paa en af hans egne Kaalstokke.

En Ballade af Hr. Hogg: „The Witch of Fife,“ synes grundet paa det Sagn, der for-

tælles om een af den Duffusfte Slægt, som ved Hjælp af Ordene: „Horse and Hattock,“ der have samme Birkning som „Borram, Borram, Borram,“ gjorde Selskab med Trolbene paa en Tour for at undersøge Kongen af Frankrigs Viinfjelder, hvor han efterat have drukket altfor rundelig faldt i Søvn, og blev funden saaledes den næste Dag med et Sølvbæger i Haanden. Han blev siden bragt for Kongen, men Hs. Majestæt tilgav ham ei alene naadigst hans Forseelse, men forærede ham endog Bægeret, der endnu den Dag i Dag skal gjemmes i Familien.

Et lignende Sagn er meget gjængs i Irland, især i Grebsskabet Galway, og er kjendeligen den Grundvold, hvorpaa Billy Mac Daniels Evertyr er bleven opført.

Dr. Owen Bughe har meddeelt Forsk. at det er et Sagn i Wales, at disse Trolde ofte ere tilbøielige til at spille Bjergboerne slemme Puds, naar de gaae ud i taaget Veir.

De standse den Vandrende, foreslaae at bringe ham igjennem Luften, og tilbybe ham Balget imellem tre Maader, om han nemlig vil føres under Binden, over Binden eller igjennem

Binden. De, som ere vante til disse Reiser
 passe vel paa at vælge det sidste, thi hvis no-
 gen der er ubant med slikt, vælger at føres
 over Binden, vil han blive baaren saa høit at
 han maa tvivle om nogensinde at komme tilbage
 paa Jorden, og den Uvidende der foretrækker
 at føres under Binden, bliver truffet gjennem
 alt det Krat og Buske de kan hitte.

En Procurator med en fladtrykt Næse og
 af en vanstabt Figur, vedbliver Doctoren, pleiede
 at fortælle i mit Paahør, som Dreng, at det
 var hændet ham, og at det var deraf han bar
 Mærker, og blev kaldet Manden med Næsen.
 Dette husker jeg gjorde et saa stærkt Indtryk
 paa mig, at jeg, naar jeg gif ud i Laage, al-
 tid søgte at gaae i Græsset, for i Nødsfald at
 kunne faae fat i et Græsstraae, som Trolde
 ikke have Magt til at rykke over.

I Rothschilds Plads.

(Pariserphantasie af Albéric Second, oversat af
H d.)

I.

For nogen Tid siden var Arnold Raymond, en stakkels Djævel, der levede af sin Pensel, det vil sige, levede saare daarligt. Han malede til Forhandling smaa Aqvareller, som ikke bleve synderlig solgte, og til Udstillingen i Louvre store Malerier som ikke bleve udstillede. Han boede dengang i et usfelt Tagkammer i Marthrgaden, og hvad Sangen saa end siger derom, befandt han sig meget ilde paa samme Tagkammer, det er rigtigst at tilføie, at han ikke mere var thyve Mar, denne lykkelige Alder, som efter den omtalte Sang, syntes at være den Periode i Livet, i hvilken man bedst nyder Tagkamrenes sande Gnde.

Nu er Arnold Raymond gift med en ung smuk Kone, som han elsker, og som hverken laver menneſtevenlige Romaner eller kommuniſtiſke Skueſpil; han har en tolv Tusind Daler i Rente, hvortil Kapitalen flogeiligen er ſikkret mod Behæſtelſer og viſſe Prokuratorer.

Han er rolig og lykkelig, fører et ſtille og behageligt Liv, fri for moralske Anfægtelſer og proteſterende Bøxler, og dog er der ikke ſalden nogen Slægtning fra Amerika ned til ham, han har intet Slot vundet i Reingammes tydſke Lotterier, og det var ikke ham der fik den glimrende Idee at tage Monopol paa Cokes. — O, I ſom ønske denne Gaade opklaret, læſer diſſe Linier, I ville heri finde den ſandſærdige Hiſtorie om Arnold Raymonds Fornedrelſes- og Dophielfesſtand; — det er ikke nogen almindelig Hiſtorie, der begynder med Fornedrelſe og ender med Dophielfe, ſik modsat ſtørſte Parten af denne Verdens Hiſtorier.

Altsaa, for næppe ſex Maaneder ſiden, hørte Arnold til denne ſtore Hob af unge Menneſker, ſom lever i Paris, uden at ſørge for den Dag imorgen, og ſom i Henſeende til Fremtid kun have en meer eller mindre for-

længet Nutid for sig. Men Arnolds Nutid formindskedes nu med en affrækkende Hurtighed. Hver Dag berøvede ham ubønhørlig een af hans Illusioner, denne Fattigfolks Rigdom. Hvad hans Forhaabninger angik, disse kjære Forhaabninger, som i deres Oprindelse lyse som ligesaamange Guldstykker, da havde Erfaringen og Uheldet reduceret dem til deres simpleste Udtryk. Ak! i den Stund, hvormed denne Historie begynder, vare de skønne Guldstykker forvandlede til bedrøvelige Kobberstillinger.

Det nytter ikke, at man siger og synger det modsatte, Armoden er den skrækkeligste af alle Sygdomme, skrækkelig af samme Grund som Pesten, thi man fryer en Fattig med lige saamegen Frygt som en Pestbesængt. Det modsatte sees kun i Gymnasiet, naar der spilles „Kunsternes Dagkammer.“ I denne Komedie paatager Armoden sig, som man vil erindre, alle Slags livlige og poetiske Skikkelser, hvilket tilstrækkeligt viser i hvilken Grad Theatret er et Speil for Sæderne. Hvad vor Helt angaaer saa var han ogsaa Kunstner, ogsaa han boede paa et Dagkammer, men dermed ophørte uheldigviis Ligheden med Scribes Personer. Hans

Himmel var en af disse mørke Himle uden gyldne Skyer og uden Solglimt. Til hvilken Side han end vendte sit sørgmodige Blik skimtede han dog intetsteds Smil til sig, end ikke en Stump af dette skønne Blaae, der er saa blid at see til, at man skulde ansee det for Engles blaae Dine.

En Aften da Arnold var kommen hjem endnu mere sørgmodig og bekymret end sædvanlig, satte han sig overvældet foran sit lille, haltende Bord, og ved Skinet af et usjelt Tællelys skrev han følgende Brev, ved Læsningen af hvilket man paa det Næieste vil lære hans Stilling at kjende.

O, Phillip! Du er retfærdig, du er stærk, du er klog. Kommen til Paris som saamange Andre med taabelige Ideer om Hæder og Fremtid havde du det ijældne Mod, at vække dig brat midt i dine Drømme, og du sagde til dig selv, at Mennesket ikke er gjort til Herre over de skabte Ting for at bortpødsle sin Tilværelse paa at jage efter tomme Speculationer og skuffende Theorier. Du sagde da Farvel til alle det unge Menneskes ærgjerrige Forhaabninger og du vendte tilbage til din Landsby,

hvor et arbeidsomt Liv ventede dig, — det var en ædel Beslutning, Phillip!

Jeg er 28 Aar, jeg er ikke mere ung nok til at gjøre stor Regning paa min Fremtid, og jeg er ikke taabelig nok til at anklage Menneskeslægten for mit Uheld. Gud bevare mig for at stille mig op som et mistkjendt Genie! Det er paa Tiden at erkjende, at Enhver, som har Talent, maae eller vil naae Maalet, det er kun Tosserne, der forblive underveis. Jeg be-
kjender ogsaa at jeg-maa skee vilde være bleven en udmærket Tapetserer, og at jeg kun er en meget middelmaadig Kunstner. Klogere og for-
standigere end jeg, Phillip, har du opgivet Boe-
sien for Agerdyrkningen, da du indsaae, at af alle unyttige Ting af Verden er en Poet uden Talent den aller Unyttigste, og den, man vilde have allerstørst Fordeel af at blive af med.

Vi have holdt altfor oprigtigt af hinanden til at jeg ikke skulde sige dig hele Sandheden. Den Smule Benge, jeg arvede efter min Moder har jeg fortæret under min Søgen efter Held, ligesom Andre have ruineret sig ved at søge de Bises Steen.

Heldet er ikke kommet, og Pengene ere gaaede. Gud veed dog, hvilket Eneboerliv jeg fører her i Paris, ja i den Grad, at jeg nu snart har levet i et Aar af de tohundrede Daler som Du ædelmodig sendte mig paa din sidste Høfts Bekostning.

Hvad skal jeg imidlertid gjøre? Det er for sildigt at slaae ind paa en ny Løbebane. Hvad duer jeg til? Hvilket Slags Arbeide vilde jeg kunde tage fat paa med Fordeel? Kunsten har vænnet mig til en Dovenstab som Intet vil overvinde. Et Haandværk affrækker mig, og endelig skal jeg tilstaae dig det: Jeg er forelsket! Uden Tvivl vilde jeg hos dig kunde finde en hæderlig og sikker Existens, men jeg maatte da forlade Paris, og denne Tanke al ne knuser mit Hjerte. Forstaaer du rigtig det Phillip. Jeg er forelsket, som om jeg ikke allerede var nok at beklage. Det er unyttigt at tilføie, at den jeg elsker, aldrig vil blive min; det er jo dem, man altid attraaer meest.

Det er en meget almindelig Historie, min, den evige Historie om Abelard og Heloise, om Julie og St. Preux. Min Julie er Datter af en riig Kjøbmand, der havde truffet sig tilbage

fra Handelen og som aldrig vil vælge en Maler uden Formue til Svigersøn; det er et faderligt Raisonnement, som jeg ikke kan lade være at finde fornuftigt. Frøken Francisca Joubert er atten Aar, jeg vil ikke fortælle dig at hun er smuk som Amorerne, i Betragtning af at hver Forelsket har sin eiendommelige Maade at fremstille Amorerne paa, som aldeles ikke er de Andres. Sagen er at hun er henrivende, de smukkeste graae Dine af Verden, en lille fin Næse, en aandrige Mund, prægtige blonde Haar der ligne disse smukke gyldne Neg hvori de lune Augustvinde lege elskovsfuldt; kort sagt, noget af denne rolige og gjennemsigtige Skjønhed, som straalet hos Minna, denne Tony Johannots yndige Skabning.

Saaledes er den Pige jeg elsker, min kjære Phillip. Hvorledes jeg er kommen til at elske hende og hvorfor jeg har elsket hende, veed jeg ikke. Jeg veed blot at jeg efterat være kaldet til at være hendes Tegnelærer lidt efter lidt har ladet mig tage til Fange af min Elevs Ynde.

Jeg havde begyndt med at finde hende smuk med mine Kunstnerøine, for mig var hun

en prægtig Model og Intet mere. — Forræderiske Beundring, som af Blomsterstien blidt førte mig til en bundløs Afgrund.

Nu elsker jeg hende af Kjærlighed, som Pygmalion elskede sin Galatea, dog med den Forskjel, at den græske Billedhugger forstod at røre Olympens Guder, medens jeg ikke har rørt Noget.

Denne Kjærlighed er bleven Kilden til tusinde Glæder paa samme Tid som til tusinde Lidelser. At see hende, at tale med hende, at spidse hendes Blyant, som jeg rakte hende med skjælvende Haand, at indaande den samme Luft, at streife hendes Haar, det var ligesaamange blide Nydelser, som fyldte mit Hjerte med Fryd.

Nu kommer Reversen af Medaillen: Du kjenner min Garderobe, du veed hvor besfeden den er, og med hvilken samvittighedsfuld Omhu jeg omgiver dig.

Men trods min vedholdende Omhed imod mine lysegraae Beenflæder, trods min uafbrudte Veneration for min eneste sorte Kjole bliver det Allsammen gammelt, det bliver hvidt ved Sømmene og slides grusomt. Jeg vil ikke forsøge at beskrive dig med hvilken Hjertebeklemmelse

jeg overværer det sørgelige Skuespil, denne rivende Odelæggelse frembyder. Det maa være dig nok at vide, at det efter din Afreise er blevet overordentlig vanskeligt at klæde sig i Paris.

Strædderne ere blevne kjede af deres Rolle som Menneffeslægtens Belgjørerere. Ja der gives dem, som for at levere en ny Frakke fordrer en første Prioritet i Gens Eiendom, Andre mere fornuftige, nøies med at faae Betaling en Maaned forud; ikke Een vilde give sin egen Fader Kredit paa en Vest til tyve Francs.

Dg derfor kan du forstaae min dødelige Angst, saa snart jeg opdager det mindste foruroligende Tegn paa min Garderobe.

Omendstjøndt min Equipering ikke mere har sin første Glans, er den dog endnu ganske præsentabel; men naar den er opslidt, hvilken Stræder skal jeg da ty til?

Disse piinlige Betragtninger anstillede jeg igaar, jeg anstillede dem imorges. Nu passe de ikke længere! Hør nu, hvad der hændte mig idag, ulykkelige Dag, forbandede Dag, — nigro notanda lapillo!*)

*) En Dag, som bør mærkes med en sort Streg.

Klokken tolv præcise mødte jeg hos Hr. Joubert for at give hans Datter en Time.

Vil de behage at træde ind i Hr. Jouberts Kabinet, sagde Tjeneren til mig. Herreu ønsker at tale med dem.

Jeg kastede et Blik i Speilet og tilsmilede mig selv med Velbehag. Mine lysegraae Beenklæder, som havde været til Afspindning var af en næsten ulastelig Farve, og min sorte Kjole som jeg havde knappet op i Halsen, lyste med en uvant Glans, — Omflagene ere den Deel af dette Klædningsstykke, som slides mindst hurtigt.

Jeg blev ført ind i Hr. Jouberts Kabinet.

Hr. Joubert havde en meget høitidelig Mine som jeg aldrig havde seet ham med tidligere, det var i Almindelighed en meget skikkelig Mand som man ikke skulde holde for Fader til Datteren, denne gang havde han paataget sig en værdig Holdning og et strengt Ansigt.

Hr. Raymond, sagde han til mig med en let Hilsen, jeg er ingen Theaterfader. Jeg har Dine og jeg seer, Drex og jeg hører, det er altsaa naturligt at jeg kjender deres Følelser for min Datter.

Jeg stod forbløffet.

De kan være en prægtig Fyr, jeg skal ikke bestride det, de har udentviol et stort Talent, jeg troer dem paa deres Ord, thi jeg for min Deel har aldrig forstaaet at skjælné en Næse fra et Die eller en Mand fra et Træ. Men jeg er min Datters Fader, hun vil aldrig gifte sig uden mit Samtykke, og jeg maa underrette dem om, at jeg aldrig vil tage dem til Svigersøn. Hvad har de at svare dertil?

Som de kan tænke, svarede jeg Intet. Jeg tog min Hat og gik min Vej med store Taarer i Dinene. Kjære lille Francisca, jeg skal aldrig gjensee hende! Ak! Det var min eneste glædelige Side. Gud i Himlen, Du skaanede den ikke.

Saaledes staaer det med mig, min kjære Phillip. Men siden jeg med saamegen Abenhjertighed har gjort dig bekendt med min Balance, bør jeg ogsaa efterat have meddeelt dig mine Passiva her opregne mine Aktivas Rigdomme. Vær uden Frygt, denne Tilføjelse vil ikke gjøre mit Brev synderligt længere.

Du komme altsaa mine Aktiva. Jeg har fri Entree i Operaen. Directeuren, hvem jeg for nylig bragte min Hyldest ved en Aquarel, har svaret mig med denne saa længe attraaede Gunst. Jeg skal skynde mig at drage Nytte deraf. Jeg forudseer at min Garderobe inden kort Tid vil paalægge mig ubestemt Dvarantaine.

Farvel kjære Phillip! Du kan ikke troe, hvormeget jeg vidt i min Gensomhed holder af at mindes dit ædle Venskab og din Hengivenhed, de ere for mig, hvad den velgjørende Dase er for den vildfarende Rejsende i Orkenens opflugende Sand.

II.

Raymond havde sagt, at han vilde bruge sin Ret til at gaae frit i Operaen, men Sandheden er at han misbrugte den. Hvad enten Roger sang eller Theatret var overgivet til Le-

norer af fjerde Rang, derom bekymrede han sig kun lidt. Han overværede med lige Punktlighed Rosatis gratisse Pirouolter og Dandsens ringeste Korysæers magre Entrechats. De første Aftener Raymond tilbragte i Operaen, vare nær blevne skjæbnsvangre for ham.

Fortabt i denne uhyre Sal, der straaledede af Lys og Forgyldning, Side om Side med Alt, hvad Paris eier af udmærkede Mænd og skønne Qvinder — de to eneste virkelige Aristokratier, Aandens og Skjønhedens — hændte det ofte, at han forlod sin Plads og gik ud, som en Afjindig, med glødende Die og stønnende Barm, med Hovedet fortumlet af umættelige Ønsker om Hæder, Rigdom og Kjærlighed.

Han behøvede ikke mindre end en heel Maanedes vedholdende Besøg for roligt at kunne overvære Operaforestillingerne.

Da denne Tid var forløben omformede Operahuset sig for ham til et sandt Tilflugtssted, til en beqvem og sikker Havn, hvor han naar Aftenen var kommen, følte sig lykkelig ved at kunne udhvile efter Dagens Uveir.

Han fandt desuden der en Besparelse af

Lys og Brændsel, som ikke kunde andet, end tage sig fordeeltigt ud i hans fattige Budget.

Arnold havde valgt den venstre Side af Orchesteret, der stillede han sig ufravigeligen. Blandt de Pladser, der findes der, er der een, som strax udmærker sig ved sin Form, fra de Andres bestemte Censartethed, det er meget mindre en Plads end en Lænestol, ja en rummelig, beqvem og blødt udstoppet Lænestol, som tilhører Hr. Rothschild; og da den berømte Banquier ingenlunde har de saame Grunde som vor Helt, til stadig at besøge Operaen, saa følger deraf at hans Plads ofte er tom. Da tilhører den, den Første som tager den i Besiddelse, og efter denne Adkomst havde Ingen uomtvisteligere Ret end Arnold Raymond, — der indtog sin Plads samtidig med Gassen og gif med den sidste Controlleur.

En Aften, da Arnold kom ud fra Theatret gled han paa Fortouget og lagde sig saa lang han var paa Brostenene. Da han var kommen hjem bemærkede han med Smerte, at dette uheldige Fald havde bibragt hans sorte Kjole og hans lysegraae Beenklæder, som vi i det Foregaaende have omtalt, et dødeligt Stød.

Oh! det maatte være en skræffelig Nat, og jeg tvivler ikke paa, at Arnold i sine utjenstgjørende Klæders Kærbærelse har hengivet sig til martrende og tragiske Betragtninger, Betragtninger med denne mørke Farve, som en stor Digter saa rundhaandet har givet Karl den Femtes berømte Monolog.

Tidligt den næste Morgen rev en kraftig Klokkeringen ham brat ud af hans Morgen-drømme. Den halvvaagne Arnold aabnede maskinmæssigt Døren og blev forstenet staaende ved i den tidlige Besøger at gjenkjende en af sine Skræddere — til Dato den sidste — Dødhavsmanden til Kjolen og Beenklæderne, hvor af de sørgelige Rester laae i en Krog af Atelieret.

Saa for Pokker, sagde Arnold ved sig selv nu skal jeg have Grovheder og Trudsler i en halv Snees Minutter.

Derpaa forsøiede han sig sørgmodigt til sin Seng og lagde sig med et Suk.

Man skulde have holdt ham for en af den Christelige Troes Adepter, der beredte sig til Martyriet.

Imidlertid blev Skrædderen staaende med Hatten i Haanden og en forekommende og smilende Mine.

Min Gud! sagde han efter et Diebligs Løusshed, hvor det gjør mig ondt, at jeg har forlyrret deres Søn, Hr. Raymond, men det er deres egen Skyld, siden de ikke mere seer op til mig, man skulde troe, at de vilde unddrage mig deres Tillid.

Arnold lyttede til uden at forstaae.

Endnu forgangen Dag, fortsatte Skrædderen, der var en dannet Skrædder, saae jeg dem i Operaen, og det undrede mig at see dem bære saa liden Omsorg for deres Toilet. For Pokker! Hr. Raymond, Adels giver Forpligtelser som man siger, og Talentet er ogsaa Adels. Hør, jeg har prægtige Prøver! See dem, sammenlign dem og vælg. Inden otte Dage vil jeg have at de skal give Tønen an i Moden.

Alt imedens Arnold spurgte sig selv, om han ikke var Bولد for en Illusion, bestilte han sex Par Beenklæder, to Frakker, tre Kjoler, nogle Paletoter og det størst mulige Antal Beste.

Åpropos, sagde Strædderen, idet han trak sig tilbage, gaaer de ofte i Operaen, Hr. Raymond?

Hver Aften.

Da de sidder dem af og til i Krogen ved Orchesteret, tilvenstre, paa den Plads, hvor jeg saae dem iforgaars?

Jeg sidder mig aldrig andetsteds.

Strædderen spurgte ikke videre; han hilste Raymond dybt og undlod ikke at tilbyde sin Tjeneste.

Om Dage efter paraderede Arnold paa Boulevarden og om Aftenen i Operaen i en Dragt, som ikke vilde have mistlædt en ung Adelsmand.

Da hans Bært, som selv var Fjerde om en Plads i Theatret om Søndagen, mødte ham i Gangen bag Logerne, tog han ham venstskabeligt under Armen, spadserede en tre fire Gange frem og tilbage med ham i Foyeren, og da Arnold søgte at undskylde sig fordi han stod tilbage med Leien, skyndte han sig at lukke Munden paa ham.

Ikke et Ord derom, eller de fornærmer mig. Mit Huus staaer dem aabent ligesom mit

Hjerte. Selv om de for Tiden er i Forlegen-
hed, saa gjør ingen Omstændigheder, min Pung
staaer til deres Disposition. For Pokker! De
kan jo betale mig tilbage Altsammen paa en-
gong. Ligeoverfor en ung Mand med deres
Udsigter er man aldrig urolig for sine Penge.

Mindes de denne fattige Stakkel i Bagdad
som Harus del Raschil lod dysse i Søvn ved
en kraftig Sovedrik?

Man førte ham i al Hast til Sultanens
Palads; man iførte ham Klæder af Borkvide,
indvirkede med Diamanter og ægte Perler, man
lagde ham paa et Leie af Silke og Fløiel, man
omgav ham med Serailets meget henrivende
Slavinder; nogle sang blide Rjærlighedsfange,
andre dandsede vellystige Dandse; Orientens
yndigste Røgelse brændte i Røgelsekar af Guld
saa at den stakkels Mand ved sin Dypvaagnen
gned sine Dine, raadspurgte sin Hukommelse og
ikke tøvede med at forvilde sig i en Labyrinth
af urimelige Forudsætninger og taabelige Gis-
ninger.

Arnold befandt sig akkurat i en lignende
Situation som Manden fra „Tusind og een
Nat.“

Alt, hvad der var hændet ham i den sidste Tid, var saa utroligt, at han ofte greb sig i at tvivle om sin Fornuft.

En uventet Begivenhed bragte hans Forbauselse til det Høieste. Hr. Foubert, Franciscas Fader, skrev en Dag til ham, at hans Datter siden hendes Tegnelærers for øvrigt beklagelige Afsted ikke gjorde noget Fremskridt. Følgelig bønfuldt han Arnold om at ville være saa god atter at indtage sin Lærerplads og velvilligt modtage hans Undskyldninger for visse Ord, der vare udtalte i et Dieblik af beklagelig Hestighed.

Efter et Tidsrum af nogle Uger stilede Arnold følgende Brev til sin Ven, Algerdyrkeren Phillip:

Brevene følge efter hinanden, men ligne ikke hinanden. Min kjære Philades, jeg, som endnu for ganske nylig spottede Gud og forbandede Tilværelsen, jeg erklærer mig i Dag for det lykkeligste Menneske; mit Hjerte strømmer over, men det er af Glæde.

Minde Du dette Brev fra Madame de Sevigno, der er blevet til et Ordsprog, hvori den dannede Portnerisse forkynnder sin Datter

Lauzuns Giftermaal med Prindsessen? Det er overtroiske Forsigtighedsregler uden Ende.

Jeg vil fortælle dig en Nyhed, der er den meest utrolige, meest urimelige, meest bestyrrende og saaledes fremdeles igjennem to hele Sider. Naa, jeg, som kunde tage min Tilflugt til hine stilistiske Kunststykker, eftersom min Nyhed ikke er mindre overraskende, jeg foretrækker dog at sige dig strax og uden Omskrivning, Phillip, jeg er bleven gift for en Time siden, og den som jeg har ægtet er Frøken Francisca Joubert.

Jeg har fortalt dig den høflige Maade hvorpaa min Svigersfader kastede mig paa Døren. Gud være lovet! min Uuaade varede ikke længe. Snart efter indtog jeg atter min Plads med alle mulige Gresbeviisninger.

Forleden Dag tog Hr. Joubert mig til side og sagde til mig med et plumpt Smil:

Hør min kjære Raymond, søg ikke at narre mig. De elsker Francisca og de vilde ikke være bedrøvet over at faae hende til Kone?

Min Herre . . . stammede jeg rødmande.

Jeg har søgt Oplysninger om dem . . .
de er en velstillet ung Mand, de har smukke

Forbindelser de har en Fremtid
 giv mig deres Haand, og inden en Maaned
 skal de høre til Familien.

For otte Dage siden underskrev vi Kon-
 trakten. Hr. Foubert nærmede sig til mig og
 sagde: Det er besynderligt jeg troede at Hr.
 Rothschild vilde gjøre os den Ære at komme;
 men jeg haaber nok at vi faaer ham at see ved
 Bielsen. Efter et Diebligs Laushed greb han
 min Haand, og idet han trykkede den med
 Varme udbrød han: Et smukt Bekjendtskab vi
 der have Svigersøn.

Ganske vist, svarede jeg, det er et særdeles
 smukt Bekjendtskab.

Dagen efter denne første og store Seir kom
 min Bært, hvem jeg stadig skylder for to Maa-
 neder, og besøgte mig i mit Atelier.

Naa, min kjære Rafael, sagde han til mig
 i en kjærtegnende Tone, det lader til at de vil
 gifte dem. Men hvem gifter de dem med? En
 eller anden Slægtning af Rothschild.

Vist ikke nei, svarede jeg naivt, den jeg
 gifter mig med er en ung og smuk Borger-
 mandsdatter.

Hvoraf kommer det, at Hr. Rothschild ikke har blandet sig i en Sag, der er saa alvorlig og af saa stor Vigtighed for deres Fremtid.

For Pokker! udbrød jeg smilende, Hr. Rothschild var virkelig altfor god, hvis han blandede sig i mine Sager. Hvad kommer mit Giftermaal ham ved?

Hvorledes, efter det Forhold, hvori de staaer?

Det er netop det Forhold, hvori vi staae eller rettere, ikke staae, til hinanden, der nøder mig til at gjentage for dem, at han aldrig vil kunne interessere sig for mine Affairer.

Da min Bært hørte mig tale saaledes, reiste han sig, han tog hurtigt Afsted med mig og hilste mig næppe idet han gik.

Kort Tid efter fik jeg Ordre til at betale min forfaldne Leie eller ufortøvet flytte bort. Nogle Timer senere blev der lagt Beslag paa mit Bohave, og hvis jeg ikke havde fundet et Asyl paa en Kammerats gjæstfrie Sopha, vilde jeg, som i den nærmeste Fremtid skulde ægte en ung Arving, have været udsat for at ligge paa Gaden.

Igaar bragte min Skrædder mig min Bryl-

lupsdragt, en beundringsværdig Dragt, et Me-
sterværk i Skrædderkunsten. Alt imedens han
lod mig prøve min Kjole, som vilde have været
ulastelig, hvis den ikke havde flaaet nogle Fol-
der i Ryggen, udbrød Skrædderen:

Jeg er i Sandhed henrykt over, hvad der
hændet dem, Hr. Raymond. Naar Alt kommer
til Alt er de en fortræffelig ung Mand, og Hr.
Rotschild kunde ikke anbringe sine Belgjerninger
bedre.

Hvilke Belgjerninger taler de om? spurgte
jeg næsten vred over denne fixe Idee, som faaer
Alle til at kaste mig Hr. Rotschild i Næsen.

Hvorfor lægge Skjul paa, hvad der naar
Alt kommer til Alt ikke er andet end en The-
aterhemmelighed? Hr. Rotschild vil gjøre vel
imod dem, og det er ham, der skal betale des-
res Gjæld.

Gaae Pokker ivold! Hvis de gjør Regning
derpaa, risikerer de stærkt ikke at blive betalt
før til Dommедag.

Under Paastud af at rette paa min Kjole
gjorde Skrædderen sig usynlig, medtagende mine
Bryllupsklæder, og da jeg for at leve i den

sidste Tid ofte har taget min Tilflugt til Assistentshuset, bliver jeg nødt til at holde Bryllup i min gamle sorte Kjøle, som jeg foragteligt havde kastet Brag paa i mine Belmagts Dage.

Vi komme fra Kirken. Min Skjæbne er for bestandig knyttet til Franciscas, som jeg elsker med Lidenskab, Phillip, jeg er altfor lykkelig . . . hvorfor er du ikke hos mig? du vilde selv være lykkelig ved min Lykke.

Da vi skulde stige tilvogn, tog Hr. Joubert mig ved Armen og sagde:

Det er en Skam, Svigersøn, jeg havde ikke troet dem i Stand til en saadan Opsørsel.

Hvad nu? spurgte jeg. Hvem er de vred paa?

Hr. Rothschild lod sig ikke see i Kirken.

De har altsaa inviteret ham?

Naturligviis; er han ikke deres Ven, deres hengivne Beskytter?

Min Ven! . . . min Beskytter! . . . gjen- tog jeg i et Overmaal af Raserie, men jeg kjender ham ikke, hører de, jeg kjender ham ikke.

Det er altsaa ikke ham, som hver Dag gav dem sin Plads i Operaen?

Jeg vidste ikke engang at det var hans.

Min Svigerfader satte et meget udtryksfuldt Ansigt op og tilkastede mig et skjævt Blik men hvad bryder jeg mig derom, jeg er gift, rigtig forsvarlig gift, og Gud være lobet, den skrækelige Skilsmisjelov er forsvunden af den franske Lovgivning.

Det var atter en skuffet Illusion, dette Ægteskab, som jeg skrev paa min uimodstaaelige personlige Fortjenestes Regning, er en Opera-pladjes Bærf. O Forsyn! saadanne Slag sender du! Jeg skulde blot have taget Plads paa højre Side ved Orchesteret istedetfor paa venstre, og det havde været ude med min Lykke; jeg kunde da en skjøn Dag paa en Hospitalsbrix have paraderet Malfilates, Gilberts eller Hege-sippe Moreans beklagelige Endeligt.

Saaledes indtraf Arnold Raymonds Giftermaal. Det varede ikke længe inden Nyheden udbredte sig i Byen, og nu gjælder det for Tilskuerne i Operaen om, hvem der kan indtage Hr. Rothschilds Plads.

Men indtil nu have vi ikke hørt Noget

om, at den har gjort nye ægtefabelige Mirakler.

Jeg glemte at tilføie, at Raymond har knust sin Bensefog sin Palet.

Han arbejder nu kun for sig selv, — Publicum beklager sig ikke derover.

Den spanske Student.

(En sand Tildragelse efter „The New Monthly Magazine,“ af Mgbd.)

Græsset vover endnu i Paduas Gader. Hele Rækker af Huse ere hensjunkne i Støv. Dets Fyrsters Marmorpalladser staae øde; og Lærdom er flygtet lig en falsk Ven!

Dog staaer endnu dets Universitet tilbage, dets Doctorer og Professorer ere der endnu, og der hænger endnu den store Klokke, som tordner det langsomme Timeslag i dets adspredte Lærlingers Øren. Men hvor er Paduas Berømmethed? hvor er dets lærde Glands? hvor er dets atten Tusinde Skolarer — Italienske og Græske, Persiske, Franske og Arabiske? — De ere bortdragne, belæssede med Videnskabernes

Rigdom, de dyrke Lærdommens Sæd hjemme, og Petrarca's og Galileo's Skole er forladt!

Det er nu mange Aar siden, at en ung spansk Student en lummer Eftermiddag steg ned ad een af de Eugantiske Høie, paa sin Tilbagevei til Padua. Han havde om Morgenens været i Arquà, for at besøge Petrarca's Grav, og vandrede tilbage til Universitetet, hvorved han nylig var bleven optaget som Skolar. Unglingen var af en god Familie og født i Kongeriget Leon, og han var bleven sendt til Padua for at erhverve sig Kundskab i Sprog, saavel som om nogle af de sildigere videnskabelige Opdragelser, som ikke endnu vare bekjendte, eller i det mindste ikke bleve lærte i Spaniens lærde Skoler. Det var en alvorlig, gratiøs ung Mand, hvis stolte udtalte Sjæls høihed, og hvis store sorte Dine kun manglede Kjærlighedens oplivende Glands for at være uimodstaaelige. Hans Navn var Rodrigo Gomez, og hvis paa den Eftermiddag, vi her her omtale, nogen italiensk Dame havde seet ham vandre afsted med faste og lette Skridt, som om det hele Castiliens Blod rullede i hans Aarer, og et Dieblig betragtet hans udtryksfulde Ansigt, hvis oliven-

gule Grundfarve nu var blandet og besprængt med en Rødme, liig Flammerne af en Rubin, der bringes for Lyset, da vilde hun vistnok have kunnet fremføre en vakker Undskyldning for Ubestandighed eller tændt Elskovsglød. Rodrigo var imidlertid langt fra at tænke paa sligt, men skyndte sig med hurtige Skridt fremad til Padua.

Han saae foran sig rige Græsgange udstrække sig i det taagefulde Fjerne, og de muntre italienske Landsbyer adspredte paa hver Side. Han gik forbi Cataio og Dbizziernes mørke Slot, og vedblev, idet han holdt sig langsmed Canalen, at ile hjemad, saa hurtigt som muligt. Da han imidlertid havde vandret en halv Miils Dei videre, trykkede Dagens heftige Hede ham saa svært, at han besluttede at udhvile sig i en lille Kro, som han havde bemærket paa Udveien og at fuldende sin Dagreise i Aftensvalingen.

Han var nu omtrent halvanden Miil fra Padua, og han traadte ind i Landsbykroen. Den laae et lidet Stykke fra Landeveien, og var i Skyggen af nogle store Kastanietræer beskyttet for Solens Hede. Han forlangte Forfriskninger og Brød, Frugter og en Bouteille

let Biin blev sat for ham. I en Kroq af Stuen sad en mørk Mand med et vredladent Ansigt, hvis Træk syntes at vidne om at han ikke hørte til Bondestanden, og drak; en Anden sang en Romance for nogle faa Tilhørere ved Døren, og tvende Mænd af et ædelt Udvortes som syntes at være Fremmede, samtalede ved Bord ikke langt fra ham.

Syng den Bise engang endnu, Stephano, sagde en af Tilhørerne udenfor Kroen, saa skal jeg spille til den, og med disse Ord tog han en Violin ud af en Bøse, han havde i Haanden og begyndte at aflukke den nogle henrivende Toner.

Den Krabat har et ypperligt Strøg, sagde en af de Fremmede, der sad nær ved Rodrigo, paa Spansk. Ved Saint Jago! troer jeg ikke han vilde vinde Prisen fra Philomele selv. Lad os høre!

Manden udenfor spillede, saa at Rodrigues Dre fortrylledes ved de søde Toner. Han havde hørt fortræffelig Musik i Spanien, og følte sig lidende underkastet dens Magt. Nu lyttede han til Violonistens mesterlige Capricier, og derpaa til den smeltende Symphati, indtil endelig,

Sangen begyndte, og Ordene tildroge sig hans Opmærksomhed. Den handlede om Paduas Skjønhed — hendes Feil, hendes Snarer, hendes med Tryllekraft begavede Dine, og hendes Røst, der var sødere end Musik, og som Ingen endnu havde kunnet imodstaae. Den skildrede hende som en Calypso — en Circe — en Skabning, som overtraf alle Skulpturens og Maleriets Frembringelser, Lidenstabsens høie Flugt og Digterens Drømme; og derpaa fulgte et i klagende Toner sjunget Dmqvæd, som det var vanskeligt at forstaae. Men der begyndte nu et nyt Vers. Studenten lyttede med større Opmærksomhed, og opfangede nogle Ord, der omtrent lode saaledes:

Siig, hvor er hendes Skjønheds Sæde;
 I Blikket? i de Læber spæde?
 I Barmens hvide Lilliebølge,
 Hvor Amoriner bly sig dølge?
 I hendes Smil, lig Baarens Morgen?
 I Sandhed? i Bedrag forborgen?

Derpaa blev Dmqvædet gjentaget, og Sangen var tilende.

Siig mig dog engang hvem er Paduas Skjønhed; spurjte nu den ældre Spanier.

Han mener Cornelia, svarede Kromanden, en lille firrskaaeren Person, af et lystigt Udseende der netop var traadt ind i Værelset.

Jeg kjender hende ikke, Ben, gjentog den Fremmede — hvem er hun? Jeg har aldrig hørt Tale om flere end Een af dette Navn, og hun er død for længe siden.

Og med Forlov, hvem var hun da, om jeg maa være saa dristig at spørge? sagde Bærten. Vi har alene Een af det Navn, der er mærkbar.

Hun var en berømt Dvinde, og Moder til Gracchierne!

Na! en Slægtning maaskee. Men denne Dame har ingen Børn, skjøndt hun har fuldtop af Elskere.

Hør, min gode Mand, sagde Spanieren, sæt dem engang ned hos os her paa Bænken, og hjælp os at drikke denne fortræffelige Viin. Ha! den har en sjælden Smag, det maa man lade Eder. Det er en ægte Montepulciano.

De er en Kjender, Signior, afbrød Bærten ham.

Nei, langt fra. Men jeg tilstaaer, jeg har ogsaa smagt den ægte Drue. Denne Viin erin-

drer mig om een jeg drak hos Brindsen af C. i Neapel. Den maa være fra samme Biinbjerg.

Men for at tale om andre Ting — sæt dig dog ned hos mig, Ven, og fortæl os uden flere Omsvøb, hvem eders Cornelia er.

Bærten bukkede og adlød. Han smagte paa sin egen Biin med en Kjendermine, og fortsatte endelig følgende:

Omtrent for 25 Aar siden, Signiorer, sagde han, tilhørte det store Ballads, som J vil see ved Indgangen til Padua, en Cardinal af Minotliernes Slægt. Han var af en stolt og tyrannisk Character, mine Herrer, som disse høibaarne Adelsmænd saa ofte ere; men han besad store Indkomster, en overordentlig Lærdom og ventede, som man sagde, engang i Tiden at blive Pave. Han havde imidlertid ikke altid hørt blandt Kirkens Tjenere men i sin Ungdom vandret ad Krigerens Bane, og der virkelig udmærket sig en Smule i Felten, men endnu langt mere i private Trætter. Han var ogsaa virkelig af en trættefjær Natur, og da han fortræffeligt vidste at bruge sit Sværd, var han i Almindelighed meget agtet blandt behjertede Mænd. Han havde imidlertid en Ven der heed —

hvad var det nu? — Antonio Zetti, sagde den Fremmede i Bondedragten.

J har Ret, Signior, vedblev Bærten, Zetti heed han, nu husker jeg det — Antonio Zetti. Nu — det hændte sig, at denne Zetti blev forelsket i den samme Dame, hvem Grev Minotti dengang skjæntede sin Hengivenhed; thi den store Cardinal, Signiorer, var dengang endnu kun Greve.

Bed Et. Jago! endnu kun — jagde Spanieren.

Ja, Signior, svarede Bærten, han var virkelig ikke mere. Og var det ikke nok? O, Signior, saa godt som Jntet. Vi sætte ikke høi Priis paa Folk hertillands uden de høre til Kirken.

Hvorfor blev min Jsse ikke raget, Guzman? sagde Spanieren affides til sin Landsmand. Hvilken Løsse jeg dog var, at jeg vilde skjære mig mit Brød med Sværdet. Jeg kunde have været en Konge her, i Skarlagensskappe, og heldet Gift i Dret paa den Gamle mellem Bjergene.

Vel, Signior, Grev Minotti og hans Ven kom i Riv sammen — om Damen — og floges, og Antonio —

Blev dræbt. Jeg seer hele Historien til Enden, sagde Spanieren.

Ja, Signior, han blev dræbt, som I siger, og lod en smuk Foraarsmorgen tilbage efter sig. De mødtes udenfor Rom, hvor Greven da levede, og det første Snit kurerede Signior Zetti for sin Lidenskab.

Da denne skønne Dame ægtede Seierherren, ikke saa? tilspøiede Spanieren, Dvinderne holde af Laurbær, og en Smule Blod skjæmmer ikke et grønt Blad.

Nei, Signior, hun var haardnakket, og nægtede aldeles at laane Greven Dre — en sjelden Cassus, Signior. Han var riig, seer Fod høi, og en Krigsmand, men hvorledes det nu hang sammen eller ei, hun gav ham, til Trods for det Altsammen, Kurven.

Da dette skeete, truede Greven forbittret med at tage Livet af sig selv; men han gjorde det ikke.

Nei, Signior, han var altfor meget Soldat til at døe for et Dvindeskrig. Tvertimod han blev ved at leve og levede ovenikjøbet raff som Rygtet siger, og i Tidens Løb hændte det sig at han igjen blev forelsket — jeg har glemmt

i hvem det var — men den gode Dame døde og derpaa opgav han sit vilde Levnet, forlod Armeen og gik endelig ind i et Dominikanerkloster, der forblev han nogle Aar, og da man bemærkede hans Talenter, og hans Bodfærdighed gjorde Opsigt, søiede det sig snart, at han blev dets Superior. Fra denne Værdighed var der kun et Skridt til en Bispehue, og et andet til en Cardinalsbat.

Slige Ting ere ikke saa vanskelige, Signiorer naar Lykken først er i Lune til at være os behjælpelig. Omtrent ved den Tid døde Hovedet for hans Slægt, og hans Eminence flyttede til det store Løve-Ballads i Nærheden af Padua, og bragte et lille Pigebarn med sig derhen. Pigen blev opdragen paa fornem Viis, hun havde fremmede Læremestre, lærte Musik, Tegning og Sprog, og fort at fortælle, hun blev snart et Vidunder blandt de unge Fruentimmer her. Hun var ogsaa skøn, som jeg har hørt sige, og skulde ligne et berømt Malerie, som er malet af Leonardo da Vinci, en Florentiner, der i sin Tid skal have været en berømt Kunstner. Smidlertid varede Alt dette kun en atten eller nitten Aar, da døde den gamle Cardinal

og efterlod denne Pige — som man almindelig holdt for hans egen Barn — som en Betlerste.

Det var en lumpen Handling af min Hr. Cardinal, sagde den ældre Spanier. Men hvad blev der saa af Pigen?

Det skal jeg sige Eder, Signior, Folk heromkring, der fandt, at hun ikke kunde gjøre nogen Fordring paa at hedde hans Datter, begyndte at gjætte paa, at hun maaskee kunde have været hans Maitresse, og man skyede hende hende følgelig overalt.

Hvor Verden dog er velvillig, mumlede Spanieren.

Ja vist, Signior, vedblev Værten, den tager sin Moral vel i Vare. Nu — omtrent paa den Tid, og medens den unge Pige, som blev kaldet Cornelia, levede i stor Bekymring, da hendes Haab om at faae Læringer i Musik, Tegning og andre Kunster, som hun kunde lære fra sig, slog feil, formedelst de herværende Familiers strenge Dyd, -- paa den Tid kom en ung rask Krabat til Universitetet, en smuk Knøs, Signiorer, omtrent paa min Høide, eller noget høiere — og han erobrede paa eengang hendes Hjerte og hendes Person.

Saa! og hvad heed han?

Antonio Zetti, udbrød atter den bondeflædte Fremmede.

Ih, Signior, raabte Bærten, det lader til at I kjender mere til Historien end jeg. Jeg beder Eder om at I vil blive ved.

Maa jeg spørge Eder, sagde Spanieren, hvem denne Antonio var? Jeg tænkte at hans Eminence, som vor Ven her kalder ham, havde gjort en Ende paa hans Pilgrimsvandring.

Han var en Søn af hiin Antonio Zetti, Signior, svarede den Fremmede. Hans Faders Fortid blev overklippet af den blodige Minotti og Ynglingen havde, som Hannibal i Fortidens Dage, ved et flammende Altar svoret at hævne sin Faders Mord — og han gjorde det!

Men ikke paa Minotti?

Ha, ha, ha! loe den Fremmede.

Det veed jeg just ikke med Visshed. Man hvidstede rigtignok om at han noget hovedfulds begav sig paa Veien til Paradiis.

Og hans Datter?

Hans Datter, sagde Bonden i en bitter Tone, ih, hun vilde være glad ved at døe, hvis hun ei frygtede derfor. Hendes Rygte er be-

plettet, liig den Spedalskes Gud. Hendes Liv er en Løgn; thi der er Dyd i hendes Hjerte, medens hun overgiver sig til Synden. Nogle sige, at hun aldrig skjæmter Noget mere end et Smil.

Hvorfor forlader hun ikke sit rædselsfulde Levnet? afbrød Spanieren ham.

Hvorfor, Signor, fordi hun ikke kan hungre og ei tør døe. O, hun er en sjelden Gaade, værre endnu end Sphinx, thi man siger, at Alle der forstaae hende omkomme.

Det er en høist besynderlig Historie.

Man hvidsker om, at hendes Elskere døe, Signior, paa en eller anden Maade saasnart hun har begyndt at kunne lide dem. En Snees af dem ere allerede borte. Nogle have aflibet sig selv, nogle savnes og nogle har man hørt ere lænkede til Sørøverbaadene i Tripolis. Hun er en farlig Person, Signior, og derfor vogt Eder! Med disse Ord forlod han Bærelset.

Under hele denne Historie havde Studenten lyttet med en dyb Interesse, og under den sidste Deel af Samtalen havde hans Dine ufravendt været fæstet paa Bondens Ansigt lige indtil han gik. Rodrigo reiste sig derpaa fra sin Stol og

efter at have betalt sit frugale Maaltid, fulgte han efter den Fremmede.

(Saavidt gaae de af denne Histories Facta der ere fortalte af Senor Antonio Luis Gomez, der var den ældre Spanier i det foregaaende Uffnit af vor Fortælling. Det synes som om denne ei havde seet sin Neveu siden dennes Barndom, da han nogle Aar iforveien havde opholdt sig i Indien. Han tog derfra, som man sagde, fra Livorno til Padua og Venedig, efter blot at have berørt sit Fædrelands Grund for at afgjøre nogle vigtige private Uffairer. Det følgende Uffnit af Historien er samlet, deels af hvad man har hørt af den Dame, i hvis Huus Rodrigo logerede, og deels af Studentens egne Breve.)

Rodrigos Nyrgjerrighed var bleven vakt i en overordentlig Grad. Det var hans Feil om det kan kaldes saaledes, at besidde en levende Aand. Han var født i et sydligt Klima, og var begavet med en varm Indbildningskraft. Hans Lidenskaber — hine Dæmoner, der ødelægge det unge Hjertes Elysium — vare nu i fuld Flamme, rasende og fortærende, farvede hans Kinder med dyb Blød, og bragte hans

Die til at funkle og hans Puls til at skjælte. Han var saa godt som Fremmed i Italien — ung, fyrrig, videbegjærlig, og havde aldrig elsket hvad mere udfordres der vel til de meest exalterede Handlinger?

Han fulgte den Fremmede, der havde talt i en saa bitter Tone imod Minotti og hans Datter, og indhentede ham endelig i en Huulvei, omtrent en halv Fjerdingvei fra Kroen.

J gaaer hurtig, Senor, raabte han, da han nærmede sig Gjenstanden for sin Søgen.

Den Fremmede vendte sig pludselig om og lagde Haanden i Barmen; men da han saae hvem det var smilede han blot.

Ha, min unge Ven, er det Eder? Hvad har fristet Eder til at forlade Eders Biin og Oliver før Solens røde Lue er nede? J vilde have handlet klogere i at hvile Eder længere.

Nei, svarede Rodrigo, jeg var tilstrækkelig forfrisket, og naar jeg skal bekjende Eder Sandheden, saa ønskede jeg en Ledfager, der kunde forforte mig Veiens Besværighed.

Ah! er J en Fremmed her? spurgte hans Ledfager.

„Pressen.“ Julikvaral. 4

Ja, Senor, jeg er en Spanier.

J er fra et vakkert Land, Signior, sagde den Fremmede, jeg elsker Spanien. Det er Ridderaaendens og Romantikkens Land. Dette derimod er en Afgrund af Intriguer.

Jeg ansaae Italien for et Tempel for Videnskaberne.

J har Net, vedblev den Fremmede, vi sætte et Studium i at tilfredsstille vor Egentjærlighed — hvorledes vi bedst kunne synge, spille, dovne, lyve, kives og hævne os.

Jeg kom alene for at lære Græsk, Latin og de strengere Videnskaber, sagde Studenten, jeg faaer altsaa mere end jeg har gjort Regning paa.

Det vil J, Signior, derom kan J være overbeviist.

Samtalen henses nu i Taushed, thi omendskjøndt Rodrigo havde været utaalmodig efter at faae noget mere at vide om Minottis Datter, havde han ikke Mod til ligesfrem at spørge derom. J Løbet af en halv Timestid nærmede de sig Staden.

Solen var nu gaact ned, men den havde rødmende nærmet sig sin Brud Thetis's Reie,

og havde efterladt den hele vestlige Himmel dykket i dens hede Farvestjær.

En lang, stor, uregelmæssig Sky strakte sig tværs over Himmelen fra Syd til Nord, og havde farvet sin ene Side med Solens højrøde Glands medens den anden viste en skarp Purpur-Contur, som Iudbildningskraften næsten kunde have besjælet med Liv.

Sukkende trængte Aftenvindens Aande frem igjennem Myrthe- og Mandeltræerne. Wiinranterne, der slyngede sig fra Træ til Træ, rystede og raslede med deres krusede Løv, den skjulte Bæk, der syntes at have hvilet taus under Dagens lumre Hede, vaagnede og løb risleude og skinnende imellem Moos og Blomster medens man ad den Kant hvor Byen laae, i Frastrand kunde see Lys skinne frem og forsvinde og atter komme tilsynne, paa hundrede forskjellige Punkter fra Binduerne i Padua.

Det var nu ved Aftenens Frembrud, og en lang susende Lyd rullede over de dunkle Enge, liig Tordenens hule Echo, og bebudede at Stadens Aftenvagt var sat.

Medens Rodrigo badede sin Pande, thi han havde taget Huen af, i Aftenfulingens skjæ-

lige Duft, og grundede paa hundrede Ting, der alle vare lige skjønne og lige umulige, vendte han sig pludselig om fra den vestlige Himmel, der nu blev svagere farvet og mørk, og forbausedes ved at see nær ved sig en meget høi og stor Gjenstand, der hidtil havde været skjult af Træerne og Landeveiens Krumninger, men som nu kastede en stor sort Skygge over den Deel af Veien, de skulde til at vandre.

Da de vare komne nær hen til den, sagde den Fremmede i en betydningsfuld Tone:

Dette er Løve-Fontainen.

Rodrigo slog Dinene iveiret, og saae et gammelt overordentlig høit Pallads, der løftede sin uhyre firkantede Skulder imellem ham og den stigende Maane.

Alt omkring det syntes yderlig øde, og Løve-Fontainen selv lod til at være bleven aldeles forsømt. Fire af hine store Udbyr i overnaturlig Størrelse og udhuggede i Granit laae der med deres uhyre Kløer udstrakte og med aabnede Steengab, men der sprudlede intet Vand iveiret, og det store runde Basin under dem, over hvilket man saae Digternes Sagn ud-

flaarne i stærk Relief, var tørt støvet og ubrugbart.

Ha, ha, ha, sagde den Fremmede igjen, det er Minottis Huus.

Og da han havde udtalt opfangede Echoerne Ordet, og udbrøde i en hæst og svolmende Tone Minotti! Minotti!

Det var som om det døde Marmor havde reist sig af sin steenhaarde Søn og tilbagefastede sin døde Herres Navn til den, der spottede ham i hans Grav.

Beslynderligt, udbrød Rodrigo.

Den Fremmede bekræftede det i en dæmpet Tone, og derpaa vandrede begge stille fremad ved hinandens Side.

Endelig havde de fattet sig, og talte om forskellige Gjenstande indtil de naaede Stadens Port.

Her maa jeg forlade Eder, sagde den Fremmede, Farvel.

Farvel, svarede Rodrigo — dog bliv — I fortalte os en beslynderlig Historie om en Dame i Padua.

Den Fremmede taug.

Maa jeg spørge Eder, begyndte Studenten paa ny, hvor hun opholder sig?

I den vestre Forstad, unge Herre; men vær klog, og gaae ikke derhen. I har vel hørt om Circe og Calypso?

Ja.

Vel, hun er af samme Slægt, og hendes Benskab vilde blive Eder farligt.

Jeg takker for Eders Raad, Senor. Det vilde glæde mig at erfare, hvem jeg har at takke derfor. Eders Navn er? — Studenten standsede.

Antonio Zetti, var Svaret.

Og Rodrigo og den Fremmede toge Afsted med hinanden.

Denne Nat naaede den spanske Student ikke sit Hjem. Men da Solens første Straaler sømmede over de milanesiske Sletter, vendte han tilbage til sit Logis, overordentlig træt og udmattet, som om han havde tilbragt den hele Nat med at vandre.

Han kom med et blussende men forvildet Ansigt, og langsomme Skridt, og saae tankefuld, ja endogsaa melankolsk ud.

Er J gaaet feil af Veien fra Arqua, Signior, spurgte Enken, hos hvem han logerede.

Ja, sagde han, jeg har været langt fra den rette Bei, men jeg skal vel finde den en anden Gang, med hvilke Ord han indesluttede sig i sit Bærelse, og tilbragte den hele Dag alene.

Den næste Aften var han fraværende indtil efter Midnat, og den næste, og atter den næste, og saaledes vedblev han Dag for Dag.

Hans Selfabelighed og Mildhed forsvandt hans friske Ungdomsblik var borte, og hans Børs, der gjentagne Gange var bleven fyldt paa ny, og ligesaa ofte hemmelig tømt, ydede ham ikke længer Midler til at være gavmild, eller endog opfylde sine Forpligtelser.

De Introductionsbreve han havde bragt med sig til Padua, forbleve uafleverede, og et Par Benner, der vare blevene anmodede om at vise ham Opmærksomhed, klagede over, at han aldeles havde forladt dem.

Hans Værtinde, hvis Regning blev større end hun ønskede det, blev nysgjerrig og en Smule utaalmodig med Hensyn til hendes Logerende.

Bor unge Herre bliver magrere og magrere Dag for Dag, bemærkede Lorenza for sin Moder.

Ja vist mit Barn, svarede Bærtinden, han er ligesaa mager som hans Børn. Jeg forstaaer mig ikke paa hvorledes han har det.

Han er bleven saa bleg, sagde Datteren.

Ja, Du har Ret, og saa fattig, vedblev Enken, jeg maa see mig om Midler til snart at faae mine Penge, han er istand til at døe i min Gjæld. Nei, jeg forstaaer mig ikke paa ham, her spiser og drikker han paa min Beføstning.

Nei, Moder! han spiser saa lidet, sagde den undskyldende Lorenza.

Du har Ret, han er rigtignok bleven sparsommelig, svarede Moderen — og her endte Samtalen.

Kort efter anmodede Bærtinden, hvem det ei var lykkedes at trænge videre ind i Studentens Hemmelighed, ham indstændig om Penge. Han blev rød, stammede Noget om sine Nødsøjer, og forlod kort efter Huset i en mørk og tankesuld Tilstand.

Fra dette Dieblif hørte man aldrig mere noget om ham.

Hans Værtinde ventede hele Dagen paa ham, sad oppe efter ham til langt ud paa Matten, og ventede den næste Dag igjen, og den næste og atter den næste; men han kom ikke.

Endelig underrettede hun hans Venner om at han var forsvunden, og de foretog sig strax enhver Undersøgelse, men forgæves.

Der var intet, der kastede mindste Lys over denne hemmelighedsfulde Gjenstand, uden maaskee et Par Steder i nogle Breve, Studenten havde skrevet til en ung Landsmand, med hvem han syntes beslægtet.

Disse Breve, som størstedelen ere skrevne med smaat Skrift og en skjælvende Haand ere adresserede til: Senor Juan Alanos i Avila, i Leon, og indeholde blandt andre Ting, der ikke vedkomme denne Historie, følgende mærkelige Steder.

(Efter at have givet en kort Fortælling af Samtalen i Kroen, som vi have været istand til at anføre udførligere, beskriver han hvad der tildrog sig med ham paa Hjemveien, hvilket vi

alt have meddeelt, og vedbliver derpaa som følger:)

Jeg følte — hvad skal jeg kalde det? — en umættelig Længsel, en Lidenskab, en brændende Attraa, en tørstende Nysgjerrighed, der langt overgik enhver lignende Følelse, der kan bemestre sig Mennesker i Almindelighed.

Min Dæmon var en videbejærlig Mand, der martrede mig liig et natligt Spøgelse.

Jeg kunde ikke længer beslutte at ville være sorgfri eller tilfreds. Jeg saae et Helvede aabne sig for mig, og jeg higede efter at styrte mig i dets Afgrund.

Min Kjærlighed, — men det var ikke Kjærlighed, det var imod sand Kjærlighed, hvad et ovenhedet Bærelse, dustende af Jasminer og Roser er imod den klare frie Luft. —

Mine Lemmer skjælvede og savnede al Hvile, mit Die stirrede vildt omkring og saae Intet, min Mund var tør og jeg beed i mine Læber, indtil Blodet flød over dem. Jeg ilede gennem Gaderne, foer forbi Boutikker, Lader og store Gæstgivergaarde — og naaede endelig Forstaden.

Endnu vedblev jeg at haste fremad med stærke Skridt. Maanen var staaet op, og Aftenstjernen funkede lige over mit Hoved; jeg saae op paa den, og den kastede sit skarpe Blik gjennemtrængende ned paa mig, som om den gjennemskuede mit Fortsæt.

Jeg havde nu naaet det sidste Huus i Staden. Foran mig var en mørk Gang, med Tornehækker paa begge Sider, der vare bevorede med vilde Kirsebær og glindsende Rødbende. Jeg styrtede igjennem den i et Dieblit, og overgav min Sjæl til hiin bedøvende Huus, der for mig er Kjærlighed.

Det synes af et andet Brev, at det denne Nat ei var lykkedes Rodrigo at finde sin Phantasiens Afgud.

Siden opdagede han hende imidlertid, og han overgav sig nu til hendes Selstab, aldeles ubekymret om den hele Verden omkring sig.

Han gav hende prægtige Foræringer, som hun — for at lade hende vederfares Retfærdighed — modtog med nogen Uvillie, og det synes ogsaa virkelig, at hun har været uvidende om, hvor høit hans Indkomster beløbe sig. Endelig bemestredes hun af en Lidenskab, der

var heftig som en Ynglings første Flamme, og hun gjengjædte nu hans Kjærlighed med Svælsker, der vare ligesaa glødende som hans egne. I denne Periode skriver han saaledes.

Du skulde see hende, min Ven, som jeg har seet hende, skjønnere end Sommer Regnbuens Straalespil. Du skulde høre hende tale saa sødt, saa smilende, og synge, liig den smægtende Rattergal.

Thi ogsaa hun har ingen Mage, og lever i en grøn Bolig, mysterisk og eensom, liig hin Fugl, Digterne besynge.

Hendes Mandedræt, er liig Blomsterduste, hendes Fodtrin lette som Luften, og hendes Dine som de stjernefulde Nætter i August.

Men, hvorfor vil jeg plage Dig med disse lave Sammenligninger? Jeg har følt hendes Kys! hører Du? hendes hede, lokkende, berusende Kys. Af hendes Læber har jeg indsuget Kjærlighedens Flamme, og jeg lever!

O Juan, Juan! Det var ingen Fabel, som fortæller os om Tryllerinden Circe og hendes Sværm af dyriske Slaver. Jeg selv er forvandlet i Mand, sønderknuust og lever kun i lad Belyst. Hvor villigt vilde jeg ikke lægge

mig ned paa den lave Jord, og bede hende træde mig til Støv under sine!

Juan, er jeg ei fortabt? Jeg er ude af mig selv. Jeg har forladt mine Bøger, mine Udspredelser, og alt Samqvem med Venner.

Svundne Menneskealderes Kundskab, der aabnede sig for mig, liig en Himmel, har nu antaget et mat og mørkt Udseende for mig. Jeg har forladt Alt for Een alene, og hun er dog maaskee tilsidst kun — en Kvinde!

Nogle af hans andre Breve ere saa ganske et blot Sammenspind af Overdrivelse, at vi ikke vove at oversætte dem. Det synes at han har været fortryllet over al menneskelig Forestilling. Han taler med langt større Henrykkelse end nogen Digter, og med en Omhed som en Elsker, der har helliget den Tilbedte sin hele Tilværelse.

Jeg kommer i dette Dieblif fra hende, og det er en Lindring for mig at skrive til Dig, min kjære Ven, Juan. Forvir mig ikke med dit Raad, det er hjerteløst, koldt og unyttigt. Jeg er hendes for evig. Vi høre Trudsler, forunderlige Historier blive os hemmeligt fortalte, og rædselsfulde Barsler hjemssøge os;

men vi ere trofaste mod hinanden, og dette giver os Erstatning for Alt.

Erstatning, siger jeg? er det saaledes at Elskovs Slave taler, hvis Pligt er dyb Taknæmmelighed og Tilbedelse?

Juan, jeg kommer i dette Dieblit fra hende! O, hvilken Fæe kan have en mere fortryllende Bolig? Disse Fontainer, og de bugnende Frugttræer, de bølgende, hvidskende Grene, Jorden bestrøet med Blomster, Marmorsalen, de persiske Gynder, de perlende Vine, og disse Kys, som kunde gjøre mig vanvittig — endnu brænde de paa mine Læber! — O Juan, kunde jeg ikke i det mindste udgyde min Daarstab for Dig, maatte jeg døe i dette Overmaal af Sælighed. —

(Sluttes.)

Blandinger.

—

Det største Træblad.

Dette er vistnok Talipot-Træets Blade. Træet vover paa Den Ceylon. Et saadant Blad kom til London, det var 11 Fod langt, 16 Fod bredt og havde 40 Fod i Omkreds. Sex Personer kunde ret mageligt finde Beskyttelse under et slikt Blad for Solens glødende Straaler, og to til tre Blade ere nok til Bedækning for et Huus.

Gaasens Alder.

Man har ofte paaستاet at Gjaessene kunne opnaae en Alder af henved 100 Aar. I Høse Neck (30 Miil fra New-York) findes tvende levende Gjaes, der ere 82 Aar gamle. De have regelmæssigt lagt Æg til deres 81de Aar.

En dyr Violin.

Grev Trautmannsdorf kjøbte en Violin af den berømte Violinmager Jacob Rainer, under følgende Betingelser: 36 Louisd'orer skulde udbetales Sælgeren, desuden forpligtede Greven sig til daglig at give ham et godt Maaltid Mad, aarlig en Klædning med Guldtresser, og to Tønder Öl, hver Maaned betale ham 20 Fr., og aarlig sende ham 12 Kurve Frugt. Sælgeren levede endnu i 16 Aar efter denne Handel og Violinen kostede Greven omtrent 22,000 Francs.

Hurtig Expedition.

En Bogbinder i London erholdt en Eftermiddag den Forretning at indbinde 1800 Bommebøger, der den næste Morgen Kl. 9 skulde indfribes til Amarika. Bogbinderen blev til bestemt Tid færdig med Bestillingen — men naturligtvis ved Hjælp af Maskiner. Ikke desto mindre beskæftiger han 300 Hænder.

Den spanske Student.

(En sand Tildragelse efter „The New Monthly Magazine,“ af Mgbb.)

(Sluttet.)

Dg dog ere vi trindt omgivne af Fare. Den skræffelige Zetti er os nær; hans Haand hviler bestandig paa hans Daggert, og han lever alene af Blod og Guld. Hans Udsendinge bespeide os. Hvert Trin jeg gaaer er bevogtet. Jeg hørte hans Latter sidste Nat fra et Buskads i hendes Have, da jeg bad hende indstændigt at undflye fra ham og Padua.

Han er en sand Djævel, som afberlende beherskes af Hævn og en raa Lidenffkab. Dg dog leve vi under dette foragtelige Tyrannie! Juan! Hvad vilde Du tænke om mig, Juan,

hvis jeg forlod Dig og Spanien for evig, for at boe i en Orken med min tilbedte Circe? Vilde Du tilgive mig? Vilde min Fader tilgive mig? Dog, hvorfor nævner jeg ham, som aldrig bortkastede et venligt Ord til sin døde Theresas Sø? Han var utaknemmelig mod Kjærlighed, en Apostat fra sin gamle Lidenkab, og jeg har endnu nok af min stolte Moders castilianske Blod i mig, at det kan staae mig biev mod denne uværdige Bebreidelse.

Lev vel, Juan, lev vel! Hvis Du ei snart skulde modtage noget nyt Brev fra mig, forestil Dig da, at jeg er draget over til de hesperiske Der, hvor nu ingen Drage ruger over Skatten, eller at jeg har begyndt min Pilgrimsfart til Orkenerne ved Solens Nedgang, hvor Menneket ei har nogen anden Fjende end Slangen og Pantheren, og Kjærligheden først endes i Graven.

Det var omtrent paa den Tid, dette Brev blev skrevet, at Studenten forlod sit Hjem i Padua, for aldrig at vende tilbage. Den gamle Bærtinde undrede sig, som vi have hørt, og hendes Datter, den smukke Lorenza, sukede ved Tanken om, at en saa smuk og ædel Ungling

skulde forlade hende uden Afseeb. Hun havde altfor ofte ladet sit Hjerte flyve ham imøde, og hendes Medynk vilde snart være steget til Kjærlighed. Men han forsvandt, og hun sørgede for ham, liig en ædel Hustru, mangen og mangen en Dag, og vaagnede endelig af sit Selvbedrag som fra en Drøm.

Man har efter dette Tidsløb ingen sikker Efterretning havt, hverken om Cornelia Minotti eller den spanske Student. Men Capitainen paa et Skib fra Livorno, der maatte gjøre en Reise til Amerika og havde været saa langt oppe i Landet som til Montreuil, fortalte, at et ungt Par, der svarede til deres Beskrivelse, for nogle Aar siden var kommet til denne Stad, og havde siden kjøbt et Stykke Land i Nabolauget.

Paa dette havde de bygget et lille Huus, hvor de levede meget indesluttet, og de kom aldrig til Montreuil, uden naar de vare nødte dertil.

Manden, sagde han, var omtrent 30 Aar, raut, og af en olivenbrun Ansigtssfarve, og et saa alvorligt Udseende, at det syntes at tilkjendegive Gang til Melankolie.

Konen, som syntes omtrent paa samme Alder, var overordentlig bleg, men havde en stolt Figur, og et lysende Udtryk i sine Dine, hvortil han aldrig havde seet Mæge. De vare som han hørte, Folk der aldrig fornærmede Nogen, skjøndt tilbageholdende, dog velgjørende imod de fattige Nybyggere og Folk omkring dem, og fremfor Alt syntes de for hinanden at nære den meest romantiske og overvættets lidenskabelige Tilbøielighed.

Svanen og Solstøvet,

(To Criminalhistorier, af Fr. Lind.)

Georg B., en Daglønners Søn, udmærkede sig alt tidligt ved sin Styrke, Behændighed og levende Mand fremfor sine Jævnaldrende. Ved Udførelsen af enhver overgigen Streg var han Anfører, men ogsaa i Skolen lod han alle andre langt tilbage.

For at undgaae Krigstjenesten, for hvilken han uagtet sit Mod og Legemsstyrke, nærede en afgjort Modbydelighed, traadte han i sit firtende Aar i Tjeneste hos en Gæstgiver paa Grændsen, og vendte først efter 7 Aars Forløb, da just en ikke ubetydelig Gaard var tilfals i hans Fødeby, tilbage.

Georg kjøbte denne Eiendom til en temmelig høi Priis, og udbetalte hele Kjøbesummen

strax; intidlertid undrede Jngen sig herover, da det heed, at han underhaanden havde drevet en Hestehandel, og derved tjent betydeligt.

Ogsaa gav saavel hans forrige Huusbond som Alle, der kjendte ham, det Vidnesbyrd, at han stedse havde udviist den utrætteligste Arbeidsomhed og den største Sparksomhed.

Den Maade, hvorpaa han bestyrede sin Gaard, og de Forbedringer han anvendte paa den bekræftede dette. Hans Velstand tiltog Dag for Dag, alle de unge Bønderkarle søgte den saakaldte lange Georgs Bekjendtskab. Pigerne betragtede ham med Velbehag og gave ham Navnet, den Smukke.

Men Georg havde blandt alle Pigerne i Landsbyen kun kastet sit Blik paa den, der almindelig var bekjendt for den smukkeste og rigeste, hvor han altsaa snarest kunde vente sig et Afslag. Men istedetfor at denne Vanffelighed skulde have affrækket ham, tjente den tværtimod til at gjøre ham bestandigere og ivrigere i at stræbe efter sit Maals Opnaaelse.

Margaretha, dette var Pigens Navn, var en riig Selveiers Datter, og almindelig bekjendt som den sædeligste og frommeste Pige i hele

Omegnen. Hendes ældre Søster havde ægtet en riig Landmand, der havde forpagtet en af de nærliggende fyrstelige Domainer, og da strax efter dennes Bryllup Margarethas Moder døde bestyrede hun nu Faderens Huusholdning.

Den Gensomhed, hvori hun nu befandt sig, og hendes stedsevarende Sorg over den inderlig elskede Moders Død, havde stor Indflydelse paa hendes stille Gemt, og gjorde at hendes Stilhed næsten gik over til Mennefsky, hendes Guds frygt til andægtig Sværmerie.

Desuagtet maatte Margaretha som aldrig indfandt sig ved nogen Lystighed i Landsbyen, men derimod bivaanede Gudstjenesten desto punktligere, snart bemærkte, hvorlunde Georg stedse ventede paa hende fra Veien til Kirken, og greb enhver Leilighed til at give hende sin Kjærlighed tilkjende. Hans fordeelagtige Ud-vortes, hans gode Rygte, som en driftig og forstandig Landmand, ja selv den Overlegenhed som ei alene de yngre, men endog ældre Bønder stiltiende indrømmede ham, lod hende ei længe blive ligegyldig ved hans Bestræbelser, og det kom snart saavidt, at Georg beilede hos Faderen om hendes Haand.

Bistnok fandt Faderen Uligheden mellem hans Datters og Frierens Formue vel stor, men han havde efter al Rimelighed dog givet efter, hvis han ei havde ladet sig for meget styre af sin Svigersøn, den rige Forpagter, hvis Stolthed følte sig for meget krænkert ved en saadan Forbindelse. Trods alle Margarethas bevægelige Bønner fik Georg derfor Afslag af Faderen, og Forpagteren kunde end ikke undlade at begegne ham med haanlig Spot.

Georg dæmpede sin Brede over dette Afslag en Tidlang og styrede sit Had mod Forpagteren, da han endnu stedse nærrede det Haab at vinde Faderen for sig. Men da dette Haab endelig ganske glippede, hvortil, saa hørte han, Forpagterens vedvarende hemmelige Bestræbelser især hidroge, gif hans Taalmodighed over til Forbittrelse og Trods, og han besluttede da Bønner og Forestillinger ei vilde hjælpe, ved andre Midler at sætte sin Plan igjennem.

Dette lykkedes ham. Hvor sædelig og streng end Margaretha var, kunde hun dog i en svag Time ei modstaae den snedige, saa inderlig elskede Mand, og Følgerne af denne Fortrolighed vare de sædvanlige.

Faderen maatte nu, for at redde sin Datters Ære, gaae den forsmaaede Frier imøde paa Halvveien, selv Forpagteren maatte gjøre en god Mine til et slet Spil.

Georg, der jubledes i Hjertet, men endnu stedse mindedes den haanlige Afviisning han havde maattet prøve, paastod, for derved paa en Maade at forskaffe sig en offentlig Fyldestgjørelse, at en høitidelig Bryllupsfest skulde finde Sted, hvilket ogsaa skeete. Næsten alle Landsbyens Indvaanere, alle saavel nærmere som fjernere Beslægtede paa begge Sider bleve indbudne hertil.

Da nu paa Bryllupsaftenen de unge Karle og Piger forlystede sig med Dandsen, medens Fædrene gjorde sig tilgode ved det fulde Kruus, priste Martin Wermuth, en af Landsbyens Ældste, Svigerfaderens runde Gæstfrihed og Brudgommens Dystighed, og lagde efter gammel Sædvane til:

I Sandhed, her gaaer det jo til som ved Kaspar Kunges BARNEDAAB.

Ja, saaledes snaffer Du altid, sagde en anden Gæst, naar Du allerede har druffet

Dig lystig eller agter at gjøre det, men endnu har Du aldrig fortalt, hvorledes det gif til der.

Ja, svarede Martin hvissende, derom kan jeg selv ei sige nogen Beskeed, da jeg ikke selv har været med derved, men da jeg endnu stod i Tjenesten, var jeg med i den Commando, der slog Kreds om Retterstedet, da Hovedet blev slaet af ham.

Hvorledes! han blev halshugget? raabte alle de Tilstedeværende, der kun altfor gjerne hørte fortælle Executioner, med een Mund.

Henrettet? spurgte Brudgommen, der just befandt sig i Nærheden, opmærksomt og alvorligt.

Nu ja vist, svarede Martin, som jeg siger Eder! Halshugget og lagt paa Steile. Jeg maa dog bedst vide, hvad jeg saae med mine egne Dine.

Det er ret taabeligt af Dig, Martin, sagde Georg med synlig Fortrydelse, at Du vil sammenligne mit Bryllup med en saadan arm Synners BARNEDAAB. Jeg beder Dig, siig dog noget flogere.

Men de øvrige Tilhørere vare af en anden Mening, og forlangte eenstemmigt Historien om Kaspar Runges Barnedaab. Dgsaa Georgs nuværende Svoger, Forpagteren, var af denne Mening, og det var nær ved, han og Brudgommen paa den første Dag af deres Slægtskab vare bleve Venner for Alvor.

Kun med megen Møje lykkedes det nogle af de Gamle, der imidlertid vare komne til, at bringe de ophidsede unge Kneise fra hinanden.

Du kan jo gaae bort, kjære Georg, sagde Martin venlig, og aabnede Bryllupsdansen med Bruden og hendes Slægtninge. Men Georg gif ikke og Martin begyndte saaledes:

Jeg kan kun ganske ret og slet fortælle Eder Historien; en Stjelm gjør det bedre, end han kan. Kaspar Runge var en fattig Huusmand, der i Begyndelsen stod tilbage med Skatter og Afgifter. Fogden kom tilsidst næsten aldrig ud af hans Huus. Dog paa engang begyndte han at betale til ordentlig Tid, og at blive mere velhavende.

Han betalte efterhaanden alle Restancer og anden Gjæld, han byggede sit brøstfældige Huus op paa ny, han begyndte at føre Processer,

kjøbte den ene Ager efter den anden, og tilsidst en heel stor Gaard med betydelige Jorder.

Alt hvad han foretog sig lykkedes ham, hans Køer gavede mere Mælk end alle andre, hans Heste glindsede af Fedt, hans Bogn og Seletøi var næsten ligesaa prægtigt, som den naadige Herres.

Med alt dette var han heller ingen Gnier i sit Huus. Naar han kjørte til Byen, forglemte han ei at gjøre sig tilgode, han beværedede Enhver, der kom til ham, gik hver Søndag i Kroen, og fik sig vel ogsaa et Slag Kort.

Da hans Kone igjen fødte ham et Barn, tog han sig for at holde et ret prægtigt Barne-daab. Han bad alle dem sammen, han kunde finde sig paa, og hans Gjæster kunde tage med sig, hvem de ville.

Om Aftenen førte han sine Faddere og Gjæster i Kroen, og enhver som helst han her traf, maatte ogsaa være hans Gjæst.

Her gik det nu meget høit til, man drak stærkt, og selv Bærten havde vel tilsidst druffet over Tørsten. Da hans Gjæster forekom ham

ikke at tage nok til sig, opmuntrede han dem dertil paa alle Maader.

J saa drifter dog, raabte han endelig med en kraftig Eed, og bærer Eder ikke ad, som om jeg var en Gnier eller en Tigger. For ti Aar siden har jeg engang slagtet en Svane og den giver endnu i lang Tid Fedt.

Gjæsterne agtede ei synderligt paa disse forunderlige Ord; men to fremmede Bønder, der med deres Badsække paa Rasken sad bag Kakkeldvneu, spidsede Øren og stak Hovederne sammen.

Hør, Broder, spurgte den ene, kan Du ei længer besinde Dig paa, hvad den Kjøbmand heed, som vi for ti, tolv Aar siden fandt i Grøsten ved Landeveien?

For Pokker! sagde den Anden, Du har Ret han heed Svane, det vil jeg døe paa, og Ingen har nogensinde kunnet erfare, hvo hans Mor-der var!

Begge Fremmede talte endnu adskilligt sagte, erkjendte sig hos Kromanden om Kunges Omstændigheder og forlode derpaa Bærtshuset i al Stilhed.

med Saafnart de havde naaet deres Hjem, tilkjendegave de Dyrigheden hvad de havde hørt Kunge sige, og det betænkkelige de havde fundet deri. Man saae efter i Archivet, og fandt virkelig, at for endeel Aar siden var en gennemreisende riig Kjøbmand, hvis Navn efter det hos ham fundne Pas, var Svane, fundet dræbt og berøvet en betydelig Sum, i en Grøft, uden at man havde kunnet opdage noget Spor af Gjerningsmanden.

Man fattede nu en stærk Mistanke mod Kaspar Kunge, og sendte Aalterne til hans Dyrighed. Man sammenlignede Tiden og alle Biomstændighederne; alle Indicier vidnede mod Kunge. Han blev fængslet og tilstod Alt i første Forhør.

Dmtrent et Aar efter faldt Dommen saaledes: at han skulde radbrækkes, men han be-naadedes saavidt, at han skulde halshugges og Kroppen lægges paa Steile.

Som jeg alt sagde Eder, jeg har selv været med at slaae Kredsen om Ketterstedet, og det afhuggede Hoved med de brustne Dine og det sorte brusende Haar svæver mig endnu stedse

jaa tydeligt for Die, som om Executionen var skeet for en Time siden.

Alle i Selskabet havde hørt denne Fortælling med den meest spændte Opmærksomhed, og siddet stive og ubevægelige som Billedstøtter kun Georg havde undertiden grebet Kruset med Hestighed og druffet en stærk Slurk deraf.

Nu foer han hurtigt og ubilkaarligt med Haanden til Hovedet og trak derpaa langsomt og betænkeligt Kammen igjennem det kort afskaarne Haar.

Dum Snak, begyndte han, fortæl os nu noget klogere Fader Martin! Slige Skarpretterhistorier passe ei ved mit Bryllup.

Gjæsterne bleve nu igjen mere højrøstede, og Samtalen dreiede sig hen til andre Gjenstande.

Georg lod de Gamle sladdre, søgte sin Brud op og begyndte at dandse. Derpaa tog han enhver af de tilstedeværende Piger op til Dands.

Musikanterne kunde ikke spille ham hurtigt og larmende nok, han drak hver Gang paa sin Danserindes Sundhed, i Begyndelsen kun Ol

„Presjen.“ Julikvartal.

men tilsidst ogsaa Viin. Alle Margarethas Bønner, at han maatte holde Maade, vare forgjæves. Han søgte vel at berolige hende, men vedblev med den meest udfvævende Lyftighed at drikke og juble, indtil man endelig maatte bringe ham aldeles beruset til Sengs.

Med Smerte og Angst fulgte Margaretha ham, af alle Laster havde især Drukkenskab været hende affhyeligt, og at Georg hengav sig til denne Last paa deres Vgteskabs første Dag var hende en rædsom Forbetydning for Fremtiden. Søvnløs, under andægtlig Bøn og badet i Taarer tilbragte hun Natten.

Næste Morgen, da allerede Solens Straaler trængte gennem Sprækker i Vinduesfodderne, vaagnede Georg.

Hans stærke Natur havde ved Søvnens overvundet den umaadelige Sviir, kun en let Ruus var endnu synlig.

Han rakte Margaretha, der taus saae hen til ham, venligt Haanden, sagde at han rimeligviis formedelt den stærke Ruus havde havt svære, frygtelige Drømme, og saae stivt hen paa Vinduesfodderne.

Om, dumt Tøi, mumlede han med tvungen næsten enfoldig Latter.

Den dumme Karl med sin Svane! — den dumme Karl med sit Solstøv!

Hvad vil Du sige dermed? spurgte Margaretha bestyrtet.

See kun, svarede Georg, idet han viiste med Begefingeren paa Binduesfodden, hvorigjennem Solen kastede en lang hvirvlende Straale ind i Bærelset.

Ja, Solstøvet seer jeg vel, men — Hørte Du intet af Historien om Svanen igaar?

Jo, Forpagteren fortalte sin Kone og mig den igjen.

Nu ja, den fatale Solstraale, som jeg slet ikke kan lide, erindrer mig om en lignende Historie — lignende, mener jeg, hvad Begyndelsen angaaer, dog vist i Udfaldet — nei vist ikke — ha, ha!

Og den er, kjære Georg? See, Margaretha, Dig kan jeg jo vel fortælle slikt; thi Du er jo nu min Hustru, og det vilde Du neppe være uden denne Historie.

Jeg beder Dig, kjære Georg, hvad betydde dog disse betænkkelige Ord paa?

Giv kun Tid, jeg skal nok fortælle Dig det. Seer Du, da jeg endnu tjente i Gjæstgivergaarden paa Grændsen, kom der en polsk Jøde dertil, med en svær Kuffert og en lille Kiste fuld af Dukater og Juveler.

Han vilde igjen om Morgenens tidligt tage bort, men han kunde ingen Postheste faa. Endelig tilbød min Husbond sig, at give ham Forspand og en sikker tilforladelig Karl med, denne Karl var jeg.

O, Gud, hvortil skal dette lede?

Naar Du alt i Forveien vil give Dig til at hyle, saa kan jeg jo ligesaa godt tie stille, svarede Georg, men jeg vilde dog helst at Du vidste det. Du er jo en saa from Christen, og vil altsaa nok kunde trøste mig. Hvorfor har Du ellers løbet efter alle Prædikener?

Nu altsaa — Jøden saae mig lige i Ansigtet og syntes at fatte Tiltro til mig. Jeg kjørte afsted med ham, men Guldet og Juvelerne som jeg af en Hændelse havde seet et Glimt af, glimrede, medens vi vare paa Landveien, stedse for Dinene af mig, selv Stjernerne

paa Himlen, der efterhaanden forsvandt, syntes mig mindre skinnende, end Edelstenene i Øfken.

Almægtige Gud! skulde Du være geraadet i Fristerens Bold?

Stille Margaretha, gjør mig ikke vild. — Endelig naaede vi Skoven. Jeg steg et Dieblif af. Intet Blad rørte sig, intet Menneske, intet Huus var vidt og bredt at see, den gamle Jøde sov, og havde sin Øfke staaende foran sig. Imidlertid forekom mig hans Søvn mere at være en Følge af Alderens Svækkelse, end en ordentlig fast Søvn.

Om, tænkte jeg i dette Dieblif, hvad hjælper al det Kram den Gamle, der jo har saa kort Tid endnu at leve i. Mig kunde det derimod hjælpe. Tilmed er han jo ikke engang en Christen, og til sin Abrahams Gud har han jo rigtig bedet. Saasnart denne Tanke var faldet mig ind, syntes det mig ogsaa, som om Alt var min Eiendom.

Jeg greb en Bognkjæp og slog dermed Jøden for Panden.

Men Du siger jo slet intet, Margaretha. Du er jo paa engang saa stille som Døden.

Margaretha havde foldet Hænderne og skjælvede over hele Legemet; hendes Ansigt var dødningsblegt; hun var ei istand til at fremføre et eneste Ord.

Men, vedblev Georg, jeg havde dog ikke truffet den Gamle rigtig paa Hjernesfalten, han vaagnede op og skreeg:

Wei, wei! hylede han — (dette sagde Georg med rædsomt fortrukket Ansigt og Jøde-dialect) — wei, hvad gjør Du, Christen? hvad har Du gjort? hav Barmhjertighed med mig. Mine Fædres Gud vil straffe Dig; Blodhævneren vil finde Dig!

Nei, ikke Satan selv, gamle Graaskjæg, svarede jeg. I hele Stoven ere vi ganske alene.

Seer end intet Mennekses Die Dig, jaa vil dog Guds Die see Dig, og Solstøvet vil forraade Dig! hylede han endnu engang.

Virkelig trængte pludselig en Solstraale gennem de mørke Grene. Jeg begyndte at gysse, alle Træerne syntes at bevæge sig, af alle Buske syntes Ansigter at gloe paa mig, jeg hævede Vognkjæppen endnu engang. Nu traf jeg bedre. Jøden sprættede neppe og formaaede

kun at lalle: Solens Straaler vil forraade Dig!

Jesus! — Lie, eller, ved Gud! —

Seer Du kjære Margaretha! jeg kjørte endnu et Stykke dybere ind i Skoven, indtil jeg havde naaet Grændsen. Der pakkede jeg alt ud af Kofferten og Væsen, grov det ned i Jorden med Liget, rensede Bognen for Blodet, og kjørte derpaa hjem igjen.

Da jeg var kommet ud af Skoven saae jeg tre Ravne. Disse fløi op fra Marken, i en Kreds rundt om mig, og fulgte Bognen i en Grastrand med uophørlig Skrigen. Skulde Du troe at det næsten havde forfærdet mig?

Dog søgte jeg at indgive mig Mod, ved at istemme en aandelig Sang, men dette vilde ei hjælpe. Ravnene forfulgte mig med en endnu større Forbittrelse, som om de ville hugge løs paa mig. Da forsøgte jeg det paa en anden Maade.

Jeg fløitede en liderlig Vise og bandede, da bleve de tilbage og jeg kom uforstyrret hjem.

Jeg gravede nu min Skat indtil videre ned under et Træ, og gjorde først flere Aar

efter Berlerne og Edelstenene, tyve Mile derfra i Benge, og ikke en Sjæl har nogenfinde mærket det Mindste til hele Tingen, ja jeg tænkte ikke længer derpaa.

Men i denne Nat drømte jeg igjen om de forbandede skrigende Navne, som dennegang hverken ved Cedar eller ved Andet lode sig fordrive, og da jeg slog Vinene op blændede Solstraalen mig.

Dog jeg er saamæn ikke saa dum som Kaspar Runge med hans Svane, og Solstøvet tænker jeg vil vel ogsaa lade være at forraade mig.

Nu, Du siger jo ikke et Ord?

Jesus Christus! hvad skal jeg sige? raabte den ulykkelige Margaretha, som opvaagnende af en dødelig Forstenelse, og idet hun med Fortvielse vred sine Hænder, sagde:

O min Gud, saa ere vi da begge fortabte. Ja, jeg seer det vel — for min Synds Skyld bliver jeg straffet — jeg er en Kjøvers, en blodbestæmt Morderss Hustru.

Georg syntes nu først at besinde sig, og at indsee sin Uforsigtighed, hans Ruus veeg aldeles bort. Han søgte at berolige Margaretha

jøgte endog at fremstille hende Alt som en Drøm og Opdigtelse, men med frygtelige Træk havde Sandheden af hans Fortælling præget sig i Margarethas Sjæl.

Efter den skrækkeligste Kamp mellem Hustruens og Moderens Bligt med Samvittighedens paamindende Stemme, jeirede endelig den sidste.

Margaretha tog, piint af Angst og bestandig Uroe, sin Tilflugt til sin Skriftestader, og aabenbarede ham Alt.

Ogsaa denne holdt det for Skyldighed, at opdage Ketten det.

Georg jøgte sin Frelse i Flugten, men blev snart indhentet af den straffende Retfærdighed. Undersøgelsen tog sin Begyndelse og den mørke Udaad blev snart stillet i det klareste Lys.

Den ulykkelige Margaretha, der Alt af Angst og Udmattelse var bragt paa Gravens Rand, døde af en utidig Nedkomsts Følger.

Kort efter modtog Georg, hvem Solens Straaler, efter den myrdede Oldings Forbandede, havde forraadt, Straffen for sin Misgjerning.

Dr Wittes Besøg i et berlinsk Menagerie

Blandt dem, der i den seneste Tid have bragt det videst i den Kunst at tæmme de meest glubende Dyr, hører van Alen og Martin, som i Berlin forevise et Menagerie af vilde Dyr. Dr. Witte har i berlin. Nachricht. derom indført et læseværdigt Stykke, hvoraf følgende ogsaa vil kunne have Interessee for danske Læsere.

Man havde fortalt Dr. Witte, at de ovennævnte Herrer skulde have tæmmet en Tiger i dens fuldeste Livskraft saaledes, at de kunne omgaaes med den som en Hund, ja at Hr. Martin kunde vove det utroligste Forsøg, at holde Rjødets, der var bestemt til Næring for

en hungrig Løvinde, i længere Tid hen for den uden at den turde vove at røre det.

For at overbevise sig derom besøgte Dr. Witte flere Gange Menageriet og blev, da han yttrede Mistanke om, at dermed maatte være forbunden Bedragerie, af Cierne indbudet til et Besøg, ved hvilket de lovede at bortfjerne enhver Tvivl. Resultatet heraf ville vi fortælle med Dr. Wittes egne Ord.

Den 20de Marts, omtrent Kl. 4 om Eftermiddagen gif jeg hen til dem. Alt Rjødet, der var bestemt til Dyrene, laae der endnu uden at være deelt, thi de havde ventet paa mig. Hr Martin skar det nu i Stykker i min Nærværelse. Fem Stykker til de fire Løver og Tigerens lagde han for sig selv, og bad mig deraf at vælge det, som jeg bestemte til Løvinden. Jeg gjorde det, og han gav mig strax en af sine Folk med, der lagde det valgte Stykke ved Gelænderet, umiddelbart foran Løvinden. Jeg tabte det ikke af Sigte. Næppe lugtede og saae Løvinden det, førend den blev urolig, men kort efter saa begjærlig derefter, at den søgte med Snuder at trænge igjennem Gitteret og at række ud efter det med Klørerne. Smidlertid

nævnte og beskrev Hr. van Aken alle Dyrene for Tilskuerne, og gjorde sine Forsøg med den gamle Løve ligesom Hr. Martin de fornævnte med Tigreren. Løvindens Begjærlighed vorede imidlertid med hvert Dieblif. Men den geraadede i det frygteligste Kaserie, da Hr. van Aken holdt Kjødet ganske nær hen til Gitteret for den og dog bestandig igjen tog det fra den. Nu — altsaa strax efter denne voldsomme Irritation — gif Hr. Martin ind i Buret til den. Han befalede den opbragte Løvinde at kysse ham, hvilket den ogsaa gjorde. Derpaa lod han den gjøre nogle Kunstter, f. Ex. lægge sig ned snart paa et Sted snart paa et andet, at række ham den høire eller venstre Pote o. s. v. og greb den første Leilighed til heftigt at straffe en af den begaaet Feil med Ridedepidsken. Frygteligt knurrende viste den ham Tænder, saa at flere Tilskuere fulde af Angst raabte:

Det er nok! For Guds Skyld hold op! Men han befalede i samme Dieblif Løvinden at kysse ham, og den gjorde det.

Nu lod han den aabne Gabet, viste Tilskuerne Tænderne og Svælget, trak Tungen vidt ud, stak sit Hoved ind i Gabet, raabte

derinde, og holdt derhos Armene vidt fra hinanden, saa at han, uden sin Magt over Dyret maatte være uden al Regning forloren. Desuden havde Løvinden slynget sin høie Fod om hans venstre Læg.

Her udbrøde ogsaa flere Tilskuere i Angst-
skrig.

Derpaa lagde han sin blottede Arm mellem dens Tænder, og viste de skjulte Kløer.

Endelig befalede han den at sidde opreist; den gjorde det med Lynets Hurtighed, langt hurtigere end afrettede Hunde pleie at gjøre det, hvor ofte Hr. Martin endogsaa gjentog Forsøget.

En lod denne sig for mine Dine igjennem Gitteret række Rjødets (hvilket han sædvanlig strax pleier at tage med sig ned i Buret) og holdt det for den. Løvindens Begjærighed derefter var saa stor, at den virkelig forsøgte at rive noget af det.

NoGLE heftige Slag med Ridedpidsten forhindrede dette, men satte Dyret saaledes i Raserie, at den skar Tænder, knurrede græssegigt, og dens Bevægelse med Kløerne frembragte igjen Angsttraab.

Endnu ikke tilfreds hermed holdt Hr. Martin Kjødet saa nær hen for dens Gab, at den beqvemt kunde gribe noget deraf. Virkelig gjorde den det to forskjellige Gange, men maatte hver Gang igjen lade det fare efter modtaget Straf.

I dette Dieblif skjælvede ogsaa jeg for hans Liv.

Men han var sikker i sin Sag, thi efterat han endnu havde kastet Kjødet for dens Fødder og en Tidlang ladet det ligge der, uden at den vovede at røre det, rakte han det igjen ud af Gitteret, og befalede Løvinden at komme hen til ham og kysse ham. Lydig gjorde den det, uagtet den tøvede nogle Dieblikke af indædt Harme. Derpaa forlod Hr. Martin uskadt Buret, hvorved han dog klogeligen beholdt Løvinden i Sigte.

Da Hr. van Aken noget derefter rakte den det samme Stykke Kjød, som jeg ikke et Minut havde tabt af Syne, aad den med paafaldende større Begjærlighed end alle de øvrige Dyr, ogsaa yttrede den paa det græsseligste sit Raserie saa ofte han tilsyneladende vilde tage det fra den. Den var det eneste Dyr, der i saa

Minutter havde fortæret Alt, uagtet jeg netop havde udsøgt det største og bedste Stykke Kjød til den.

Den, der ikke selv har seet alt dette, eller rettere, ganske nøiagtig lagt Mærke dertil, vil ogsaa her bære sig ad som saa mange med de for deres Kunster berømte Kanariesugle, han vil enten sige: det er ikke sandt, thi det kan — efter hans Erfaringer — ikke være sandt, eller, det er Bedragerie o. s. v. Saaledes taler jo altid den Kortsynede, naar han ikke vil erkjende den store Sandhed, at Mennesket ved Anvendelse af sin Forstand, forenet med Taalmodighed, Belvillie og hensigtsvarende Strængighed, selv kan gjøre det tilsyneladende Umulige virkeligt.

Anecdote.

Efter de nyeste Beretninger fra China, i Befings Avis, har Keiseren selv været tilstede ved den Prøvelse, der er bleven foretaget med hans fjerde Søn, en Dreng paa 14 Aar, og har viist stor Utilsfredshed med, at hans Søn endnu aldeles ikke er mægtig at skrive Vers. Keiseren erindrede sig meget vel, hvorlunde hans høie Fader, den afdøde Keiser, havde underkastet ham selv en saadan Prøve, da han var 13 Aar, og at han allerede dengang ved denne Leilighed daglig havde gjort Vers. Keiseren tillagde Prindsens nærværende Opdragere denne Mangel i hans Dannelse og befalede at der skulde anjættes ganske nye Lærere for hans Søn.

Skuldig eller ikke skuldig.

(En Fortælling fra den polske Opstand.)

Paa Perronen ved Banegaarden udenfor Krakau gik en mørk Aften en Mand, indhyllet i en graa Kappe, utaalmodig frem og tilbage i Nærheden af Hovedtrappen. Han syntes at vente Noget, thi af og til gik han hen til Lygten og stirrede forskende henad Veien til Byen.

Da blev der nedefor Trappen fløitet en bekjendt polsk Folkemelodie. Det syntes at bestemme den Ventende, han traadte rask tilside efter en Alynge Menneſker, men beholdt dog Trappen i Syne.

Just nu betraadte en indhyllet Skikkelse af Middelsstørrelse Trappen til Perronen. Paa Hovedet bar han en firkantet polsk Huc. Lampens Skin faldt paa hans Ansigt. Det var uden

isærdeles Udtryk, store Dine, en stærkt Anebelsbart og endnu større Bakkensbarter, han bar Staalbriller.

Manden kunde omtrent være 30 Aar. En Drager gik bag efter ham med en Koffert og en Reisetaske, ved Siden flentrede en Mand, klædt som en almindelig Arbejder, han bar en Paffe og fløitebe sin Melodie, men med funk-lende Dine speidede han omkring, som om han søgte Nogen.

Da den Reisende var gaaet 2 Stridt forbi, traadte den første Fremmede hen til den Fløitende og lagde Haanden paa hans Arm.

Denne gav et Tegn paa, at han havde forstaaet ham og nu gik de begge efter den Reisende.

Denne løste Billet til 2den Klasse til Warschau, idet han fremviste et Pas. Tæt ved Siden af ham stod Arbejderen og speidede for-gjæves efter hans Papirer, Betjenten havde tilfældigt vendt dem om. Navnet kunde hverken sees paa Passet eller paa Billetten.

Men Graakappen betragtede den Reisende meget nyie i den oplyste Sal.

Sam er det, hvidskede Arbeidsmanden Graakappen i Dret, læg nøie Mærke til ham og lad ham ikke komme dem af Syne, Herre. Det er den Samme jeg nu har fulgt og ledsaget overalt i de forskjelligste Stikelser. Jeg har meldt Alting nøiagtigt.

Godt, min Ven, meget godt, svarede den Tiltalte. Jeg takker for god Assistance. Nu har jeg Manden og skal nok vide, at holde fast paa ham.

Benyt dem forsigtigt af hans Fotografi, og vedbliv at udforsk ham. De kjender jo hans Haandskrift, deres Opmærksomhed maa især være henvendt paa Breve, som komme til visse Personer fra ham. Det Dyrige er dem bekjendt. Kun i høieste Nødstilfælde maa De lade telegraphere til den betegnede Adresse, og kun med de aftalte Courstegn. Lev vel og Gud være med Dem!

Graakappen gav Arbeidsmanden en Mønt, Denne talkede og forsvandt, medens hiin løste Billet til Warschau og traadte ind i Bentesalen.

Bentesalen var elegant oplyst. Vi see Graakappen med afmaalte Stridt gaae op og ned, undertiden kastende et observerende Blik

paa den Reifende, med det store Skjæg. Denne var en høi Mand, der syntes at tilhøre den bedre Stand, han udmærkede sig ved et smukt Characteransigt.

Den Skjæggede tog et Blad i Haanden og læste med tilsyneladende Interesse, men hvergang en ny Person traadte ind mønstrede han ham opmærksomt. Efter et Diebligs Forløb reiste han sig, og gik ind i næste Ventefal, men vendte strax tilbage og indtog sin Plads.

Der blev truffen Anstalter til Togets Afgang, da en stor, martialsk udseende Herre med hvidt Skjæg og Haar traadte ind, han blev af sin Ledfager tituleret for Greve.

I en Vinduesfordybning syntes de Antomne sagte endnu at afhandle Ting af Vigtighed.

En lille Person befandt sig paa samme Tid i Salen, hans Opmærksomhed var henvendt paa de to i Vinduesfordybningen.

Endelig fjernede Grevens Ledfager sig, adskillige Politibetjente og andre Personer med sande Spidsbubefyffionier blandede sig mellem de Reifende, spurgte af og til om et Pas eller

sligt, medens Godset udenfor blev underkastet det strængeste Eftersyn.

Den Lille syntes at kjende Greven. Han trængte sig hen i Nærheden af ham, og forsøgte at begynde en Samtale, men Greven undveg ham.

Tvende Politiagenter kom og førte Greven ind i et Sideværelse.

Den Lille saae igjennem Dørsprækken, at man omhyggeligt undersøgte Greven og navnlig gjennemspejdede hans Papirer.

Da han atter traadte ind i Salen, var det paafaldende, at han skrev nogle Ord med Blyant paa en Seddel, og gik ud med den. Fra Vinduet saae han at Greven kaldte paa en Vanebetjent og sendte denne bort med Sedlen.

Klokken lød og Passagererne steege ind i Vognene.

Den lille Reisende, Graakappen, Greven og endnu en ung Mand af et fornemt Udseende toge Plads sammen.

Lamperne fra Vagunnerne og Peronen udsendte stærk Lys.

Endnu engang mødte Politiet og affordrede hver enkelt Passagerer hans Pas til sidste

Estersyn. Den høie unge Mand havde et vaagent Die med Estersynet, han speidede efter Navne i Passene.

Den lille Herre med Brillerne rakte sit Pas til Betjenten, det var russisk — Navnet Skovronski*) stod derpaa. — Grev S. havde et østerrigsk Pas, hans Hjem var Galizien. Nu viste Graakappen sit Pas, lydende paa Navnet Brandovski.

Revisionen var endt, og snart rullede Toget mod Varschau.

Paa Grund af Rigets politiske Forhold, bleve de Reisende ofte forstyrrede i deres No.

Bed hvert Ophold blev foretaget ny Underfølgelse af russisk Militair, ligesom ogsaa polske Frihedskjæmpere foruroligede dem ved Gjennemsyn af Bognene, og ikke uden Grund sadde de i stadig Frygt for at Skinner skulde være oprevne, Broerne ødelagte eller sligt, som kunde foraarsage de største Ulykker.

Jungen af vore Reisende vilde overlade sig til Sønnen, dampende af deres Cigarer sadde de længe stumme, gjensidigt betragtede hinanden.

*) Af visse Grunde, vilde vi fortie de rette Navne.

Endelig tog Skovronski Ordet. Han anstillede Betragtninger over Jernbaner og sammenlignede de russiske med andre Landes. Underholdningen kom igang, men blev fra de andre Passagerers Side, ført med den yderste Tilbageholdenhed.

Da Skovronski berørte Polens politiske Forhold, og omtalte Personer af politisk Interesse, tog Greven Deel i Samtalen, medens Brandovski standhaftig taug.

Bel maatte denne bemærke, hvorledes Skovronski iaagtog Grevens begynderde Lyst til at tage Deel i Samtalen, og hvordan han paa en veludtænkt Maade søgte at føre denne videre paa det politiske Gebeet.

Brandovski gav Greven et Tegn med Foden, men da denne ikke forstod det og vedblev maatte han tydeligere søge at forhindre det.

Tilgiv, min Herre, sagde han, De taler levende om Politik — men et uskyldigt Ord kunde af Fremmede let mistydes. — Politik er nutildags en farlig Ting.

Et nyt Tegn som blev givet Greven vakte dennes Opmærksomhed.

De har Ret, min Herre, jeg slatter deres Anskuelse, gjensvarede denne.

Men jeg kan dog ikke troe nogen Mand saa nederdrægtig, at han vilde være en Spion for sit Lands Fjende.

Og dog, min Herre lærer Tiden os at være mistroisk. Mange leve i Forhold, hvor Pligt og Eed tvinaer dem til at undertrykke deres nationale Følelser. Saalænge jeg er østerrigsk Politimester vil jeg gjøre min Pligt, vil jeg unddrage mig denne, saa maa jeg ophøre at være Embedsmand.

Stovronski var synlig forundret da Brandovski tillagde sig Tittel af østerrigsk Politimester, omendstjøndt Underholdningen var gaaet istaae søgte han dog at nærme sig den Betitlede.

I Radomsk blev gjort holdt og en ny streng Undersøgelse foretaget. Stovronski havde fjernet sig nogle Minutter, og imidlertid fandt Brandovski Leilighed til at tale ene med Greven.

Min Herre, sagde han, jeg advarer dem for vor lille skjæggede Reisefælle. Jeg veed hvem De er, og jeg kjerder deres Reises Diemed. Paa den sidste Station før Warschau, stiger De

af og bliver tilbage, jeg vil paa en anden Bogn lade Dem befordre til Warschau.

Greven saae paa den Talende med mistroiske Blikke.

Mit Pas er i Orden, min Herre, og jeg veed ikke hvorfor jeg skulde frygte, gjensvarede Greven.

Min Herre, De er et vigtigt Medlem af Organisationen, og for saaledes ikke at udsætte Dem for siensynlig Fare, tillader De at jeg udbeder mig deres Pas.

Nalende rakte han Brandovsti det.

Seer De, Hr. Greve, det store Bogstav ved Postnummeret, sagde Denne, idet han pegede paa et stort C, betegner Dem som fordægtig. Politiet i Warschau vil strax kjende Tegnet og vore Rejseskammerater vil ogsaa sørge derfor.

Greven saae endnu mistroisk paa ham.

Brandovsti tog et Brev frem, viste Greven det og opfordrede ham til at læse det og stedse lægge Mærke til hvert syvende Ord.

Greven læste Brevet, og idet han gav det tilbage trykkede han Brandovstis Haand til Tegnet paa Forstaaelse.

Glem ikke, Hr. Greve, jagde den Sidste, ved den sidste Station bruger De et antageligt Paaskud.

Skovronski kom netop tilbage og stod og mønstrede de Personer, som gik frem og tilbage paa Peronen, da Greven fjernede sig.

De reiser ogsaa til Warschau, min Herre? tiltalte han Brandovski.

Ja, var Svaret.

Det glæder mig, thi jeg haaber at kunne tjene Dem. I Warschau hersker for Tiden et meget bevæget Liv, og den Fremmede er udsat for meget inden han naaer sit Maal, naar det ikke er offentlige Forretninger han har med at gjøre.

Det vil jeg gjerne troe, det er idetmindste meget naturligt, hos os er ikke mindre Liv, vi har fuldt op at gjøre.

Bliwer De længe i Warschau?

Det afhænger af mine Forretninger, men jeg haaber ikke længe.

Men De maa ikke gjerne omtale deres Reises Hensigt — der er egne Forhold.

Jeg tænker dog, at man ikke vil lægge Hindringer iveien for en østerrigsk Embedsmand.

Ja, tro blot ikke formeget, hele Barchau er undermineret, ved hvert Skridt er Forsigtighed nødvendig.

De vil yde mig godhedsfuld Assistance, min Herre, de kjender Forholdene.

Ja visselig, gjensvarede Skovronski, det skal være mig en Fornøjelse at være deres Beiviser.

Kloffen ringede, Passagererne steege ind og Toget gik videre.

Dyb Taushed herskede i Bognen, enhver sad hensunken i sine egne Tanker.

Paa den sidste Station steege Flere ud, ogsaa Grevnen.

Faa Minutter efter skulde Toget gaa videre.

Grevnens Forsvinden, gjorde Skovronski yderst urolig, uophørlig saae han ud af Binduet for om han muligviis kunde opdage en Bogn eller slikt, men forgjæves.

Nu var han ene med Brandovski.

Jeg beklager at hiin Herre har forladt os, bemærkede Brandovski.

Og jeg min Herre har maaskee mere Aarsag til at beklage det, det er ganske eiendomme.

ligt at reise fra Krakau til den sidste Station
før Warschau.

Kjender De den Herre?

Kun overfladisk, svarede Brandovski, han
gaaer hos os for en meget solid Mand. Han
bevæger sig i det nobleste Selskab.

Ja saa, og dog hører man at der holdes
vaagent Die med ham, man veed det maaskee
bedre i Warschau end i Krakau.

Hos os, gjensvarede Politimesteren blive
alle formuende, indflydelsesrige Mænd bevogtede.

Og aldrig har der været grundet Mistanke
mod Greven?

Ikke det jeg veed.

Men i Warschau veed man at han er et
meget virksomt og indflydelsesrigt Medlem af
Opstandspartiet.

Har man bestemte Beviser?

Man har opsnappet Breve til ham, og
deraf seet med hvilke Personer han her omgaaes.
Efter alt at dømme hvad man veed om ham,
skal han være den farligste Person — man
nærer Formodning om — og hvo veed —

Det er ikke muligt, min Herre, og hvor-
fra veed De alt dette?

Det er bekjendt i hemmelige Kredse hvortil jeg har Afgang. Men hvorfor bliver der ikke gjort os Anmeldelse spurgte Politimanden forundret.

Det russiske Politi maa finde det mere hensigtsmæssig selv at holde Die med dem, da De selv holder Traaden i Haanden.

J ethvert Tilfælde vil jeg dog bemærke mig det, sagde Brandovski, idet han noterede nogle Linier i sin Tegnebog.

Men er han da dem bekjendt, de synes at vide saameget om ham?

Stovronski smilte paa en Maade, saa man maatte troe, at han var nøie kjendt med Grevens Forhold.

Jeg har ofte mødt ham i Krakau og Warschau, svarede han.

En eiendommelig Bevægelse gjennembævede Brandovskis Indre, han havde selv klart gjenemskuet sin Rejsefælle.

Han havde aldrig tilforn seet ham, men han vidste, at han havde funden den Rette.

Deres Efterretninger og Bekjendtskab har for mig stor Interesse, yttrede Brandovski, jeg haaber under mit Ophold i Warschau undertiden

at see Dem og kan maaskee ved nærmere Beskjendtskab gjøre Dem fordeelagtige Tilbud. Hvor kan jeg sikkert træffe dem?

Min Bopæl er ubestemt, min Herre, en Cavaleer, som jeg, der hyppig er paa Reiser har intet blivende Sted. De finder mig i Reglen Kl. 11 om Formiddagen i Dschens Conditorie.

Og naar jeg nu ønskede at tilbringe en Aften i deres Selskab?

Mine Aftener tilbringer jeg i forskjellige Kredse uden nogen bestemt Orden, men jeg vil med Tiden underrette Dem om, hvor jeg træffes.

Godt, min Herre, jeg tænkte at boe i Hotel Europa.

J livlig Samtale naaede de Banegaarden i Barschau, Masser af Militaire og Politi vare tilstede der.

For denne til Væggen opstillede Vagt, der forhindrede Udstigningen, maatte enhver Reisende først undertastes et strengt Estersyn og bestaae en mundtlig Examen.

Endelig var denne Form ogsaa iagttaget og nu besteg Enhver sit Rjoretøi og rullede til Byen.

Stobronski kjørte lige foran Brandovski, denne Sidste fik Die paa en Mand i en Murers Dragt, han vinkede af ham, talte sagte nogle Ord til ham, og strax fulgte Mureren den forreste Vogn.

Udenfor Huset, hvor Vognen standsede blev han staaende i nogen Fristard.

Efter nogen Tids Forløb kom en Kone, som i en Kurv havde Børster tilsalgs, hun talte med Mureren og gik derpaa hen til Gadedøren og stillede sig op ved Hovedtrappen og Mureren fjernede sig.

I et Hotel af tvivlsomt Udseende, i en afsidesliggende Gade, var paa Listen over de Fremmede Navnet: Sybojanski, privilegeret Tandlæge Nr. 27, at læse.

I dette Nr. 27, et usselt Kammer i 3die Etage til Gaarden, var Tandlægens Attelier.

Paa en Gesims stode nogle Smaaflasker, Ufer og et Dødningehoved, hvis smukt vedligeholdte Tandrække griinte fælt. Under Gesimsen stod et Bord med alleslags Værktøi som bruges ved Forarbejdelsen af kunstige Tænder, paa Bæggen hang et ovalt Glasflab med kunstige

„Pressen.“ Julikvaral.

Lænder og nogle anatomiske Billeder. Nogle faa Stole, et Bord, en gammel Sopha samt en Vandflaske var hele Møblementet.

I store Filtsko og en gammel Slobrok hvis oprindelige Farve man ikke kunde skjælné gif en Mand op og ned i Bærelset. Skikkelsen var lille og mager, men der laae noget Edelt i hans Træk og Liv og Jld saaes i Dinene.

Manden lyttede, da der blev ringet paa hans Dør, en glad Forventning saaes øieblikkelig i hans Ansigt, han aabnede Døren, og for ham stod Brandovfski, Tandlægen bød den Fremmede træde ind.

Nu, min Herre, De har maastee en huul Tand eller en Fistel, eller ønsker De maastee et Gebis?

Brandovfski saae sig forsigtig om til alle Sider uden at svare.

Oh min Herre, betro mig kun hvad De feiler, vi ere ganske ene, ingen belurer os, hvad ønsker De?

Brandovfski tog et Papiir, hvorpaa der stod nogle Ciffre frem og rakte det til Lægen.

Denne fastede et Blik derpaa, og maalte den Fremmede med gjennemtrængende Dine fra

øverst til nederst. Hans hele Fysionomi forandrede sig, i hans Ansigt lyste Høihed og en energisk Character, hvis Værd og Betydning daarlig var skjult i de usle Klæder og trængende Omgivelse.

De kommer fra Krakau, min Herre, og havde trende Reisesæller. Deres Bestilling var at iagttage en lille, skjægget Herre med Brillen i Krakau og paa Reisen.

Hvilket Udbytte havde deres Bestræbelser?

Denne Herre, ved Navn Skovronski, opholdt sig 14 Dage i Krakau, logerte paa et nobelt Sted, besøgte de bedste Selskaber og var tre Gange i Gouvernørens hemmelige Kabinet.

Om deres Underholdning kunde jeg intet bestemt erfare, thi det var ikke muligt for Noget at faae Udgang der.

Gouvernøren skal have ladet nogle Ord falde til een af hans Fortrolige, om at han havde faaet Oplysninger, som forhaabentlig ville føre ham det fornævnte Maal indpæ. Lykkes det ham at naa det, saa vilde Følgerne være uberegnelige.

Med Politipræsidenten havde han en Samtale, af den erfarede jeg saameget, at Skovronski

paastod han havde Traaden i Haanden, hvorved han vilde kunde opdage den Person, som var Hovedmanden for den hemmelige Nationalregjering i Warschau.

Ja saa, Hr. Skovronski, de gjør Regning uden Bært, udbrød Tandlægen harmfuldt. En svag Rødme steg op i det blege Ansigt og Øinene funkede. Fortæl videre min Herre, denne Skovronski er en interessant Personlighed vi have ikke skuffet os.

Brandovski fortalte videre, at Skovronski havde ladet sig presentere for flere af Omegnens Adelige, han vidste at give sig Udseende af at være et vigtigt Medlem af Organisationen, talte meget om sine Bekjendtskaber og nærmere Berørelse med udmærkede Personer, spillede varmt Patriot og paastod at have vigtige Commissioner til den polske Central-Comite i Gallizien. Som Følge af hans hemmelige Agitation bleve forskjellige Huusundersøgelser og Fængslinger foretagne, man optog flere til Polen bestemte Transporter og Tilspørelser.

Et forbandet Menneſte, mumlede Tandlægen, en Polak, et Barn af Landet, kan han ikke kjæmpe for Fædrelandet, hvorfor er han

da imod det, hvorfor foragter han ei Guds og Liv men Følelser, min Herre.

Skovronski skrev fra Krakau til Warschau fire Breve, et til en Dame og tre til en Hr. N., her ere de. Jeg har ladet to opfange i Krakau og to i Warschau.

Tandlægen bragte Brevene et efter andet og gjennemlæste dem.

Min Herre, sagde han tilfreds, man har i Dem truffet den rette Mand, De har gjort Fædrelandet stor Tjeneste.

Denne Spion er meget farlig, han har truffet paa Usorgfigtige, som troede ham. Vil han end ikke naae sit store Maal, saa kan han dog bringe Mange til Galgen eller Siberien, hvad har De endnu at meddele?

Samtidig med os reiste Grev Saff Limburg. Spionen synes nøie at kjende hans Forhold, det forekom mig, som om han med Forsæt ledsagede ham, for at iagttage ham og lade ham gribe. Jeg havde ladet Greven opfordre til at reise forud, men han fik ikke sit Pas betids nok, i N. vilde jeg overtale ham til at stige ud, og lovede ad sikker Wei at bringe ham til Warschau.

Meget godt, godt min Herre, meget godt, svarede Doctoren, lad os nu opsætte de mindre vigtige Efterretninger til i Morgen. Sørg De nu blot for at Skovronski ikke et Minut kommer os af Sigte, hverken Nat eller Dag. Og send strax Politi-Commisssair L. til mig i Gaden N. Nr. 740. I Morgen tidlig Kl. 7 venter jeg Dem igjen.

Lægen tog Afssheed med Brandovsti, der forlod ham.

Altsaa har jeg ikke skuffet mig, mumlede Subojanski ved sig selv, ham er det, min Ungdomsven, hvor lovende var han ikke dengang, hvilket Genie, hvilken Fædrelandskjerlighed, og nu fordi han ikke faaer den Stilling han attraaer og man foretrækker en Anden, driver Hævn, Had og tilintetgjort Uergrelse ham til at gaae over til Fjendens Leir, saa stor hans Kjerlighed engang var til Polen, saa stort er nu hans Had, hans Hjerte røres ikke ved de blødende, jamrende Diffe, som han hengiver, han kunde lade Tusinder slagter, for at naae Een — mig — hvilken grændseløs sørgelig Stjæbne.

Ham, som jeg elskede høist, han maa falde, han kan, han tør ikke beholde Livet, det første og vigtigste Medlem af Central-Commitéen til Opdagelse af Nationalregjeringen, kan Stadt-hauptmanden i Warschau ikke tilgive, bag ham staaer Folket.

Stovronski, du vil ikke naae dit Maal! Jeg lod Dig advare to Gange, ti Gange, den gamle Ben glemte, at han tilhørte Nationen — Du hørte ham ikke — Du maae dø — vi have ingen Fængsler, ingen Lande hvorved vi kan gjøre Dig uskadelig — vi have kun Døden.

Tandlægen klædte sig paa, saa Minutter efter forlod han Huset i en fattig gammeldags Dragt, der lignede den tarvelige Haandværker.

I en Sidegade boede en fattig Enke, i Binduet læste man: „Her farves Løi!“ i dette Huus gik Tandlægen ind, og strax efter kom Politicommissairer for at afgive Beretning.

Jeg har en Forretning til dem, min Herre, sagde Tandlægen. I B ved Station B er en Mand som de i Aften sikkert maa føre til Warschau. Tag et Pas med til ham, thi paa hans Eget vil han blive arresteret, een Ting til, jeg veed at M. i Aften er hos Overpolitime-

steren, jeg ønsker de nyeste Efterretninger om Resultatet af denne Audients.

Kl. 11 førte en brilliant Equipage frem hos Civilgouvernøren.

En elegant Herre med en Rulle Papirer i Haanden steg ud, han bar en smuk Uniform, og en opmærksom Jagttager vilde i hans Træk let kjende Landlægen.

Skobronski havde næppe haft Tid til at udhvile sig efter Rejsens Besværligheder paa en fløiels Alleman, før hans gamle, graahaarede Tjener traadte ind for at melde en Fremmed. Han fik Ordre til at føre ham ind.

De er meget punktilig, kjære T., raabte Skobronski ham imøde. Undskyld at jeg bliver liggende, Rejsens Anstrængelse har medtaget mig, tag Plads, jeg er begjærlig efter at høre deres Nyheder.

De ere ikke opbyggelige, svarede T. Al vor Møie er forgjæves, hvad vi bygge op, river den forbandede Stadthauptman strax ned.

Det er skrækkeligt! raabte Skobronski, hvad bliver der af min Hævn, og min Million Rubler? men vi opgive ikke Haabet. Jeg troer, fra en anden Side at være kommen Maalet

nærmere, min Reise var ikke uden Frugter. Jeg har fundet en Person, som absolut maa staae i nær Berørelse med nogle Medlemmer af den hemmelige Regjering. Vil De nu besørge disse Papiirer strax til Overpolitimesteren.

Læs dem først, at De selv kan tage deres Forholdsregler.

T. tog Brevet og læste:

Grev S. af Krakau tog igaar under østerrigskt Pæs (betegnet C) til Warschau; paa den sidste Station i R. forlod han Vaggonen og forsvandt. Denne Mand maa under alle Omstændigheder opspøges.

T. gik, da han kom udenfor Døren, standfedes han af en Kone, der solgte Børster.

Naadige Herrer, sagde den Gamle bedende, køb lidt af mine Sager?

Lad mig være gamle Her, sagde T. vredt og gik ned af Trappen. Konen blev staaende og saae efter ham, og lige bag efter ham gik en Haandværksmand.

Ikke langt fra det godt bevogtede Politikammer stod om Aftenen en warschauer Politibetjent i Skyggen af en Jernlygtepæl, under den høire Arm har han en Kulle Papiirer.

Han saae sig forskende om til alle Sider og mønstrede skarpt de Forbigaaende. Endelig styrede en Mand tværs over Pladsen, ved Sampernes Stin, saae man at han bar Briller, han steg op af Trappen, viste den der posterende Bagt sit Pas og gik ind i Corridoren. Rige bag efter ham kom med iilsomme Skridt en Huuskarl med en Flaskekurv paa Armen, han syntes at søge Nogen.

Politibetjenten traadte hen imod ham, sagde et Par Ord til ham og han ilte ubindret ind i Politimesterens Værelse.

Manden med Brillerne var Skovronski, han var intetsteds at see. Men i Politimesterens Privat-Cancelli hørte man Tale.

Hurtig smuttede han ind i et Sideværelse, et Arbeidsbureau, aflagede Døren indvendig og aabnede et lille Stab i Bæggen, som fra den anden Side stod i Forbindelse med Cabirettet.

Samtalen begyndte. Skovronski afgav speciel Beretning om sin tre Uger lange Reise i det Krakauske og i Gallizien, navngav en Mængde Personer i Warschau og i Kongeriget, som skulde høre til Organisationen, og betegnede andre

mere betydnende Personer, hvem man stadig maatte forfølge med hemmelig Jagttagelse, fordi man ved deres Omgang og Handlemaade maatte kunde komme paa Spor efter Revolutionens Ophavsmænd. Særdeles Bægt lagde han paa Grev S's Person.

Efter hans Mening var S. Hovedet for den galliziske Comitee i Limburg, for enhver Priis maatte han gribes og paa det strengeste visiteres og forhøres.

Han maatte uden Tvivl have vigtige Papirer hos sig, thi han var directe bleven kaldet til Barschau.

Da Skovronski var færdig med sine Beretninger, blev der endvidere paalagt ham adskillige Hverv, hvorefter han fjernede sig.

En anden Person var bleven meldt og havde opholdt sig noget i Benteværtsset, denne traadte ind saasnart Skovronskis Skridt ikke mere kunde høres, det var en ung, smuk Mand i polsk Dragt.

Med stor Interesse lyttede Politimesteren til denne Mand's Beretning, han havde nemlig været saa lykkelig at opdage en hemmelig Presse, men var nu snu nok til at forlange

en anstændig Priis for Opdagelsen, som ogsaa blev ham tilstaaet, man vilde ikke alene confiscere Pressen men maatte ogsaa gribe Arbejderne derved, Alt blev aftalt.

Lureren i Skabet forstræktes ved hvad han hørte, alt maatte forhindres, i største Hast listede han sig ud af Bærelset, ilte ned af Trapperne og bort.

Klokken slog 10, i samme Dieblit holdt ved en af Portvagterne en Droffe.

Lampen kastede et mat Skin ind i Bognen en Officeer traadte hen til Bognen til Revision.

Inden i Bognen sad en Herre, som blev eskorteret af en høiere russisk Politimand og en Sergeant. Der blev talt nogle Ord mellem Bagten og Politimanden og Drossen kjørte forbi. man holdt i en Sidegade og de tre Herrer stege ud.

Den Fangne var en stor stærk Mand med sort Haar og stærk sort Stjæg, Sergeanten fjernede sig og de to Andre stege ind i et lille Huus.

Her, sagde Politimanden, vil De gjøre Dem det beqvemt, Hr. Greve, imorgen vil man

sørge videre for Dem. Næste Morgen før det dagedes kom til Politimesteren Beretning om, at Grev S. var sporløs forsvunden. Rosakkerne havde søgt overalt i Omegnen men forgæves.

Imidlertid befandt Grev S. sig særdeles vel i det lille Huus, hvortil han var bleven bragt.

Næste Morgen kom en Barbeer til ham og Grev S. undrede sig over at denne Mand bankede paa hans Dør som en gammel Bekjendt. Efter at have beviist sin Kunstfærdighed meldte han et Besøg, som Greven vilde faae Kl. 10, og bad ham holde sig hjemme til den Tid.

Kl. 10 kom ogsaa en Herre, som efter Udseende og Alædebragt lignede en Magister.

De er Grev S., sagde han med høi Stemme. De blev allerede ventet for flere Dage siden, jeg har Ordre til at bringe Dem nogle Meddelelser, med disse Ord rakte han ham en Skrivelse.

De bliver besværet med det Hverd i Konstantinoael at virke for Polens Sag. Med stor Skarpsindighed udviklede Magisteren Polens Stilling, og de Stormagters, som i Særdeles-

hed havde Interesse for Polen eller Rusland, og optegnede med skarpe Træt, hvilken Bei han maatte følge. Henimod Aften kjørte en russisk Vogn med fire Heste, gjennem en af Portene, Bagten ansoae den for en Generals efter Uniformen at dømme, og traadte i Gevær, Generalen hilste og kjørte hurtig ind i Byen

Udenfor Byen ventede paa et bestemt Sted nyt Forspand.

Her, Hr. Greve, sagde en yngre Officeer, ere gode Papirer, et visiteert Pas og ved Siden af det et Sikkerhedskort, reis med Gud!

Efter en kort Afsked kjørte hiin sin Bei og naaede uhindret sit Maal.

Paa sit Bærelse Nr. 27 sad Landlæge Lubojanski foran et Bord bedækket med Papirer. Efter at have ordnet disse i forskjellige Bunker fremtog han 2 Breve af sinomme, læste dem endnu engang og lagde dem derpaa foran sig.

De stode ikke til at redde, sagde han spørgsmodigt, jeg gjorde, hvad der kunde gøres. I Morgen ved denne Tid er det forbi med dem — gaae med Gud — som vore Tyranners Anklagere — gaae og vær fast — viis Folket, hvorledes man døer for Fædrelandet.

Det er dine Offere, Leon, dit Forræderie berøve disse tre haabefulde unge Mænd, som endnu kunde have ydet Fædrelandet store Tjenester.

Din Time er slaaet, jeg kan ikke mere redde Dig, det er for silde. Mod mig vilde Du gaae i Kamp, Du solgte Gre og Fædreland for at ramme mig, og for at finde mig sendte Du saa mange Uskyldige i Død og Elendighed — nu er det nok — Du har ogsaa solgt dit Liv.

Hvor Du troer Dig sikkest, aner Du ikke at jeg kjender ethvert af dine Skridt, at mine Garn omspænde Dig i Din egen Rede. Nu er Tiden der — døe!

Han skrev nogle Ord paa en Seddel og befalede sin gamle Tjener, hurtigt at besørge den.

Han begyndte atter ivrigt at skrive, men blev snart forstyrret af vor ivrige Barbeer, som vi have truffet hos Grev E.

Lægen gav ham nogle vigtige Ting at besørge og affædigede ham med de Ord:

Send mig hurtig en Gensdarm til Nr. 16.
En halv Time senere kom Brandovsti.

Nu, min Herre?

Telegrammet fra Krakau er kommet. Greven er reist. Her ere Breve til og fra Skovronski

Hastig brød Lubojanski dem.

Da Bipes, din Gisttand vil snart være sløvet, sagde han mørk. Sørg for at han dog ikke besøger dette Conditorie, idag maa han blive hjemme.

Det skal blive besørget.

Igaar Aftes var han paa ny hos Overpolitimesteren, hvor han havde en lang Samtale.

Tandlægen gav Brandovski endeel Instruxer og denne gif.

Kort efter traadte Barberen atter ind, han bragte tilfredsstillende Bested.

Godt, min Herre, jeg takker for deres Bestræbelse, er De i Morgen hos Politimesteren?

Jo, i Morgen tidlig Kl. 8.

(Sluttes.)

Skyldig eller ikke skyldig

(En Fortælling fra den polske Opstand.)

(Sluttet.)

Saa mind ham om, at der i Overmorgen gaaer 300 Mand fra Warschau mod Opstanden, vær klog og forsigtig, at man ikke faaer fat paa dem.

Frygt ikke, Herre, Alt skal blive besørget. Barberen anbefalede sig.

Skovronski sad i sit Bærelse og drak Thee, da en Fremmed traadte ind til ham og overraktede ham et Brev, Han læste:

Præcis Kl. 9 er jeg hos Dem, for at afhente Dem, jeg har gjort en saa vigtig Opdagelse, at jeg troer vi dog løfter Sløret for en stor Hemmelighed, jeg gjør Regning paa Dem.

M.

E. S. Tvinge Omstændighederne mig til at gaae forud, saa vil De følge en anden betroet Person, som paa den høire Haand vil bære min Ring, og vil give den Løsenet St. Dominik.

Skovronski blev urolig over denne besynderlige Indbydelse, som han ikke forstod, man da han var vant til sllige Eventyr, saa besluttede han at følge den.

Kl. 9 holdt en Droske for Døren, Løsenet blev givet og Skovronski steg ind, man kjørte gjennem flere Gader og holdt udenfor en gammel graae Bygning, siensynlig tjente til andet Brug end Beboelse alene.

Man gik gjennem Borten til en mørk Corridor, ved Enden tog Ledfageren en Nøgle op af Lommen, aabnede en Dør og Begge steg ned af en mørk Trappe.

Forsigtig, Herre, sagde Føreren, gjør ingen Støi, vi ville snart finde Selskabet.

Skovronski blev ført ned i et oplyst hvælvet Gemak, hvor intet Vindue var synligt, tvende Mænd i Politiform vare tilstede.

Vent min Herre, sagde den Fremmede, jeg vil see efter M. han maa være her. Vi vilde dag faae Revolutionstribunalet at see.

En hemmelig Angst viste sig paa Skovronskis Ansigt, da han hørte disse Ord, ham, der havde stillet sig det til Opgave, at opdage den hemmelige Committee og dens Formand, blev nu i dens Nærhed uhyggelig tilmode, men det var kun en mørk Tanke, der ligesom en Skygge gik forbi hans Sjæl.

Nogle Minutter var han ene, da kom hans Ledsager tilbage og gav ham et Ark Papir. Skovronski traadte hen til Bordet, paa hvilket en Kjerter brændte, kastede et Blik paa Papiret.

Føreren forlod ham.

Ansigt og Hænder sittede, en Feberfulde rystede ham — det var Nationalregjeringens Anklage.

Han sank ned paa en Bænk, som tilintetgjort, men pludselig reiste han sig, og styrtede mod sin Ledsager, men i samme Dieblisk traadte Bagten til og greb ham med kraftige Næver.

Han blev ført frem for sine Dommere for at forsvare sig.

Ved et langt forklædt Bord, hvorfra en Mængde Lys straaede ham imøde, sadde 5 forklædte Mænd, ved Siden stod et lille Bord

hvorved een Mand sad, en sort Stol var hensat noget fra det store Bord, og var bestemt til den Anklagede, foruden denne bare Alle Halbmastser.

Hvad hedder De? spurgte een af de Fem.

Den Anklagede taug.

Svar, sagde Dommeren alvorligt.

Leon Skovronski, svarede han med Anstrengelse.

Paa et Bink af Præsidenten læste Retskriveren:

Leon Skovronski, 32 Aar gammel, catholisk, født i Warschau, bliver herved anklaget af Nationalregjeringen i Kongeriget Polen:

- 1) under sit eget og antagne Navne, at have ydet sit Fædrelands Fjende Hjelp og Bistand;
- 2) at have overleveret til Fjenden Fædrelandsvenner, Soldater af den nationale Armee og Organisationens Tjenere, og derved forarsaget deres Død og Tab af Gods og Eiendom;
- 3) at have været det virksomste Medlem af en Committee, som havde sat sig det til

Maal, at opdage og udlevere den hemmelige Nationalregjerings Medlemmer.

Bed disse Handlinger har Leon Skovronski gjort sig skyldig i Høiforræderie imod Nationen. Anklagede, bekjender De Dem skyldig? begyndte Præsidenten.

Der fulgte intet Svar.

Da tog Anklageren Ordet. Han skildrede med glødende Farver den Anklagedes Virksomhed, førte utallige Beviser, fremlagde en Mængde Breve, som han maatte erkjende for Sine. Saa fremførte han hvilken uoprettelig Skade dette Menneſte havde foraarsaget af Ondskab, hvor skjændig hele hans Fremfærd og Handlemaade havde været imod Fædrelandet.

Han maatte dømmes Skyldig.

Den Anklagede svarede intet.

Dommeren trak sig tilbage — han traadte snart atter frem og forkyndte Dommen, den lød paa — Skyldig!

Anklageren forlangte Dødsstraffen udtalt.

Dette Ord rev den Anklagede ud af hans Bethorgi.

Ha! raabte han. J viiste mig tilbage, dengang jeg tilbød mig hos Eder, J støt

mig tilbage, da jeg vilde vie mit Hjerte til
Fædrelandet, Eder var det, som drev mig til
Hævn — nu vil I — den Skyldige, myrde
mig!

Forbandelse over Eder! Forbandelse over
Eder Alle!

Skovronski styrtede bevidstløs til Jorden.
I næste Dieblis var Alt omkring mørkt
og stille.

Paa Dørtrinnet til et Huus fandt ved Mid-
nat en Patrouille et Liig — det var Skov-
ronski — han laae udenfor sin Bolig. I hans
Bryst sad hans egen Stilet, ved Hestet var en
Seddel anbragt med de Ord: „Høiforræderens
Straf.“

De ærlige Folk.

(Novelle af Willibald Alexis, efter Mgbd.)

Gjennem de brede Gader i den store og skjøne Stad B. gik et ungt Menneſte med langſomme, uviſſe Skridt. Medens han frydede ſig over de ſtolte Pragthbygninger og de glimrende Boutiker, ſyntes han ogsaa ved ſit venlige Udſeende, ſin ranke Figur, ſine røde Kinder og regelmæssige Træk at fornøje mange af de Forbigaaende. Som Fremmed og Ubekjendt ſaae han ſig om efter En eller Anden, der kunde give ham tilfredsſtillende Dplysning, da en ſmuk, ung Pige, der mærkede hans Nød, tiltalte ham med diſſe Ord:

Herren har viſt heller ikke været længe i B.?

I en halv Time, ſvarede den Fremmede,

har jeg vandret gjennem Byen, og ventet med hvert Skridt at naae den anden Port, men stedse kommer jeg i en ny Gade, der næsten endnu er længere end de forrige. Det har man dog ikke sagt mig i London, der meente man, at man kunde rumme en tydsk By i Pauls-firken.

Gud bevares! Herren kommer fra London, det er vel skrækkelig langt herfra? Meget længere end til Meissen?

Ja vist, mit smukke Barn. Mange hundrede Mile over Søen.

Taler man der Meisnisk eller P'st? Jeg vilde synes meget bedre om Folkene der, hvis de talte Meisnisk, thi det er dog meget bedre, end hvad de tale her. Det er ret nogle grove Folk her, naar man spørger dem om Noget, lee de En ud; saaledes gif det mig for to Aar siden. Naar jeg seer en Fremmed her paa Gaden, synes mig altid, at jeg maa tale til ham og vise ham tilrette, at han ikke har nødig at give sig af med saadan en P'st. Gadedreng, thi de slemme Drengene tage sig ikke andet for den hele udslagrede Dag, end at gjøre Nar af ærlige Folk, og at stjæle.

Og hvad gjør Du, mit smukke Barn?

Jeg, jeg tjener mit Herstab, som det sømmer sig en honnet Pige. Men hvor vil De nu gaae hen, min Herre?

Oh nu, hvis Du vil, vil jeg gaae med Dig, min smukke Glut!

Det unge Menneſke vilde ledsage disse Ord med et Rys, med den smukke Tjenestepige undveg ham hurtigt, gav ham et dygtig Slag i Ansigtet og undløb omkring et Hjørne, idet hun raabte: Saaledes var det ikke meent.

Ynglingen veeg tilbage, og sagde: Jeg har taget Feil, men jeg har ogsaa lært noget Nyt.

Strax efter traadte en ung, anstændig klædt Mand, som allerede i lang Tid havde fulgt efter det unge Par, hen til ham, og spurgte:

De kommer fra London, min Herre? og tilføds? I Sandhed, af en Englænder kan man falde det at sætte sig ud over store Fordomme.

Det unge Menneſke blev rød, og den Anden, som bemærkede det, vedblev:

Det er slet ikke Noget, som De behøver at skamme Dem ved. Jeg er selv en lidenskabelig Elsker af Fodvandring, og føler en inderlig Glæde, naar en dannet Mand sætter sig ud

over en taabelig Fordom. Tilmed elsker jeg Alt, hvad Engelsk er, lige til de engelske Tyve. De er uidentvial Literatus, og i Begreb med en videnskabelig Reise?

Den Fremmede nikkede bekyndt, og den Anden vedblev:

Man siger jo, at Walter Scott vil komme til Lydskland?

Ja, men siger saa. Lydskeren vedblev:

Jeg er meget nysgjerrig efter at see ham. Hvorledes staaer det ellers til med de skønne Videnskaber i London? Er man endnu ikke kommen paa det Nene med, om Macpherson har fabrikeret Ossian, eller sjaalet den fra en irlandsk Munk?

Englænderen traf paa Skulderen.

Ah! jeg gætter Deres Mening. Den har De tilfældes med alle deres Landsmænd. De vil intet høre om det hele Jufferie. Ja vist nok, en Nation, som kalder Schakspeare sin, og som har porter thicked blood, kan ei finde Behag i denne sentimentale Bemod. Hvorledes staaer det til i Politiken? med deres Frihed?

Oh! Alt er tabt, Alt er forbi! Tyrannerne have traadt os i Støvet. Castlereagh eller Canning! det kommer altsammen ud paa eet. Alle have sammensvoret sig, saa maa vel og de Fattige sammensværge sig mod de Rige. Med Gammel-England er det ude.

Som jeg mærker, hører De til Reformer-nes farlige Sekt. Tag Dem iagt. Disse Principer ere her deels forbudne, deels ere de og af sig selv komne af Moden.

God dam! sagde Englænderen, og blev et Dieblif staaende paa den lange Bro, idet han med Velbehag saae hen paa det af den ned-gaaende Efteraarssol beskinneede Slot.

Tydskeren sagde, det er den eneste skønne Bygning af gothisk Architektur i denne By. Men naar De er en Reformer, har De jo vel kun liden Sands for denne Bygningskunsts Levninger?

Det kommer an derpaa, svarede den Anden, for Diebliffet ønskede jeg at blive bekjendt med et Sted, hvor jeg kunde træffe sammen med mine Rige? Med disse Ord saae han forskende paa sin Ledsagers Miner. Men da denne ganske rolig svarede:

Gjæstgiverstederne i B. ere, som bekjendt, meget slette og dyre; men en Reformer, som maa forsmaa Biin og enhver Luxus, vilde jeg anbefale hiint Sted ved Vandet — tog Engländeren meget høflig sin Hat af, takkede og gik hen ad det beskrevne Huus til, med disse Ord: Sjæen taget Feil! Det er dog en besynderlig By, hvor Folk tiltale en Fremmed uden nogen Hensigt. — Men det anviste Hotel gik han strax forbi, da han saae to Marqueurs med grønne Forklæder for, staae foran den prægtige Front, og han skyndte sig ind i Folkemængden i en af de nærliggende Gader.

Snart hørte man af flere Stemmer det velbekjendte B'ske. Raab: Hold paa Tyven! — Mængden adspalttede sig og løb i vild Forvirring op ad Gaden.

Kan man tænke sig en større Frækhed, fik en korpulent Borgerkone, ved høilys Dag at rive Een en fuld Pung ud af Haanden.

Her er Tyben! raabte den unge Englænder høiere end alle de Andre, og overleverede et ungt Menneſke til Pøbelen, ſom vilde have miſhandlet ham ſlemt, trods alle hans Forſikringer om hans Uſkyldighed, naar ikke Politiet var kommet til, og havde befriet den Fangne.

Den Fremmede begav ſig ſtrax til en afſides Deel af Staden, og mumlede med Velbehag, idet han ſpadsjerede med langſomme Skridt.

Priset være min ſalig Formynder, her kan jeg gjøre min Lykke.

Hos en Conditor talte han i en Krog Pengene eſter, regnede med Fingrene, og udbrød:

Slet Sølvmønt! diſſe Groschen trykke Lommerne mere end de ere værd. Dog, Kom blev jo ikke bygget paa een Dag.

Det blev eſterhaanden mørkt, og vor Englænder vandrede endnu ſtedſe om paa Gaden, uden at have fundet Huuſly. Han mærkede ſnart, at den ſmukke ſachſiſke Pige havde ſagt ſandt, thi jo mere pjaltede de Gadedrenge vare ſom han mødte, deſmere uforſkammede vare de imod ham, naar han ſpurgte dem om Ting

der vare dem bekjendte som B'ere. Dste gjorde de sig en Glæde af at lede ham vild, eller at gjøre Nar af ham. Med alt dette kunde han ei lade være at beundre disse vanartige Drenges Bittighed og Fronie.

Maanen kom frem, og Gaderne begyndte at blive tomme. Endelig bemærkede Englænderen kun et eneste ungt Menneſte, foruden sig, i den store Lyſthave. Efter at de Begge en Tidlang med Taushed vare gangne op og ned i Boppelalleerne, traadte den Fremmede, en høi smækker Figur i en gammel grøn Frakke, hen til Englænderen, og ſagde, idet han høſlig tog Hatten af:

Det gaaer maafkee Deres Naade ligesom mig? min Equipage lader mig i Stikken.

Ja ganſke rigtig! Jeg havde dog givet ſaa beſtemt Ordre. Men den fordoømte Kudſk!

Siig De heller, alt det Domestikpat. Kudſk Kammertjener 2c., Alle ſtikker de Hovederne ſammen for at bedrage os. Endnu idag har jeg givet min Kammertjener Afſkeed, fordi han lod mig gaae ud med Huller paa begge Albuerne. Det er er en Spot og Skam. Ere vel diſſe Støvler blanſede?

Nei paa min Gæ. I London vilde man troe, at de vare smurte med Tran. Af Kancüne lader maaskee Deres Kudsst Dem i Stikken.

Ja ganske vist. Jeg sendte Tjeneren ester Bognen, men han blev ogsaa borte. Hvor boer Deres Naade?

Jeg er en Fremmed, og nylig kommen hertil. Jeg er traadt af i et af de første Høteller, men jeg veed paa min Gæ ikke mere, hvad det hedder og hvor det ligger.

Jeg vil med Fornøielse tilbyde mig som Beiviser.

O, jeg beder Deres Excellents, det kan jeg paa ingen Naade modtage. Men hvor ligger deres Pallads?

Deres Naade vil lee mig ud, naar jeg siger Dem, at jeg ikke selv veed det. Men Folk som jeg have andet at tænke paa. Jeg opholder mig for det meste i Provindserne, og er egentlig kun ved Carnevalstiderne i B. Der iler man fra Festin til Festin, og, jeg forsikrer Dem paa min Gæ, jeg har i hele tre Aar ikke seet nogen Gade ved Dagslys. Folk af min

Stand maa sove om Dagen for at kunne vaage om Natten.

Fra hvilket Landgods kommer da vel Deres Excellents nu?

Fra — fra — det er et stort, herligt Pallads, men egentlig ikke min Eiendom. Det tilhører Staten, imidlertid blive alle frisiudede Mænd af ædel Byrd modtaget med Gæstfrihed der, hvor Domstolene indleverer en Attest om deres adelige Herkomst, man finder der Alt, hvad man kan ønske sig, og det udsøgteste Selskab. Jeg var sex Maaneder der, og alt behagede mig saa vel i disse ærværdige Haller, at jeg ikke en eneste Gang i al den Tid var ude af Huset. Deres Raade er fremmed her, men med Tiden vil De maaskee ogsaa blive bekendt med Spandow.

Men hvor skulde vi tilbringe Natten, Excellents? — Kan man slet ingen Leilighed finde her?

Det vil falde vanskeligt, Deres Raade, for en Fremmed ved Nattetider.

Kunde vi da ikke tage en Fiacre?

Jo vist, Deres Raade, en Droske, som de her kalder det. Men det er kun en slet Besor-

bring for Folk af vor Stand. Man kan ogsaa let gjøre sig skiden deri, da disse Vogne staae aaben for Enhver.

Nu vel! saa ville vi lade det være. Det er en deilig maaneklar Nat. Jeg er en Ven af Naturen — hvo kommer der?

Deres Naade! det er Politiet og Bægteren. Følg De efter mig.

Begge sprang i fuld Fart over Havens Fergelænder, og ilede gennem Slottet i den egentlige By, indtil de endelig aandeløs standfede i et mørkt Stræde, for igjen at trække Beiret.

Ligger Deres Excellents Ballads her? spurgte Englænderen.

Nei, min Bedste, var Svaret, men jeg haaber snart at kunne forskaffe Dem et sikkert Rattely. Men — lad De mig faae nogle Penge, om ikke Guld, saa dog Sølv. Min Kammer-tjener har beholdt min Børs hos sig. Jeg vil kjøbe Victualier til os Begge i denne Boutik.

Englænderen gav ham nogle Groschen, og den Anden kom strax tilbage med de Ord:

Vi maa videre. Jeg tænkte at finde Bekjendtere her, men Alt er mistænkeligt.

Begge streifede vel en halv Time gjennem de mere affides Gader, indtil de naaede Forstæderne, hvor de mere isoleert beliggende Bygninger ere adskillte ved store Haver eller Marker.

Der er ingen Frugt mere paa Træerne, sagde Excellentien, og der er ingen Paapassere længere i Haverne. Gjærdet er ikke høit her, vil Deres Raade stige paa mine Skuldre og klattre over, saa skal jeg strax komme efter.

Engländeren fulgte let dette Raad og var med eet Spring i Haven, men næppe stod han opreist igjen, førend en frygtelig Bulbider med lydelig Bjæffen anfaldt ham. Til Lykke fandt han en Bønnefang, hvormed han, trods Mørket forsvarede sig saa heldig, at han, ved at støde Dyret Stangen i Gabet, bragte det for Diebliffet til at tie.

Det var ogsaa paa høie Tid, thi han hørte adskillige Karle, som ilede Hunden til Hjælp. Han forsøgte forgjæves at jvinge sig op paa Gjærdet igjen. Der blev ham kun een, meget farlig Udvei tilbage, han sneeg sig i Skyggen af en Hæk Karlene imøde, lagde sig plat ned paa Jorden, indtil de vare komne ham forbi, og ilede derpaa imod det oplyste Punkt, hvor-

fra de vare komne. Haveporten var aaben og en stor Bygning viste sig for ham. Han ilede gennem Gaarden, men Porten var lukket. Dristigt traadte han ind i det oplyste Kjøkken, hvor han traf Koffepigen ved Skorsteuen, det var den smukke sachsiske Pige. Han faldt hende om Halsen, og besvoer hende at lukke Gadedøren op for ham, hvis hun ei vilde gjøre ham ulykkelig. Pigen blev forskrækket, og, uden selv rigtig at vide, hvad hun gjorde, tog hun Nøglen og lukkede ham ud. Da den igjen var lukket i, hørte han Karlens larme i Gaarden, og styrtede afsted, uden at vide hvorhen.

Piint af Træthed og Sult, som alt beghyndte at faae Overhaand over Frygten, hørte han pludselig disse Ord:

Wst! Deres Naade!

Bag ved et lavt Gjerde hævede en Mand Hovedet i Veiret, og see, det var Excellentjen.

Englænderen var hurtig paa den anden Side.

Her er mit Sommerpallads, Deres Naade. Nogle Skridt derfra laa halvt begravet i Jorden, bedæffet med Straa, en forladt Bægeterhytte. To Personer kunde næppe her ligge ved Siden af hinanden, endfige sidde, eller staae opreist.

Englænderen meente at det var et flet Pallads, men Tydskeren paastod derimod, at han om Foraaret og om Efteraaret ofte tilbragte hele Uger her, og at man indensfor en Byes Ringmure ei kunde tænke sig et bedre Sanssouci.

De krøb begge ind i Hytten, efter at de havde strøet vissent Løv paa Jorden, derpaa tilstoppede de Abningen med Græs og Straa, og Englænderen fandt sig ogsaa snart med Velbehag i denne lune, sorgfrie Hytte, saameget mere, som det udenfor begyndte at regne og blæse koldt.

Tydskeren hød ham Tvebak og Brændeviin, men han tog kun det første, da han meente, at den høieste Besindighed og Klarhed sømmede sig for en Mand i hans Stilling.

Sin Formynders, sagde han, maatte han, ved dennes Død, love, at han kun i Nødsfald vilde nyde stærke Drikke.

Den Anden, som ibrigen søgte Trøst ved Flasken, spurgte ham, hvad det havde været for en Formynder, der havde ytret saa ædruelige Grundsætninger? Englænderen svarede:

Han var een af sin Tids meest udmærkede Mænd. Min Fader kunde aldrig have sørget bedre for mig, end ved at betro mig Dyd og Opdragelse til denne fleersidige Mand. Han har redelig holdt Ord. Med Tilfidsættelse af egen Fordeel tog han mig med sig derhen, hvor jeg kunde lære meest. Hans Raad vare gyldne, hans Ord gedigen Sandhed og hans Exempel uopnaaeligt.

Hvad driver Du da for et Haandværk? spurgte den Anden.

En Kunst, svarede Englænderen ærgerlig, en Kunst, forbundet med Videnskab, er det, vi udøve. Min Formynder indprægede mig stedse, at afstøje al raa Empiri, al Naturalisme, stedse at have Ideen for Die, og at gaa videnskabelig tilværks.

Det maa da ret have været en klog —

Nei, Alt hvad han sagde mig, har senere udviist sig som sandt. At! og denne Wöding har opoffret sig for mig, for min Skyld gif han til England (vi ere Begge of tydsk Fødsel), og for mig maatte han døe der. Men hans Navn vil ei forgaae, thi selv de nidste Eng- lændere maatte i ham erkjende den fuldendte Kunstner, ja deres Mester.

Ti Gange stod han for Juryen, ti Gange blev han fritkjendt. Hans Grundsætninger vare rene. Frihed og Lighed var hans Livsprincip. Endskjøndt han bekjendte sig til Reformernes Grundsætninger, kjæmpede han ligesuldt mod dem, som mod de rige Torys.

Jeg erindrer mig endnu, at han paa den Dag, da den uforglemmelige Arthur Thistlewood faldt for Bøddelsværdet, paa en og samme Tid berøvede Lord-Overdommeren hans Gulddaase, og en af de Fangne en Appelsin.

For denne store Sjæl gjaldt intet Hensyn til Partie, Profession eller Rigdom. Han havde allerede erhvervet sig en saa betydelig Formue at han ei behøvede at udøve Kunsten som Næ- ringsvei, men beskæftigede sig blot med at

undervise unge Englændere af de bedste Familier, der i betydeligt Antal bleve ham tilsendte som Pensionairer, da to Sturke af Ir-lændere, hvis Skoler hans glimrende Navn havde blottet for Skolarer, overleverede ham, da han paa Kroningsdagen beskæftigede sig med et stort Forehavende, i Konstablernes Hænder. Han overgav sig uden Modstand, men raabte til os:

Fløe!

Hans nye Kundskab til Landets Love hjalp ham ligesaa lidet, som de Bestræbelser, Englands første Lovkyndige gjorde sig, for at redde ham.

Jurynen udtalte sit „Skyldig.“

Desuagtet troede det halve London, at et saa udmærket Hoved useilbarlig maatte be-naades, man indgik Bæddemaal, selv Hoffets Mening var deelt — men Venaadningen ude-blev — min Formynder blev ført ud, som en almindelig Forbryder. Denne skjændige Mis-kjendelse af hans Fortjenester krænkede ham dybt. Denne Smerte seirede over hans Kjærlighed til Gammel-Englands Love, og han talte til mig, ned fra Skafottet, disse Ord, som vilde

blive mig uforglemmelige, endssjøndt de ikke ere optagne i hans last dying' sperh.

Min Søn! ved din brave, afdøde Fader besværges jeg Dig, forlad denne utafnemmelige De, som frembringer store Mænd, men ei skjønner paa deres Værd. Disse Love, som hidrøre fra Middelalderens Barbari, koste din anden Fader Livet. Gaae tilbage til dit Fædreland, der hersker humane Love, og hvis der ogsaa er mindre at lære og at fortjene, er der dog mindre farligt.

Næppe havde han udtalt disse bittre Ord som kun den ædlestes Garme kunde bringe over denne høie Sjæls Læber, før Brædtet blev trukket bort, og — min Belgjører svævede i Luften.

Men hvor ere hans Penge blevne af? spurgte den Anden.

O, de vare kun den ringeste Deel af hans Efterladenskab. Overformynderiet bestyrer hans Formue, paa hans umyndige Børns Vegne. Hans bedre Arvedeel, hans Kundskaber, ere gaaede over paa hans Disciple.

Ja i England gaaer det vel blodigt nok til. Saa er det dog bedre hos os, thi jeg har

allerede været syv Gange for Ketten, og kommer vist over tyve Gange endnu for den, men hængt vil jeg aldrig blive.

Det var allerede Midnat, begge Bennerne vare trætte, og sov derfor, efter gjensidigt Dufte og Aftale, ind.

Da den Fremmede næste Morgen vaagnede var hans nye Kammerat forsvunden, og med ham — de Penge, som Britten igaar havde fortjent, samt hans Lommetørklæde, ja endog hans Halstørklæde var ham frataget i Søvne.

Tabet deraf var ham ikke saa smerteligt, som Maaden, hvorpaa Tyveriet var skeet, og han udbrød ærgerlig:

Naar selo Tyve ikke ere ærlige mod hverandre, hvo skal da være det?

Han spadserede derpaa tidlig omkring i Byen, og allerede Klokken 10, da han tog sin Chokolade hos en Conditør, var han i Besiddelse af en langt større Sum og af et Guld-

ubr. Han anskaffede sig en elegant Klædning og streifede, trods de brillanteste Gadestrygere, med høie Halspuder og Snørlov, om i Kaffe-husene.

Men han søgte dog den Dag endnu mere at gjøre sig bekjendt med Menneffene og det Lokale, end egentlig pekuniær Fordeel.

Hans øvede Die adskilte snart Tyvene fra Ikke-Tyvene (hvilket ellers ikke skal være let), men han følte den største Medlidenhed med hine, da han saae dem vise sig som Tiggere, føre sig særdeles ubehændigt op, og ret i hine-faldende vise deres Dumhed, ved at stjæle Bagateller uden Værdi.

Derimod gjorde han Bekjendtskab med adskillige Politicommissairer, med hvem han stak mangt et Glas Biin ud, i de anstændigere Biinstuer. Han bemærkede let, at det var char-mante Menneffer.

Allerede den første Dags Aften kjendte han mere til B. og dets Beboere, end maaskee mangan Lærd af Profession, der har tilbragt sin hele Levetid der. Han havde just i Sinde at besøge Theatret, da han udenfor dets skjønne Front bemærkede en Mand, der stod midt i

mellem den strømmende Mængde med foldede Hænder og fæstende sit Blik paa Kolonnaden. Han var efter Udseende at dømmes en midaldrende Mand, simpelt klædt, med nedhængende i Midten adskildt Haar. Unglingen nærmede sig ham, i det Haab, at kunne fortjene noget her. Som Menneskekjender bedømte han ikke Enhver efter det ydre Skin, men sluttede ofte af enkelte Bevægelser og Gebærder sig til det indre Værd.

En herlig, stor Bygning! begyndte Englænderen.

Ja tilvisse, et stort Syndens Tempel! Iød det af Suk afbrudte Svar.

Jeg er fremmed her i Byen.

Vel dem, som ere fremmede i Sodoma og Gomorrha, men held dem, som ere fremmede i Syndens Stad B.

De gaaer vel ikke med i Theatret?

Lastens Bei er bred, men Mange vandre paa den, Dydens Bei er smal, men kun Faa findes paa den. Jeg takker Dig, Herre! at jeg ikke findes paa hiin.

Men man har sagt mig, at det Stykke, som opføres i Aften, har en roesværdig Ten-

bents. Det hedder: „Nathan den Vise,“ og der bliver lært i samme, at Jøderne ere gode Christne, og Tyrkerne ogsaa Mennesker.

Ja, der pipper just Djævelens Horn frem, og Helvedes Flammer slaae iveiret. Sardana-palus var rigere end Stortyrken, og maatte dog døe. — Ja, vi skulle elske alle Mennesker som Brødre, og stedse gjøre Godt. Men hvad gjøre de fortabte Børn? Mammon er deres Gud, og Lucifer deres Glæde, men deres Himmelbrud kjende de ei. Af saadanne Helvedes Bøger kan vel en lille, fortørret Karl sige ned fra Prædikestolen, at Tyrken er ogsaa et Menneske. Men jeg siger Eder, han er selv intet Menneske, ingen christelig Præst, endstjøndt Verdens Børn og pyntede Kvinder løbe, for at høre hans Galmands snak. Han er en maskeret Satanas. Han er sort, fordi Helvedes Flammer have reent fortæret hans Indre. Ja han er ei engang -- som maaskee lod sig undskyldte -- besat af en christelig Satanas, men, vel af en hedensk Djævel Platonius, som vor værdige Hr. Pastor siger.

Af! at der dog gives saa flette Folk i B.,

udbrød den unge Mand vemodig, idet han, ei uden Hensigt, trykkede den Andens Haand.

Jeg Synder, vil ikke love og prise mig, svarede denne, men var her ikke nogle Retfærdige, for hvis Skyld Herren opholder denne Stad, lig Sodoma og Gomorrha, da var B. forlængst forgaaet — men her er endnu en lille Flok — vel ringe i Antal, men stor i Hans Dine.

Med disse Ord fældede han Taarer, og blev saa overvældet af Rørelse, at han trykkede det unge Menneſte op til ſit Hjerte, hvilke Omſavnelse Ynglingen gjengjældte, endſkjøndt han ſom Englænder anſaae ſlige Vensſkabsytringer uanſtændige for Mænd.

Efter denne hjertelige Omſavnelse traf vor Helt med Lethed to Tobakſdaaſer og tre Lomme-tørklæder ud af ſin ældre Vens Lomme; tog hurtig Afſkeed, og ſkyndte ſig ind i Skueſpil-huſet.

Men inden han kunde tage Billet hos Kontrolleuren, maatte han vente noget, thi hiin unge Berliner, ſom havde udforſket ham den første Dag han var ankommen, var i en ivrig Samtale med en Ven.

Denne, som var af en fiin og øm Natur vægrede sig, som en forelsket Pige.

Nei kjære Pomponius, betænk min udbredte Familie! Hvis kun en Eneste saae mig i Parterret, vilde jeg gaae i Jorden af Skam.

Stam Dig dog, for en Ulykke, Jordanus, svarede den Anden. Er Du gjort af Berlemoder eller af indiauske Fuglereder? For en Mand, som vil gjøre Fordring paa at besidde høiere Dannelselse og Kunstkritik, er kun Parterret det passende Sted. Der bevæger den Frie sig i ubunden Frihed, der finder den Dannede den sympathiserende Mand, kun der kan et Publikum yttre sig, kun der kan den offentlige Menings Organ udtale sig, der hersker intet Politi som i England, men Smagen regjerer.

(Fortfættet.)

De ærlige Folk.

(Novelle af Willibald Alexis, efter Mgbd.)

(Fortsat.)

Det er meget godt, kjære Pomponius, men hvortil behøve vi Smag og Kritik? derfor ere jo Recensenterne, og vi sidde beqvemt og anstændigt i Parkettet, hvor man træffer langt honnettere Selskab. I Barterret staaer jeg jo desuden Fare for, at man stjæler mig min Brevtaske med Adsignationerne i. Nei, kom heller med mig, kjære Pomponius, i Parkettet.

Nu saa gaae i Parkettet, og lad Dig heller give Gynder til at sidde blødt paa. Jeg gaaer i Barterret.

Ja, kjære Pomponius, hvis blot min Familie ikke var. Jeg maa dog have Regards, Kjære Pomponius, Du hører mig jo ikke.

Pomponius gik i Barterret, hans finere Ven tog en Barketbillet, vor Helt gjorde det samme, og til Lykke eller til Ulykke kom de til at sidde sammen, Englænderen indhentede undertiden den Andens Dom over Kunstgjenstande, og dette ikke uden Frugt, thi da han, efterat den anden Akt var forbi, forlod Theatret, var han i Besiddelse af en Brevtaske med ti Udfignationer.

Bed Lygteskinnet i en Krog af en Kirke, besaae han denne Dags Bytte noget nærmere, og puttede Lommetørklæderne, Tobaksdaaserne, Brevtasken o. s. v. i sin Kasse. Men til sin Forbauselse savnede han tre Uhre, som han havde beholdt hos sig, af Mangel paa Bekjendtskab til en aandsbeslegtet Marschandiser. Da han tænkte sig om, maatte hans Mistanke falde paa hans Nabo i Barkettet, og han ærgrede sig over, at han ikke bedre havde lagt Mærke

til et vist mistænkeligt Træk i den smukke Jor-
danus godmodige og phlegmatiske Physiognomi.

Bludselig hørte han Gen raabe:

God Aften, min Bedste! Et forbandet kjede-
ligt Stykke! Nei da forstaaer vi bedre at amuserc
os!

Englænderen saae sig forstrækket om, men
det var kun een af hine Incomparables med
høie Halspuder, Knebelbart og Snøreliv, som
driftigt svingende den tynde Fiskebeensstok i
Luften, streifede igjennem B., og, endstjændt
ophøiede over Alt, dog vide at snakke med om
Alt, der ikke er ophøiet.

De havde gjort et interessant Bekjendtskab
med hinanden samme Dag paa en Biinstue, og
den nye Ven besvor Englænderen, endelig at
gaae med ham i et Selskab, hvor han uden
ham vilde kjede sig ihjel.

Den Anden gjorde Indvendinger, men den
elegante Herre ophørte ikke med Bønner, roste
hans smagfulde Klædning, forsikrede at være
saa vel anskreven i dette Huus, at enhver
Fremmed, paa hans Ubefaling var velkommen,
kort — de toge en Droske, og vare inden en

halv Time i det noget fraliggende herligt oplyste Huus.

Men hvorledes blev vor Helt tilmode, da han traadte ind i den af Astrallamper og Lysekroner oplyste Sal, hvori en Mængde pyntede Damer sad, omgivet af forklædte Herrer?

Den elegante Herre forestillede ham for Bærten med disse Ord:

Hr. Geheimeraad! Opfinderen af Dampmaskinen, Mr. Murray, nylig ankommen fra London med den ny indrettede Dampvogn! og søi derpaa hen til Damerne.

Den høflige Bært glædede sig ved at gjøre denne udmærkede Mands Bekjendtskab, førte ham først til Bærtinden ved Theebordet, og derpaa efter at have givet hende nogen Underretning om den menneskelige Mands nyeste Fremskridt, til en Kreds af ældre Mænd.

Ulykkeligviis var det just nogle af de første Lærde i B.

De talte saa fornemt om alt Dampvæsen, yttrede Tvivl mod Gassens Egenskaber, udtalte sig med saadan Bestemthed mod al Dunst og Damp, at Englænderen af Angst satte sin Krop bort, og søgte Tilflugt hos de yngre Damer.

Hans ædle Figur og smukke Ansigt vilde sikkert have henvendt deres Opmærksomhed paa ham, hvis ei en vigtigere Gjenstand ganske havde frængslet de Skjønne.

Denne Gjenstand var nemlig en Gadedørsnøgle, der havde befundet sig i Lommen paa en af Ecosfaisedandserne paa det sidste Bal, og som, idet den med Kjøleskjødet havde søcøvet op og ned, og derved sat hele Ballet i Revolutionstilstand.

Som Englænderen siden fik at vide, havde denne Nøgle samme Aften udgjort Hovedgjenstanden for Konversationen i enhver elegant Theecirkel.

Han blev opfordret til et Whispartie, men afflog Indbydelsen, af Frygt for de sølverne Jettons, der laae i Nærheden af hans Plads.

Der blev musiceret og sjunget. Det havde været en let Sag for ham, at visiterere det opmærksomme Publikum's Lommer, men en indre Stemme tilraabte ham:

Her maa Du ikke stjæle!

Han udstod Helvedskval, han blev hvert Dieblif spurgt om sin Mening, og maatte rose uden at kunne forstaae det ringeste.

Bravo! Bravo! raabte en elegant Distantmand, og reiste sig paa Tærne.

Englænderen gjenkjendte en Spradebasse, hvem han samme Dag havde berøvet et Uhr. En Dame gik forbi, hende havde han frataget en Pompadour. Døren gik op, og Jordanus traadte ind med et Rodeblad i Haanden. Længer kunde han ikke holde det ud i Værelset. Helvede selv kunde ei have været ham skrækkeligere. Han styrtede som en Rasende ind i et Sideværelse, og forfærdede her en Tjenestepige saameget, at hun lod en Basse med Puuscheglas falde. Det var — den smukke Pige fra Sachsen. Red mig! Red mig! raabte hun. — Herren er nok ikke rigtig klog, eller maaffee noget værre endnu, sagde hun, og veeg tilbage.

Han kastede de ti Ansignationer for hendes Fødder, og bad hende knælende:

Red mig! Red mig! Lad mig slippe ud.

Men for Guds Skyld, hvad har De da gjort?

Satan selv er i Hælene paa mig. Lad mig slippe ud, kjæreste, bedste Pige! De kommer allerede.

Saa kom da med mig, svarede Pigen, tog ham ved Armen, og førte ham gennem flere Døre ned ad en Bagtrappe i et Bærelse i underste Etage, hvor han aabnede et Vindue, og sprang ned i et mørkt Stræde.

Hun raabte efter ham:

Men nu maa De ogsaa blive ret from og god, og betænke, at det maaskee vil gaae mig slet, fordi jeg har hjulpet Dem bort.

Pigen slog Vinduet i, og vor Helt vidste, for første Gang i sit Liv, ei hvad der var hændt ham. Selv den eneste Gang, da han havde staaet for Juryen, havde han ei været saa beklemmt, som i dette Selstab.

Men han kunde aldeles ikke forklare sig, hvorfor han for første Gang ei havde benyttet den gode Leilighed. Med bart Hoved og uden Kappe løb han omkring i den mørke Nat. Han havde ingen Penge hos sig, og Natten var kold. Denne Mangel bragte hans forrige Tilbøielighed til at vaagne. Han erindrede sig, at en Dame havde sagt til den elegante Disfantsmand:

Og De bærer en Skat hos Dem i Aften, Hr. Doctor?

Den Elegante havde rødmende gjort en Kompliment, og den Skjønne havde derpaa sagt:

Tag Dem ivare, at den ei bliver Dem frastjaalen, jeg saae den derude stikke frem af deres Kappe.

Bor Helt bestuttede nu at lure paa Doktoren. Det varede endnu to Timer inden den rige Mand forlod Selskabet, og ilede, med Kappen løst slængt om Skuldrene, hjem.

I samme Dieblif, da han lukkede Gadedøren op, rev Englænderen Kappen af ham og sløi som et Lyn omkring Hjørnet.

Han tog Skatten frem, og saae ved Skinnets af en Lygte — et Sørgeespil i fem Akter af Dr. N. N. Manuskript. — Forbittret kastede han Papirerne i Floden Spree, og opsogte derpaa sit Natteleie fra forrige Nat.

Bed at krybe ind, mærkede han, at det allerede var besat. Den Sovende vaagnede op og see, det var Excellentsen.

Ha Skurk! raabte Englænderen, hvor ere mine Penge?

I den vide Verden, svarede den Anden, hvor ellers?

Englænderen vilde vredes, men den Andens tørre Sigegyldighed, forbunden med Tanken, hvor unyttig Brede vilde være her, gjorde ham snart kold igjen. Han spurgte kun:

Har Du noget at spise? jeg er hungrig.

Nei, mine Fonds ere bedst anbragte, naar Ingen kan berøve mig dem, og det er Tilfældet naar jeg har dem i mig. Men ogsaa der er tomt. Har da Ingen budt Deres Naade til et Aftensmaaltid? Jeg tænkte, at Deres Naade var i stor Afsæmle?

Ja, jeg drak Thee med Tvebat og Angst, deraf leve de Fornemme, uden at betænke, at en ærlig Spidsbub behøver mere for at stille sin Hunger. Hvad hjalp det mig at jeg var ærlig? Jeg blev spiist af med Thee. Han loe, og Begge sov ind paa ny.

Efter en kold Nat stod Begge forfrosne og hungrige op.

Jeg vil være forbandet, sagde B.ren, om

jeg sover her en Nat endnu; vil Du gaae med mig, skal jeg skaffe Dig et Logis og varm Frokost.

Hvor da?

Jeg giver mig an paa Politikammeret.

Er Du assindig?

Nei, au contraire! aldeles fastende. Hvad kan man vel gjøre mig, naar jeg ikke har gjort Noget? Medens Undersøgelsen varer, en varm Stue, varm Frokost, udsøgt Selskab — og siden efter maa de jo lade mig gaae. Ser vel. God Fornøielse.

Engländeren troede, at en Drøm gjækkede ham, da han saae den Anden gaae ind i Politibygningen. Medens han endnu i en affides Gade reflekterede herover, og fortærede en Cervelealpølse, som han med megen Møie havde snappet, hørte han en dæmpet Røst sige:

Hvor tør De dog stjæle her?

Forfærdet saae han sig omkring, for at opdage til hvilken Side han bedst kunde undvige Politiet, men han opdagede kun en trodsig Gadedreng.

Jeg veed ikke, svarede han, hvo der her har Ret til at bekymre sig om andre Folk.

Jeg er en dannet Mand, og følgelig ophøiet over al Mistanke.

Men De har dog stjaalet mere baade igaar og idag, end der nogensinde har været lovligt i B.

Hører De til det hemmelige Politik?

Nei, men dersom De ikke lader være at stjæle, kan det gaae Dem galt.

Hvo vil forbyde mig at udøve min Kunst?

Vor Oldermann forstaaer at læge enhver Fuster i Haandværket.

Hvad! ansees det ei i B. for en fri Kunst at stjæle? Er Tyverie blevet et Haandværk, som er underkastet Laugstvang? Hersker der ei i Preussen fuldkommen Næringsfrihed?

Det har altsammen sin Rigtighed, men en Patentmester er endnu ikke i B. kommen paa nogen grøn Green, jeg vil derfor advare Dem i Tide.

Hvorfor ikke? Hvad Fordeel har man da af at træde ind i Lauget?

Det kan jeg ikke udvikle Dem saa nøie. Min Forretning er kun, at give Ngt paa Alt, hvad der foregaaer i dette Kvarteer. Men kom De med mig til Moder Drage.

Drengen førte ham med sig ned i en affides Marschandisertkjælder. Da han var kommen ned ad de skidne Trapper igjennem en Masse af gamle Klæder, kom ham en sand Djævel af Kvinde imøde, lille, med en Puffel, næsten ganske skaldet, og med et Ansigt, paa hvilket alle Lidenskaber havde efterladt Spor. Med al den Hestighed, som kan bestaae, tiltalte hun vor Helt, med en dæmpet Stemme, saaledes:

Siig mig, Du slemme Dreng, i Satans Navn, hvor kan Du dog føre Dig saaledes op her, at vi Alle ere i Fare for at blive ruinerede og at al honnet Næring gaaer til Grunde? Har den Grønskolling ikke stjålet fra alle Kanter, som om al Verdens Skatte vare skræbede sammen i B.

Hvad er Du da for en Satans Unge?

Har kom i Forgaars hertil saa nøgen som en Kirkerotte, og troer, at han er Konge i Landet! Nei, min Dreng! — Han har ikke siddet fast en eneste Gang, og vil bære sig saaledes ad. — Var hele Politiet ikke ligesom forrykt. — Tre Gange har de visiteret min Kjælder, og Intet fundet, men jeg har grædt og leet paa engang. — Men understaae han sig endnu

engang, Monsieur! Jeg har oplevet meget i mine Dage, men for galt er for galt. Alt som skeer i B. maa skee med Modestie, med Naade, og efter en Plan. Saadan en Fjens-taht troer, at han kan rende hele Verden over-ende, men tag sig iagt, han vil kun rende Ho-vedet mod Muren.

Englænderen blev ikke Heren Svar skyl-dig, puffede paa sin Frihed, men stemte dog endelig Tonen saavidt ned, at han spurgte, hvad Fordele da Lougstvungen forskaffede.

Min rare Dreng, det vil jeg exponere Dig. For det første maa Du ikke troe, at vort Po-liti er saaledes beskaffent, som det J have i England. — Naar saadan en Rægt snuser efter ærlige Folk, og han bliver bestandig ved at snuse, faaer han nok at vide, hvad han vil. Prøver Du kun at løbe to Dage endnu om-kring, saa tage de Dig, ikke for Haandværkets Skyld, men fordi Du løber omkring. Men hos os hjælper den Ene den Anden, og saa maa man vel endelig kunne strøe de Kjeltringer Sand i Dinene. For det Andet, naar Du bliver attraperet, hvo hjælper Dig da vel ud af det? For saadan en Frimester staaer der ikke

eet Vidne frem. Men naar de fornemme Folt have sammensvoret sig mod os, saa maa ogsaa de ærlige Folt konspirere. Forstaaer han mig.

Efterat Englænderen havde givet sit Samtykke, og Heren havde lovet ham, om Eftermiddagen at indføre ham i Forsamlingen, paaftod hun, at han fremfor Alt skulde trække den elegante Kjole af, thi flige Klæder vare kun en Loffemad for Djævelen, og desuden var Politiet allerede paa Spor efter ham.

Vor Helt fulgte gjerne denne Anviisning, da han siden Gaarsdagen havde faaet Lede til det fornemme Liv, og han trak derfor en simpel Kjole paa. Da det blev mørkt, sprang den vagthavende Gadedreng ned i Kjælderen, og forkyndte, at Mesterne vare forsamlede, og at man ventede den Fremmede.

Før Dig nu klogt op, sagde Moder Drage det er kloge Herrer, de ville indkvirere Dig skarpt, men vær Du kun dristig, saa lærer Du noget, naar Du engang kommer for Netten.

Han maatte vente i Baghuset af en gammel, forfalden Bygning i et snævert Stræde. Alt saa mistænkeligt ud. Efter en halv Times Forløb kom Dragen tilbage, og udraabte glad:

Gaae ind, min Dreng, det var rigtigt. Doktoren er meget naadig. De have sagt meget Godt om Dig. Vær Du kun ved godt Mod!

En Dør aabnede sig, og den unge Engländer traadte ind i et rummeligt, men lavt Bærelse. Det syntes at være en Spindestue, thi rundt omkring sadde hæslige Kvinder ved Notten. Udskillige ældre Mænd, og nogle unge Karle, for Størstedelen i hullede Trøier, men dog tildeels ogsaa i bedre Frakker, stode ved Binduet eller i Krogene. Kun en af dem sad ved et Bord. Hans modbydelige Ansigt, hvori Lumskhed og Skinhellighed stod malet, blev endnu mere Karrikatur ved den røde Næse og de store Briller. Han skrev, uden at lægge Mærke til den Indtrædende, og de Tilstedeværende syntes at have en stor Respekt for ham, thi de vovede kun at tilhviſte hinanden sagte. Endelig lagde han Pennen bort, rommede sig, og begyndte saaledes.

Høistærede Herrer og Venner! Lader os ved denne vort hæderlige Laugs Grindringsfest med Alvor ihuKomme vort Kald. Jeg vil ikke trætte Eder med filosofiske Raisonnements,
 „Presjen.“ Julibartal.

som f. Ex. at vi befinde os i en Nødværges-
 tilstand, at vi udgjøre en Forbindelse af Fat-
 tige til at indsamle Bidrag fra de Rige, at vi
 ere at betragte som en Aareladelse for den Over-
 modige — jeg forkaster alle disse tomme The-
 orier, jeg gaaer ud fra det historiske Princip,
 jeg siger, vor Stand er den ædlest i Verden,
 den har stedse existeret, vil aldrig forgaae der-
 med er den retfærdiggjort for Gud og Menne-
 sker. Hvad havde vel Adam og Eva, da de
 kom til Verden? Intet. De toge, hvad de
 fandt. Hvormed begynder Oldtidens Historie?
 med Røveri. Fyrster og Nationer have røvet
 Lande, og ville vedblive dermed i al Ewig-
 hed. Blev ikke i hiin gamle, hedenske Stat Tyven
 belønnet af Staten? Har der nogensinde været
 en Stat til uden Tyve? Alt, som er til, kom-
 mer fra Oven, og da Tyve ere til, komme de
 ogsaa fra oven. Jeg beraaber mig paa den
 naturlige Følelse. Føler ikke Barnet, den
 Bilde, en medspødt Lyst, til at tage fremmed
 Eiendom? Hvi skal man kvæle denne Instinkt,
 have vi ikke seet rige Folk, som stjal blot af
 Videnskab? Sandelig, mine Venner, jeg siger
 Eder, den Tid vil komme, at man vil restaurere

os i vore gamle Rettigheder, at man vil kalde os ærlige Folk, og at Børn ville strømme til vore Skoler. Men at danne sædelige Kunstnere af vilde Vagabonder og uciviliserede Røvere, det er den Opgave som vor Stand har sat sig, det er vort Laugs Formaal, at beregne, hvorledes det Største kan befordres med de ringeste Midler.

Kjære Brødre, hele Verden ivrer mod Laugene, det er slemme Tider, den revolutionære nyhedslystne Aand truer med at omstyrte alle Former. — Men vi ville holde fast ved det Gamle. — Endnu eet. Ikke Enhver som siger jeg vil, kan, men kun den, som er født til Kunsten. Digtere og Musikere fødes — men ogsaa vor Kunst kan ei læres. Kun den, som dybt i sit Indre føler det hellige Kald, komme til os, og derfor træder Du, Ungling os nærmere, Du er os desto dyrebare, fra jo fjernere Land Du kommer.

Taleren tømte nu et Glas Brændeviin, og vedblev i en mindre pathetisk Tone:

Os er meget berettiget om din Duellighed, men hver den, som af Herren haver modtaget et stort Pund, maa ei betragte det som sit,

men maa anvende det til det almindelige Bedste. Derfor maa Enhver, som er optaget iblandt os, lægge Halvdelen af sin Fortjeneste i den fælles Kasse, hvorfor vi Forstandere aflægge behørigt Regnskab. Min Søn, hvad er Dit Navn, og hvor er Du født?

Jeg hedder Eduard Walthers, og er født i B.

Hvad? Walthers! født i B. Dog vel aldrig en Søn af den store Mand, der for 22 Aar siden døde i Arbeidshuset?

Den samme.

O, saa kom til mit Hjerte! — Derjom min værdige Ven levede endnu, troer jeg, at Glæden vilde dræbe ham. Ja Eduard, det var en herlig fremstræbende Mand i en raage, udannet Tid. Hans Bestræbelser gif ud paa lovmæssig at begrunde vor Stand, men han maatte gaae herfra, med Haabet om en lysere Fremtid, mig var det forbeholdt, at udføre hans Ideer. Du har gjort ham Ære, ved at udanne Dig paa en værdig Maade, om og i fremmed Land, det skader ei, naar man med saa ufordærvet Hjerte vender tilbage. Mine Venner, det kan vel ingen Tvivl være under-

kastet, at vi kunne skjænte den store Walthers Søn, endog uden at tage Hensyn til hans Færdighed i Lommethveri, hvortil vi ei have seet Mage, hans Brøveaar, og strax optage ham til Svend? Her er sand Adel, paterna virtus!

Eduard rødmede over denne Roes, som han maatte erkjende var ufortjent, da han i Lommethven Jordanus havde fundet sin Mester. En sagte Mumlen gjenlød i Salen, og Forstanderen vedblev:

Hermed fritager jeg Dig altsaa, Eduard Walthers, for Læreaarene, og optager Dig som Svend i de ærlige Folks Laug.

Dine Eventyr, min Broder, ere store, men i Forhold dertil, hold ogsaa dine Pligter. Jeg behøver ei at indplante Dig Agtelse for en Metier, som Du ifølge et indre Kald har valgt. Redelighed være Basis for dine Handlinger, Lovmæssighed være det Ord, som maa svæbe paa Dine Læber, aldrig forverle Du vor Kunst med en Røvers og Morders raae Gaandværk, som kun Nøden kan undskyldes, men som en civiliseret Land maa betragte som Vanhelligelse af al sand Kunst. Jøvrigt vær ved freidigt Mod i Ulykke, og trøst Dig, naar Du, som

tidligt eller sildigt skeer, falder i Politiets Hænder. Vore Straffe ere milde og menneskelige som det passer sig for en civileseret Stat. Og giv mig nu dit Hæandslag, at Du vil overholde vore Love, og ei forraade nogen Broder.

Hæppe var denne Aktus forbi, før en pjaltet, firskaaren Karl styrtede ind, uden at lade sig mælde.

Herre Gud! Ludvig Brikke! Ludvig! raabte man fra alle Kanter.

Hvor kommer Du fra? raabte en smuk Pige, og faldt ham om Halsen, vi tænkte, Du skulde seer Nar paa Spandau!

Ja, jeg var ogsaa dømt dertil.

Og Du er dog ei undvegen mod Din lovlige Dorigheds Villie, for at styrte os Alle i Ruin? spurgte Mesteren bestyrtet.

Nei, Doktor, men jeg har appelleret, og er bleven frikjendt.

Seer Du nu, Ludvig, svarede Doktoren,

hvor godt det er, at man har Protokoller, Love og Skrifter, som Du, Ignorant, altid gjør Udfald? Havde det ikke staaet deri, saa kunde Du sidde endnu.

Hei, Doktor, Fanden har opfundet Skrifterne for at fordærve ærlige Folk. Og han kan troe mig, Doktor, de vil nok ogsaa komme efter ham, for hans Konsuleren og Skriven. Har Netten først fat paa en ærlig Karl, saa skriver man til alle Verdens Hjørner, og om Netterne og Landene end ere hverandre nok saa fjendste, sende de dog hele Bjerge af Utter, thi naar det gjælder at ødelægge en ærlig Karl, ere de alle gode Venner. Sid Satan havde alt Skriverie, og ham med!

Denne Ludvig, hvissede Pigen til Englænderen, er et Menneſte, om hvem den store Schiller siger, ingen Laas er for stærk, selv om den var lænket med Kjæder til Himlen, han er den dristigste blandt os Alle, og kan ikke lide Doktoren.

Dette viste sig ogsaa snart. Forstanderen bandede, slog i Bordet, og befalede Renommisten strax at pakke sig, da hans Nærværelse var farlig.

Men Ludvig havde ogsaa et Parti, især blandt Fruentimmerne, han bandede ikke mindre, og Ordene: Vinkelskriver, Blæksmører som snatter og skriver meget, men som skjuler sig bag et Skjort, naar det gjælder, fløi omkring.

Dagen viste sig sit Navn værdig, ved at skjælde paa begge Partier.

Endelig kom det fra Ord til Haandgemæng og den almindelige Tumult, hvori intet mindre en Lovmæssighed herskede, havde let kunnet medføre de slemmeste Følger, naar ikke to store Mænd vare traadte ind. Trods deres flette Frakker og Hatte, syntes de at være Mænd af stor Betydning, og det ikke alene formedelst de Jernfors, som de bare i lange Baand i Knap-hullet. Med Hatten paa Hovedet, og med den høire Haand paa Ordenskorset, traadte de iblandt begge stridende Partier, og befalede i en fornem Tone, Orden og Holighed.

Den Ene hviskede til den Anden: Herrerne ere der! og Alle bleve tause. I faa Minutter var Alt i Orden.

Uden at see sig om, eller at nedlade sig til at spørge om Stridens Aarsag, sagde den Ene:

Men ere I da gale? Patrouillen gik just forbi. Havde vi ikke anvendt al vor Anseelse vare de komne ind — og Soldater — begribe I nok — forstaae ingen Spøg.

Vi ville have Penge!

Forstanderen skjødte sig at opfylde deres Forlangende.

De stak Sølovpengene til sig, og gik deres Vej, uden at lette paa Hatten, eller at takke.

Er det ogsaa Lyve? spurgte Eduard den gamle Drage.

Ih paa ingen Maade, var Svaret, det er reputable Herrer, frygtelige Bramarbasser. De vare i Stand til at stifte Dig ihjel, hvis Du sagde slikt til dem. Men hvorledes de hjælpe ærlige Folk ud af Knibe, det vil Du nok erfare.

Derpaa blev afgivet Beretning om hvad der var skeet i forrige Uge. Fornemmelig maatte Bægterne i hvert Kvarteer referere over Patent- eller Frimesterne. Iblandt deres ringe Antal var ogsaa vor Helts forrige Sovestammerat. Forstanderen karakteriserede ham som en feig, døven Rnægt, der ved sin Uvirksohmhed lod sig afholde fra det Gode. Til Slutning spurgte

han i Almindelighed, om Nogen vidste Noget om nogen ny, mærkværdig Daad, hvorpaa Eduard fortalte den dristige og snu Maade, paa hvilken Jordanus havde berøvet ham hans Uhre.

Forstanderen spurgte meget opbragt:

Hvo havde Bagt i Gaarastes i Parkettet?

En Pige stod op.

Hvad er der bleven stjålet i Aftes?

Naar jeg undtager nogle Lommeprælæder og Riffertter, som vore Felt have taget, intet.

Men hvo har ellers stjålet, spørger jeg Dig?

Pigen forsikkrede, Ingen at have bemærket.

Doktoren, som havde tømt det ene Glas efter det andet, geraadede i det hæftigste Kaserie. Hvorfor har Du Dine i Hovedet, Løs? Jeg maa vide, hvo det er, det er en farlig Lyv. I Mand's Minde er slikt ikke sleet. Du maa vide det, eller jeg lader Dig pidske tildøde, ligesom din Søster. Du maa vide det. Jeg vil vide det.

Han fastede Pigen Blækhornet i Hovedet, fastede Bordet overende, og vilde styrte Løs paa hende med en Stof, men faldt over Bordet til

Jorden. I samme Dieblig kom en lille Dreng
aandeløs styrrende ind og raabte:

Politiet!

Som ramte af et elektrisk Slag styrtede
alle de Tilstedeværende ud af Vinduer og Døre
og adspredte sig rundt omkring.

Eduard vilde ile ned i Dragens Kjælder,
da han følte sig holdt tilbage i Kjøleskjødet af
Gen, og see, det var hans Veninde.

Min Dreng, sagde hun, aflever dette Brev
i Morgen, og mærk Dig vel, at Du ikke maa
kjende Noget, som ikke vil kendes.

Eduard bad hende at skaffe ham et Natte-
leie i hendes Kjælder, men hun svarede:

Hvad vil den fremmede Monsieur mig?
Jeg er en honnet Kone, og kan ikke herbergere
alt fremmed Paa, og gif omkring Hjørnet.

Eduard, som saae Folk i Nærheden, holdt
det selv for raadeligst at opsøge sit gamle Natte-
kvarter, hvor han endeel rigere paa Erfaring
sov ind.

Paa en smuk Efteraarsmorgen stod Edu-
ard for Naalemager Bidermanns Dør, til hvem
det Brev, som han skulde aflevere, var adres-
seret. Han bankede paa, men Manden lod sig

ikke forstyrre i sin Morgensang, og først efter at han havde tilendebragt den hele skønne Sang, der begynder saaledes:

Lovens Hammer fast har kløvet
 Dette Hjerte, thi bedrøvet
 Har jeg tidt den Helligaand! osv.

aabnede den fromme Mand Døren for Spidsbuben med disse Ord:

Træd ind, min Ven, velsignet er Synderens Dørtærskel, som den Retfærdige betræder. Forsærdet gjenkjendte Eduard hiin Mand, som han havde bestjaalet udenfor Theatret, imidlertid var det ei at tænke paa at vende om igjen og Manden syntes ikke mere at kjende ham.

Efterat han havde læst Brevet, foldede han andægtig Hænderne, og sagde:

Min Søn kommer fra et ryggesløst Selskab, hvor Brændeviin gjælder mere, end Herrens Ord.

Staaer I i noget Forhold til dette Selskab, Hr. Bidermann?

Ja, ligesom Abel var Rains Broder, som Joseph hørte til de elleve Andre, og som Loth

var Borger i Sodoma! — De agte hverken Sviledagen eller Herrens Bud, og ere Drukkenbolde tilhobe.

Men, Hr. Doktoren holder jo dog paa lovmæssig Orden?

Men han rebellerer mod den høie Dyrighed og agter ikke Herrens Bud. En Vinkelskriver er han, som ophidser fredelige Borgere til Processer, smører Passkuller sammen mod Regjeringen, og Indberetninger fulde af Galde og Gift, lader sig ugudelig betale, og plyndrer de Fattige. Og nu den smukke Fyr, den Ludvig Brikke, han er ikke tilfreds med nogen Dom med nogen Straf af hans Dyrighed, han maa stedse appellere og have Ret, indtil han tilsidst har appelleret til den Døde selv. Og hvorledes mon det staaer sig med vor Kasse? Mon de give den Fattige en Skjærv? Jeg troer ikke en Hviid.

Jeg lægger hver Søndag min Skjærv i Tavlerne, giver Almisse til tre Betlere, og hver første Fredag i Maaneden til syv. Men derfor hviler ogsaa Herrens Betsignelse over min stille Bøn.

Nu, kjære Eduard! det er godt at de have sendt Dig til mig, hold Dig rolig i et Tag-kammer hos mig, saa ville vi see i Aften om Herrens Naade vil beskjære Dig noget.

Der havde vort Helt fuldkommen god Tid til at estertænke Alt.

Ofte randt den smukke sachsiske Pige ham i Minde, men for Dieblicket maatte han som Kunstner føle sig meest tiltrukken af den gudfrygtige Naalemagers Værktøi. Hovednøgler, Dirker, Jernstave, til at støde Vinduer i lave Stueetager ind, og at sisse allehaande Sager ud deraf o. s. v. fandt han her i Mængde.

Da Aftenen var kommen, hentede hans Bært ham ned, og førte ham gjennem flere Gader til et stort Huus, hvor de skjulte sig paa et Høeloft.

Huset er tomt, alle Beboerne ere paa Bal hvilede han til ham en Times Tid efter.

De snege sig nu bort fra Loftet, og Moder Drage førte dem Begge til en Dør i underste Etage. Man prøvede sagte Nøglerne, allerede den anden luffede op. Men Døren modstod endnu Trykket.

Hvad er det? sagde Naalemageren bestyret, der maa være en Slaa for. Han prøvede endnu engang. Ja bestemt, en Slaa.

Dragen bandede og gjentog Tyveordsproget, Gud har gjort Laasene, men Satan Slaaerne.

Nei, Moder Drage, sagde Hidermann, Gud har gjort Alt, følgelig ere ogsaa Slaaerne hans Bærk, men han vil nok staae os bi. Eduard, min Søn, forsøg at klattre gennem Gaardvinduet. Herren forlader ikke Sine.

Den kunstfærdige Eduard svang sig iveiret trykkede en Rude ind, aabnede Vinduet, steg ind, og luffede nu Døren op for de Andre. Man fandt et rigt Bytte i de forladte Bærelser, imidlertid tog man kun Penge og Penges Værd, som blev kastet ned til en Pige, der ventede derpaa, udenfor Huset.

I en halv Time var Alt fuldbragt, og de sprang nu alle tre ned paa Gaden.

Men næppe var dette skeet før de hørte Folk raabe:

Tyve! Tyve! O les maudits!

Eduard vendte sig endnu, idet han løb, om og saae et ældre Fruentimmer, der strakte de mavre Arme ud af Vinduet i det Hus, som

de havde plyndret, og kaldte Politi og Foll til Hjælp. Da han var kommen til Bidermanns Huus, fandt han denne i den forfærdeligste Angst. Han vred sine Hænder og besvor Eduard, ei at forraade ham.

Eduard kunde ikke bære sig for et Smil over denne pludselige Forandring, der var foregaaet med hans Lærer, men ogsaa hans Mine forandrede sig snart, da Politiet traadte ind og arresterede dem Begge.

Bidermann blev strax den forrige Helgen igjen. Med de Ord:

Hvad min høie Øvrighed befaler, er ret og godt. Handl ret, og frygt Ingen! — lod han sig føre i Fængsel.

(Fortsættes.)

De ærlige Folk.

(Novelle af Willibald Alexis, efter Mgbb.)

(Fortsat.)

I England bære Dommerne store Parykker og en høitidelig Embedsdragt, naar de beklæde Retten. Deres Stemme skal tone saa frygtelig, at den kan høres over hele London. En sliq Hertulesfigur, med Tordenkilen paa Læberne, med Lynstraaler i Dinene, med Støvsfyer paa begge Sider, naar han bevæger Hovedet, kort sagt, en Skræk for ærlige Folk, — ventede Eduard at see, da Arrestforvareren efter tre Dages Fængsel kaldte ham frem til Forhøret, og sagde:

Der sidder Referendarius.

Eduard saae en fin, elegant klædt, ung Mand, som foldede et Ark Papiir sammen,

bøypede Bennen, og spurgte med en mild Stemme :
 Hvad er deres Navn?

Den stærkeste Tiltale havde ei kunnet overraske Unglingen saameget, men endnu større blev hans Forfærdelse, da han i den indkvirende Referendarius gjenkjendte sin Nabo i Theatret, hiin Jordanus, der havde berøvet ham hans Uhr. Han bleguede, men ogsaa Jordanus kastede et uvist, frygtsomt Blik paa Inkvisiten, da han ikke svarede, dog vedblev han med en blid og langsom Stemme.

Kjære unge Mand. Forstil Dem kun ikke længer. Vi veed jo allerede Alt, tilstaae De derfor heller, og Straffen vil blive formildet. De har i —gaden borttaget nogle Shavls. Fortæl De nu kun, hvorledes det gik til dermed?

Saa forundret end Englænderen blev over denne Maade at begynde Inquisition'en paa, lod han sig dog ikke bringe ud af Fatning. men raabte med høi Røst, idet han med fast Blik betragtede Inkvirenten.

Beviis De det. Staf De Vidner. Saa vil jeg fortælle Alt. Før ikke et Ord, thi Tortur gives her ikke.

Referendarius lod af Stræf Bennen falde som gjorde en stor Klat i Protokollen. Hans Mund stod halv aaben, hans smaa, milde Dine bleve større. En sliq Fræthed var han endnu ikke stødt paa. En Kollega, som just traadte ind, rev ham ud af denne Forlegenhed. Rødmende lagde han Protokollen tilside, og spurgte:

Hvordan gaaer det, Pomponius?

Slet, miserabelt! I den hele Uge er der ikke forejaldet noget Overordentligt. Lumpne Bagateller, en bortstjaalen Parapluie, naar det kommer høit, et Uhr.

Saa stor B. er, kunne vi dog vente hele Aar paa noget Stort. Et betydeligt Indbrud, en Udplyndring paa Landeveien, Mord, Mordbrand — hvor finder man sliq? Kunde jeg endda træffe det Menneske, som stjal din Brevtaske fra Dig i Stuespilhuset. Det var i det mindste en snu Lommetyv. Den Klasse mangle vi jo ogsaa aldeles her. Men hvad har Du her at inkvirere?

Eduard rødmede over denne Roes. Imidlertid bladede Pomponius i Jordanus's Atter, og raabte pludselig:

lykkelige Menneſke! hvorledes? — Det ſkjønneste Indbrud er faldet i Din Lod? Dog ſeer jeg ret, løber jo Alt kun ud paa Tyverie. At, hvi kan jeg ikke engang være ſaa lykkelig, at ſtøde paa en heel Bande? — Er det Forbryderen? Hvorledes? Seer jeg ret — det unge Menneſke — Engländeren! De — De er en ganſke almindelig Tyv? O det gjør mig ondt. Jeg havde en bedre Idee om Dem, da de for otte Dage ſiden kom til B.

Ja, kjære Pomponius — endſkjøndt Menneſket tier med Haardnakkehed, har han dog ganſke viſt været med; thi den franſke Wamsel har ſeet baade ham og Raalemageren.

Ah! derpaa kjender jeg Engländeren. Han handler ganſke rigtigt eſter ſit Lands Love. Han maa tie indtil han bliver overbeviiſt, men alligevel, unge Mand, gjør det mig ondt, at De med Deres indtagende Fyſiognomi ei har hævet Dem over Tyven.

Fy! en gemeen Spidsbube, der ligesom af Inſtinkt, ei lader noget ligge, ſom frygtſom i Mulm ſniger frem, og ſeig flygter bort med Byttet. En Kjøver, det er noget andet. Der er Kraſten med i Spillet. Der finder i Grun-

den et Bæddemaal Sted — den der feirer, vinder det.

La bourse, ou la vie, som Schiller siger han har stedse Skafottet for Die, derved hæves hans Liv til Trogoedien, til ægte Heroismus. Den engelske Fortid har store, geniale Høvere, som Robin Hood og hans Skare. Men ogsaa deres Highwaymen ere ikke foragtelige Bæsnere. Paa udhungrede Heste, selv blevne til halve Skeletter, af Hunger, Tørst og Strabadser, flyve de hen over Landeveien, og fordre, lig Middelalderens Riddere i Næverettens Tid, Afgift af de Reisende, uden i mindste Maade at krænke Krens Love. Ja, hvis noget slikt fandt Sted hos os.

Ynglingen har siden forsikret, at der i hans hele Liv ei havde været ham noget mere krænkende, end disse Ord af Referendarius Pomponius.

Han havde følt lige til Fingerenderne en brændende Lyst til at gjendrive denne raage, materialistiske Unstuelse af hans Kunst med en ung Kunstners hele Begeistring. Kun Følelse for decorum havde holdt ham tilbage. Men han fattede den Plan, saasnart han havde er-

hvervet sig en uafhængig Formue, at gaae til et tydsk Universitet, og efter den Helgelske Skoles Principer at skrive et Værk under denne Titel:

Tyveriets filosofiske Konstruktion, eller Kunsten at være en Gavtyv.

I dette Værk skulde ogsaa det romantiske Røveries Forfægtere dygtigt gennembegles

Men han har siden opgivet dette Forsæt for Censurens Skyld.

Da Jordanus ei kunde bringe Inkvisiten til nogen Tilstaaelse, blev han overgivet til Inkvisitionsraad Zeisig, ligeledes en ung og fin, men noget alvorligere Mand.

Han har glat nedkæmmet Haar, som var skilt ad i Panden, og talte kun med dybe Sul, men Eduard kunde heller ikke paa denne Maade bringes til nogen Tilstaaelse, og han var snu nok til af de Spørgsmaal, der bleve gjorte

ham, at drage den Slutning, at ogsaa hans Medstyldige havde holdt reen Mund.

Da han nogle Dage efter igjen blev kaldt til Forhør, var Moder Drage ligeledes kaldt frem. Inquisitionsråaden spurgte:

Kjender hun dette Menneſke?

Med den modbydeligſte Trods ſvarede Kvinden:

Da maatte man være ældre, end alle Hoſpitalſtjærtinger, naar man ſkulde kjende enhver Laps, ſom ſtryger Gader. Jeg har aldrig kjendt ham, jeg vil ikke ſee ham, om ſaa Juſtitien lod mig putte i et ſnævrere Hul endnu.

Moder Drage, hun har en ugudelig Mund og der er allerede ſkrevet ſaa mange Akter om hende, ſom der er Stjerner paa Himmelen.

Hvad! ſkreg Heren, idet hun ſatte Næverne i Siden, og ſaae med et gjennemborende Blik paa Dommeren.

Hvad ſiger man om mig? Ja, de have ſkrevet Akter om mig, høiere end Marietaarnet, da Hr. Juſtitien endnu laae i Buggen. De ville ſkrive Akter, ſaa længe Uretfærdigheden regjerer, og der er Gaasefjer til Pennepoſer og Uſeſſorer.

Jeg har staaet halvtredstindstyve Gange for Justitien — og forstaaer Nummelen saa godt, som nogen Blæksmører ved det grønne Bord, men Ret maa Ret forblive, — som den store Frederik siger, — og den Tid kan komme da ærlige Folt kunde glæde sig. Men jeg spørger, — hvorledes havde det sig da for fyrretyve Aar siden, da vi stode for Retten. — Ja, de lagde mig i Bolt og Jern, og jeg har leet og grædt paa engang, men ikke et Ord har de faaet ud af mig. De høie Herrer bleve baade gule og grønne af Værgrelse, men jeg — jeg loe — Holla!

Hvorledes gif det med den høie Ret dengang?

Holla, hophei! Det hele Slæng kom paa Fæstningen — hele Retten blev tom, men jeg blev frikjendt. Kongen leve!

Dommeren lagde, bestyrtet over en sliig Nyggesløshed, Bennen bort, og lod den Fangne føre bort. Strax efter traadte en anden af vor Helts Bekjendte ind, nemlig den fromme Bidermann. Har tørrede sin Pande, bukkede dybt og foldede sine Hænder. Dommeren spurgte med Mildhed:

Kjender Du dette Menneſke?

Om jeg kjender ham, Hr. Inkvifitionsraad?

— jeg kjender ham ei, — men jeg elſker ham, fordi han er min Broder, ſom alle Forløſte ere mine Brødre. Jeg havde aldrig ſeet ham, før han hiin Aften traadte ind til mig, og Politiet fort efter kom.

Bidermann, man har ſeet, at Du i Forening med ham, har i —s Huus brudt nogle Kuffertes op.

Bidermann ſaae til Himlen, græd nogle Diebliffe, og talte derpaa blid og ſagtmodig ſaaledes:

Efter Kl. 7 forlader jeg aldrig mit ſtille Kammer, der beder jeg for den ſyndige Verden. Men paastaar Nogen at have ſeet mig bryde en Kuffert op, ſaa har det været den Dnde ſelv, ſom har paataget ſig den arme Bidermanns Stikkelfe. Ja, min høie og viſe Hr. Dommer Bidermann har mange Fjender, og Mørkhedens Fyrſte er ei den ringeſte blandt diſſe, men den ringe, ydmyge Bidermann har ogsaa høie Beſkyttere, ſom ei ville lade ham komme til Skamme. Ja, Satan! jeg vil vove en Dyſt med Dig.

Assessoren ringede, og hinc to Bravos med Jernkorset, som vi have seet i de ærlige Folks Forsamling, traadte ind, med samme trodsige Mine, som de havde viist der, saae de paa Naalemageren, og gave denne Forklaring for Dommeren:

Dette Menneſte have vi for otte Dage ſiden truffet i hans Bopæl Klokken 9 om Aftenen. Vi have afslagt og kunne aflægge Eed paa, at han den hele Aften ikke har været ude af Huſet.

Dg kjender De ogsaa dette Menneſte? ſpurgte Dommeren.

Ja, jeg erindrer mig, ſvarede den Ene, at have ſeet denne Gabſlab Kl. 8 paa et Alhuus. Det er en taabelig Laps, han spillede Kort og Terninger, uden at høre paa bedre Folks Tale.

Paa et Bink af Dommeren begave begge Bidnerne ſig bort, han reiste ſig fra ſit Sæde, taſtede et Blik mod Himlen, og traadte hen mod Naalemageren.

Ja, elſtede Broder i Chriſto Jeſu! Det har været Satanas, ſom i din Skikkelse har været behjælpelig ved Indbruddet. Mit Hjerte

har forlængst sagt mig, Du er uskyldig, aldeles uskyldig.

Den Anden svarede:

O! Hr. Dommer — hvad min Hr. Dommer siger, det skee. Naar min høie Dyrighed siger gaa i Fængsel, saa gaaer jeg med Glæde derhen, thi, hvad hjælper det for Jehova, naar Synderen siger: Jeg er uskyldig? Jeg appellerer ei, jeg har ingen Billie, jeg taaler Alt, dog tillader Hr. Dommeren mig at medtage Harms Postille og Schmolkes Beiviser til det himmelske Jerusalem.

Nei, min elskede Broder! En saa himmelsk Sjæl bør ikke i Fængsel. Hvorledes kunde en Forbryder tale saaledes?

Det er meget rimeligt, at den franske Mamsel selv har begaaet Tyveriet, thi hun har tilbudt en Marschandiser adskilligt af det stjaalne Gods, og strax skyndt sig bort. Tillige er os berettet, at den ugudelige Ludvig Prikke har igjen ladet sig tilsyne, og at han bærer af de stjaalne Klæder paa sig. Han er sat fast. Alt vil blive oplyst, men indtil videre, sætter jeg Dig, Du fromme Mand, paa fri Fod igjen.

Han omfavnede Bidermann, og Begge udgjøde, under mangfoldige Udraab, hede Taarer.

Dgsaa Dia, unge Menneſte, vedblev Dommeren, vilde jeg nok, ſaa langt Du end endnu er fra Herrens Frygt, ſætte paa fri Fod igjen da hine Hædersmænd, der have fægtet med i den hellige Krig, have vidnet for Dig, naar Du kun ikke var ſaa forſtoffet.

Overgiv ham til mig, min naadige Hr. Dommer, ſagde Naalemageren, jeg vil lede og føre ham gjenueſt Roſer og Torne til Herlighedens Krybbe.

Dommeren tillod det. Da de Begge vare komne udenfor, loe Eduard af fuld Hals, og forglemte ſig ſaa meget, ved Siden af ſin ærværdige Ledſager, at han ſprang høit iveiret. Fuld af Værgrelſe ſpurgte den fromme Mand:

Hvad er der paa Jærde, unge Herre? Er det Mode i England, at lee af ſligt?

Nei, der vilde Strikken nok betage os al Lyſt til at lee, ſaaviſt ſom 2 og 2 er 4. Men det kalder jeg at ſætte Retfærdigheden en Bognæſe paa.

Det er ryggesløs Tale. Her har ingen menneſkelig Kløgt hjulpen, ingen verdselig hedenſſ

Viisdom, men fromme Menneſkers Bøn. Hvo ſkulde jeg med mine ſvage Kræfter, med min indſkrænkede Forſtand, kunde have holdt ſaa længe Stand for den lærde Dommer, hvis ei en Hviere havde ſtaaet mig bi.

Jy, ſagde Eduard, det er dog ſyndigt, ved den Haandtering, vi drive, ſtedſe at have Religionen i Munden. De to Ting høre jo ſlet ikke ſammen.

Det er formæſtelig Tale, Du ſyndige Verdensbarn. Jeg har nok hørt Tale om Din daarlige Hovmod. En ſaadan ung Herre, opblæst af verdſlig Viisdom, troer, at han kan forklare, udgrunde og reformere Alt efter ſine vilkaarlige Theorier. Hovmod ſtaaer for Fald men den chriſtelige Ydmyghed er Rod til alt Godt. Gaae i Dig ſelv, min Søn, rens dit Hjerte fra Kjødets onde Lyster, og kom igjen, iſørt det nye Menneſke. — Adieu.

Endnu eet, Meſter, ſagde Eduard, jeg er vel en Ben af Dplysningen, men det er mig dog for stærkt, at Lyve beklæde Netten. Den Referendarius, ſom førſt forhørte mig, er den ſamme, ſom hiin Dag, da jeg ſaae Eder for førſte Gang, tog mig tre Ubre ud afommen.

Mesteren smilede. Der seer Du nu, min Søn, hvorledes Herren slaaer den med Blindhed, der vil see, men ikke troe. Jeg selv, med mine svage Kræfter, men stolende paa Herren, som er mægtig i den Svage, trak Dig Ubrene ud af Kjølelommen, da vi holdt hinanden omfavnede. Gud befalet.

Med Tanken stedse henvendt paa den smukke sachsiske Pige, drev Eduard en taaget Aften gjennem Gaderne. Hans Dagværk var tilendebragt, og han søgte om et Sted, hvor han kunde finde Nattely. Men overalt svævede den smukke Pige med grædende Dine for ham og klagede ham den Nød, hvori hun var kommen for hans Skyld. Han vaagnede af disse Drømme ved Synet af en Kjælderhals, — det var Dragens Opholdssted. Han steg ned ad de mørke Trapper, og fandt til sin Forbauselse, Beboerne i den hjemme:

Hvorledes! Moder Drage er undvegen?

Nei, min Dreng! at undvige er Galskab, thi Politiet har Snarer, som strække sig ud over Have og Bjerger, og det forstaaer at hente Fuglen ned af Luften. Men jeg har bidt mig løs og det uden Tænder — Ord bide bedre. Men det har kostet Møie at faae Eder løs.

Nu, den franske Mamsel er ogsaa en Drage, og det frie Kvarteer, hun har faaet, har hun godt af.

Den Usthyldige maa altsaa lide?

For at de Usthyldige blandt os kunne blive ved at være usthyldige. For enhver Spurvs Skyld, gjør vi heller ikke slige Fager. Men Bidermann har Reputation og Patroner, og kan hjælpe os meget, derfor maatte vi sætte Alt paa Spil.

Mit Sødsfendebarn, som parlerer Fransk, stoppede sig ud for og bag, og vraltede afsted til Jødekonen, og stillede sig saa frygtsom an, at Fuglen gif i Garnet — og vor Oidermand angav Ludvig Brihke, som ikke har mere at tabe, i et anonymt Brev for Politiet, og begge Herrerne have gjort deres Ed, og vor Mester

har grædt for Dommeren, men jeg har gjort ham Helvede hedt.

Saa ere vi da reddede, sagde Eduard, og kunne være sikke.

Naar blot den Rige, den Mine, ikke bliver blød om Hjertet. Hun er saa venlig mod Enhver, og naar hun hører, at Ludvig Brikke er sat fast, er hun capable til at forraade Alt.

Saa er det dog bedre i England, tænkte vor Helt paa sit eensomme Rattleie. Jurys Dom: Ikke skyldig! er en Triumph for den Frikjendte. Al Tilbageerindring falder bort, Alt er forglemt og tilintetgjort, medens her, det lange, forbigangne Liv med alle sine Ulykker følger Mennesket, som en Blyvægt, tæmmer hans raske Fluat, forhindrer ham fra Dieblifkets glade Nydelse, og vil ei lade ham see frit ind i Fremtiden.

Med alvorlig Stræben og Virksomhed bringer man det overalt vidt. Ogsaa vor Helt bortjog snart ved utrættelig Virken i sit Kald alle Sorger. Ingen Dag gik hen, om hvilken han kunde have sagt, at den var tabt for ham. Hans Formue tiltog betydelig ved hans Driftighed. Men Rigdom gjør ikke alene Livets

Lykke. Der gives høiere Goder, som ikke Indiens Skatte kunne betale.

Vinteren nærmede sig, Nætterne bleve koldere, og endnu havde Eduard ingen anden Bolig i det store B., end hiin Vægterhytte, som han beboede om Natten, og hvor han under Straa eller Mos skjulte sine erhvervede Skatte. Han indsaae for sildig den Bildfarelse, han havde begaaet, ved at være kommen til B. uden Pas eller anden Legitimation, som kunde have forskaffet ham en anstændig Bopæl. Det vilde vel have været en let Sag for hans Duellighed at fabrikere et falskt Dokument, men han røpmede ved Tanken om en slig Falskhed.

Mennesket er en besynderlig Skabning. Fra den inderligste Lyst til den største Smerte er der kun et Skridt. En eneste mørk Tanke medfører strax andre Tanker om de Ulykker, man har lidt, eller vil komme til at føle. I denne Stemning var ogsaa Eduard, da i en eensom Nat den bidende Kulde hindrede ham i at sove. Han holdt følgende Monolog:

Uyffelige Albion! Uystige Gammel-England hvi forlod jeg Dig? — Hvilket fordømt Pas vancærer her min Stand. Ikke en eneste Gentle-

man er iblandt dem. Mon en Eneſte vel ſtjæler med ſand Bevidſthed, i en reen Henſigt? Kan Tyverie vel blive en Kunſt, naar de Beſtjaalnes Uerfarenhed gjør det til en ſand Rørneleg? Er det en Hæder, at Tyven ei behøver at frygte for de milde Love?

Nei, uden Oppoſition kan intet Godt ſkee. Al Sandhed maa arbeide ſig frem gjennem Jld og Sværd. Min praktiſke Færdighed maa her aldeles tabe ſig, da Alt bliver ſpillet mig i Hænderne, og jeg bliver blød og forkjælet, da ingen Fare truer mig.

Gammel-Englands høie Galger befæſte Modet, Kunſten erholder en høiere Stil ved Indblandingen af det tragiske Element. Hvad er her til Erſtatning derfor? — Et Laug — en fordrucken Rabuliſt — en Pietiſt, ſom begge mangle Sands for al Videnskabelighed, ſom nedværdige den frie Kunſt til et lavt Haandværk. Mon jeg vel er i Stand til at indføre det ſimpleſte Aſſurancſelskab imellem diſſe Menneſker. Og hvor foragtet ſtaaer Tyven her i den offentlige Mening. Nei, jeg forlader dette Selskab. Vren er jo, næſt Dyden, det

høieste moralste Gode. Bliver jeg i Tydskland
 saa tager jeg fat paa en anden Kunst.

Med det Forsæt at forlade B. gik Eduard
 næste Morgen over Torvet. Han tænkte at finde
 sin smukke Rose blandt Rjøberne, da han pludse-
 lig følte, at Een bagfra trykkede ham i Haan-
 den. En Tyv maa aldrig see sig om ved et
 saadant Tryk, men Eduard troede i det at gjen-
 kjende den smukke Piges Haand. Ingen Helt
 i en Tragoedie kan føle sig betaget af stærkere
 Tvivl. Blygtfølelsen feirede, han skyndte sig
 bort fra Tummelen, og fremtog i en Krog den
 Billet, man havde trykket ham i Haanden. Men
 — det var intet Elskovsbrev — men en Til-
 sigelse at møde om Aftenen i de ærlige Folks
 Forsamling. Ed. W. skal gjøre sit Mesterstykke
 stod understrøget i Enden af Brevet.

Alt er tabt, undtagen Gren, raabte Frants
 den 1ste, efter Slaget ved Pavia. Ednard vilde
 have ladet Alt i Stikken, for at kunne skilles

fra Lybene, kun ikke Vren. Jeg vil værde Mester blandt de ærlige Folk, og saa blive ærlig, skrev han i sin Dagbog, og traadte om Aftenen ind i Forsamlingen.

Her herskede stor Tummel og almindelig Bestyrtelse. Oldermændene truede og bad, Fruentimmerne ligesaa, Mændfolkene søgte at berolige Een iblandt dem.

Endelig erfor Eduard, at Ludvig Brihke var flygtet bort fra sit Fængsel, og var kommen i Forsamlingen for at forlange Regnskab for det mod ham begangne Forræderie. Alle Bønner og Grindringer om, at han ved at dvæle længer bragte Selskabet i den største Fare, vare forgjæves. Selv Penge formaaede ei at dæmpe hans Raserie.

Hvad bryder jeg mig om Fornuft, om Penge, om Trøst, skreg han, jeg vil bringe Eder alle i Ulykke.

Man forestillede ham, at dette ikke vilde hjælpe ham, men hans Svar var:

Det skal heller ikke hjælpe mig, det hjælper mig ikke.

Nu brugte man andre Midler. To venlige Søstre af Selskabet forsøgte med søde Ord

og Rys at stille den Rasende tilfreds, og hans vilde Kraft bødte sig dog saa meget for Skjønheden, at han dæmpede sin Stemme noget, og vedblev i en roligere Tone at beklage sig.

Det er ikke det alene. Jeg kunde have slaaet hele Ketten ihjel, og knust Vandeskallen paa Eder alle tilsammen. Da jeg sad, opdagede de, at jeg fort før, om Middagen, havde brudt ind i et Børsfontoir, medens Børsleren var paa Børsen. Der blev da en Støi, den Bagatel kaldte de en uhort Frækhed, og — hører dog I Kjærlinger — endstjøndt de vist tusinde Gange havde tildømt mig en haardere Straf, fordi jeg havde stjaalet om Natten, skjærpede de denne Gang Straffen, fordi det var skeet ved høilys Dag. Det gjorde mig da ogsaa rasende, og nu spurgte jeg dem:

Hvor naar skal man da stjæle?

Her blev han i Fortællingens Gede saa rasende, at han slog om sig med knyttede Næver, uden at skaane de smukke Piger.

Det er en ryggesløs Knægt, hvisttede Raalemageren til Eduard, men Denne svarede:

Den ubetvungne Naturkraft udtaler sig hos ham, men deraf kan Filosofen danne Alt.

Der var intet andet Middel tilbage til at herolige den Afende, end ved Kunst at bringe den engang matte Lidenskab til en Høide, at den maatte tilintetgjøre sig sig selv. Man gav ham saameget Brændeviin, at han tilsidst laae uden Bevidsthed paa Gulvet, og uden Banskelihood kunde transporteres bort.

I Dag, mine Venner, begyndte Oibermanden, da de Forsamlede flokkede sig omkring ham, gjælder det et stort Foretagende. Den alt længe forventede Time er kommen, da det —ste Ugtepar er paa Comoedie med sin Kammerpige. I hele anden Etage er ikke et Menneske, men der ligger i Rister og Kasser en Arv af næsten en Millions Bærbi. Jo farligere dette Foretagende er, desto nødvendigere er det, at vi Alle virke med. En Enthusiasme maa besjæle os! — Alle for Gen! — og Gen for Alle!

Enhver af os maa hjælpe med ved at holde Vagt, ved at gribe, hvad der kastes ned, ja hvis det Bærste skulde hændes, er vi nok til at danne et saa stort Dpløb, at vi kunde befrie dem, som Politiet griber. Men Gen maa alene udføre Hovedhandlingen. Da det er unu-

ligt at komme gennem Døren og op ad Trapperne, i Bærelset, maa den dristige Mand, hvem dette Bærf betroes, over Tagene og gennem Skorstenene søge at komme ned i Skatkammeret. Ham alene bliver det at overdrage at opbryde Kufferterne, at sondere, at vælge, og at fæste det Balgte ned paa Gaden. Kun et udmærket Hoved, kun en yderst duelig og rebelig Broder kan dette vanskelige Hverv overdrages og Eduard Walthers, Dig have de forsamlede Fædre tiltænkt dette Arbejde som Mesterstykke.

En Mumlen gik igjennem Salen, og Unglingen rødmede, thi en sliq Anerkjendelse af hans Fortjeneste var endnu aldrig bleven ham til Deel.

Vær ved freidigt Mod, unge Mand, sagde Bidermann, den som meget er givet, af ham skal ogsaa meget kræves, Du gjør tillige et Gud velbehagelig Bærf, thi hans Brede rammer de syndige Verdens Børn, medens de i Theatret fryde sig med syndig, verdslig Lyst. Vær dristig, thi Herren er mægtig i den Svage.

Der var ingen Tid at give bort. Med specielle Anviisninger af Mesteren, og ledsaget af Bidermanns Bønner, begav Eduard sig til

en af de smukke Søstres Bolig, og efter at han var steget fire Trapper iveiret til et Tagkammer aabnede hun et Tagvindue, den dristige Yngling krøb igjennem det, og svang sig op paa den yderste Spidse af det høie Tag.

J ældre Tider var det, som bekjendt, en Straf, at ride paa et Trææsels skarpe Ryg. En langt større maatte det altsaa have været med vor Helt, at ride paa den yderste Kant af de paa gammeldags Viis spidse Huse, og glide hen over tre Tage, for at komme til den bestemte Skorsteen. Men hvilke Farer besejrer ikke Enthusiasme og Gresfølelse! Eduard, som var velbevandret i den tydske Litteratur, erindrede sig med praktiff skarpt Blik Alt, hvad der var skrevet over Tage, og hvad dermed staaer i Forbindelse. Han tænkte paa Hoffmanns Kater Murr, og paa det adle Dyrs udmærkede Behændighed, da han balancerede, med Angst og Sved, begyndte det farlige Ridt.

Allerkjæreste Dreng! fald bare ikke! hvidskede Pigen til ham fra Tagvinduet.

Men over flige jordiske Hensyn var han langt ophøiet. Men pludselig skinnede Maanen frem bag en Sky og oplyste paa det klareste

med sit Lys den ridende Yngling og alle hans Omgivelser. Til sin store Skræk bemærkede han, at han kunde blive opdaget fra flere Huse og at han befandt sig i en af de meest beboede Regioner i B.

Han gled stedse videre frem, og kom endelig paa Taget af det andet, endnu høiere Huus hvor han og Maanen vare de to Gæste, der kunde gjøre Fordring paa Høihed.

Begge disse ophøiede Bæzner betragtede hinanden ved dette Rendezvous med et stort Blik. Alt syntes at aande friere i dette magiske Lys. Endstjøndt hans Omgivelse kun bestod i Tagene paa Husene, syntes dog Naturen at tiltale ham paa en mystisk forunderlig Maade. Bludselig tonede Klokkerne paa de høie, sorte Kirke-taarne. Klokkeren slog ihv.

Sorte Rovfugle fløi, forfærdede ved denne Klang, fra Taarnspidserne, og en Høg streifede i Forbiflugten den zensomme Pillegrims Haar. Nattefulden stionede hans Fingre. Da han saae ned i Staden, bemærkede han ved Skinnets af de gjennem Mørket straalende Lys, de flittige Borgere ved deres Arbeide. Han saae op til den klare Fuldmaane, og foer forfærdet til-

bage, thi den kastede et Blik tilbage paa ham, som dybt saarede hans Hjerte. Han følte sig forunderlig stemt, og for første Gang var han tilmode, som om han ei befandt sig paa rette Veie.

Men pludselig hørte han et Stød i Biben fra Gaden, et Tegn paa at hans Medhjelpere nærmede sig, han samlede al sin Kraft og raabte: Pligten byder! og gled videre til han naaede den skjæbnesvangre Skorsteen.

Lig Kaledoniens Yngling, der, paa Jagten efter Edderfuglen, baglænds bestiger høie Klippevægge, steeg Eduard kjæft op ad Skorstenen, kastede nogle Tagstene af, og foer ned i Skorstenen, indtil hans Følelse sagde ham, at han havde naaet anden Etage.

Her standsede han. Dog raabte en pludselig Stemme — en indre nemlig — er dette ogsaa den rette Skorsteen?

Han samlede i Mørket, fandt endelig den anviste Abning, brød igjennem, og stod til sin store Fryd opreist i en Kattelovn.

Han lyttede. Han hørte ingen Bevægelse i Værelset, og stødte med fast Haand en Kal-

felovnsplade ud, saa at han nu med Klarhed kunde overskue hele Stuen.

Spørg Dig selv, kjære Læser, hvad Du vilde have gjort i Eduards Sted, hvis et klart Lys havde skinnet Dig imøde, og Du havde seet en ung Pige flittig arbejdende ved et Sybord?

Pigen lod forfærdet sin Frues smukke Klædning falde, og saae sig om, for at opdage hvorfra Knaldet kom. Da hun traadte hen med et Lys til Kaffelovnen, saae hun Hovedet af Tyven, og foer forfærdet tilbage. Men vor Helt, som aldrig viste Frygt eller Forvirring, (mærk Dig det for en anden Gangs Skyld, kjære Læser, hvis Du skulde komme i en lignende Forlegenhed) spurgte uforfærdet:

Om Forladelse, Somfrn, hvorledes kommer jeg ud paa Gaden igjen?

Skjælvende over hele Legemet, men, lig en anden Johanna, satte Pigen Lysset bort, og

søgte overalt efter et Bærg, men besindede sig pludselig, tog sin Synaal og foer med et frygteligt Raserie, hvorunder hun søgte at skjule sin Frygt, løb paa vor ulykkelige Helt. Stif fulgte paa Stif, og det var, formedelst det snævre Rum i Kaffelovnen, umuligt for ham at trække sig tilbage, eller at dukke sig ned. Fortvivlet skreg han.

Men Rose! Rose! det er jo mig! Kjender Du mig da ikke mere?

Pigen holdt op og betragtede Unglingen.

Er det muligt, er Du slette Menneſke da der igjen? Jeg føler endnu de Hug, som jeg fik af mit forrige Herskab for Din Skyld, og jeg blev jaget bort uden Barmhertighed. Og nu vil Du afskyelige Menneſke igjen bringe mig i Ulykke her?

Kjære, bedste Pige! Naar jeg blot havde vidst det! Jeg troede Du var gaaet hen at see Jægerbruden! Men jeg kan tænke at der har været altfor fuldt. Naar Du dog blot havde henvendt Dig til mig. — Jeg har Konnexioner jeg kan altid skaffe Billet. — Det er virkelig et smukt Stykke — udarbejdet med megen Kunst — skjøndt det vel just ikke røber det største

Genie — jeg for min Deel giver Rossini For-
trinet, han gjør mere Effekt. Næste Gang gaaer
Du derhen med mig. Ikke sandt, min Engel.

Endnu stedse med Naalen i Haanden spurgte
Jomfruen :

Du uforskammede Spidsbube! Af hvad
Grund er Du stegen herved?

Ja, kjære Pige! for den skjønne Naturs
Skyld — for — for —.

Det havde været let for ham, at undskylde
sig med et hemmeligt Besøg hos den Elskede,
hans Situation havde da været naturlig, hans
Redning aldeles sikker, men, som alt er sagt,
Usardhed var fremmed for hans Sjæl. Han
forstummede.

Pigen udgød bittre Taarer.

Af, Du er en Tyv, en ugudelig Tyv, som
jeg nok troede, og jeg har dog grædt mange
Nætter for Din Skyld, fordi Du er fortabt
for evig.

Kjære Pige! har Du virkelig grædt for
min Skyld? O, jeg holder i Sandhed ogsaa
meget af Dig, og hvis Du lader mig slippe
løs, vil jeg bringe Dig mange smukke Ting.

Nei, Patron, tredie Gang skeer det ikke. Denne Gang vil jeg angive Dig, saa kan Du maaskee endnu blive forbedret ved Straf.

Men, søde Rose, der er jo ikke noget Ondt deri.

Hvad? Har Du da ikke læst Bibelen? Staaer der ikke i de ti Bud: Du skal ikke stjæle?

Mange Lærde mene dog, at det er en gal Læfemaade.

O, Du Gudsbespotter! det forstaaer sig jo allerede af sig selv, at et Menneſke skal være ærlig, thi hvortil havde vor Herre ellers skabt Galgerne? og hvorfor skulde der ellers være Laase og Slaaer til? og hvorledes kan man være from, naar man ikke er ærlig? Jeg kunde ret holde af Dig, naar Du ikke var saa slet, derfor er det min Pligt at straffe Dig.

Hun foer paa ny ind paa ham, med den fine Naal i de smaa Fingre, og stak ham i Ansigtet, idet hun vedblev at raabe: Vil Du blive ærlig?

(Sluttes.)

De ærlige Folk.

(Novelle af Willibald Alexis, efter Mgbb.)

(Sluttet.)

Kjære Rose! — det gjør ondt! — men ved ydre Bold kan Du ikke gjendrive min Overbeviisning. Overbeviisning maa gjendrives ved Overbeviisning.

Nu, saa maa jeg kalde paa Folkene, og — saa haardt det end falder mig — angive Dig for Retten, for at den kan overbevise Dig.

Nei Rose, kald ikke paa Folkene. Du maa ikke angive mig. Du er saa smuk, Du vil nok selv kunne overbevise mig, — jeg vil troe Dig. — Nu hørte Eduard, at man pøb meget tydeligt tre Gange paa Gaden, et Tegn paa, at Husets Beboere nærmede sig. Han befandt sig nu i den allerværste Forsatning, thi det var

ikke at tænke paa, at vende tilbage gennem Storfstenen.

Rose! udbrød han, lad mig slippe løs, jeg vil ganske bestemt blive bedre, jeg vil blive, hvad Du kalder ærlig. Jeg er ikke bange for nogen Dommer, men i dette Dieblif skammer jeg mig ved at vise mig for ham - Rose, lad mig dog slippe denne Gang. Ak, jeg elsker Dig dog saa høit, som noget Menneſte kan elske.

Nei, saa let slipper Du ikke. Det gjør mig ret ondt for Dig, men jeg troer Dig ikke endnu. Jeg vil ikke forraade Dig, men Du ſkal blive indepærret her til Straf, og indtil Du faaer en anden Overbeviisning. I Morgen Aften ved denne Tid, spørger jeg Dig ad igjen.

Eduard hørte det nu pibe fire Gange, til Tegn paa, at Beboerne vare ankomne i Huſet.

Grufomme! raabte han, min hele Lykke, mit Haab ligger i Din Haand. Giv mig Kattelovnspladen! Jeg lover Dig, at forbedre mig, og ikke at undflye.

D, det er der allerede sørget for, svarede Pigen, Døren lukker jeg i Laas om Natten,

og gjennem de Jerngittere, som ere for Binduerne, flygter ingen Lyd bort.

Neppe var Pladen sat ind igjen, før Herskabet kom fra Stuespillet. Hvilken Pine udstod ikke den ullykkelige Eduard, medens Herren og Fruen talte sammen om Jægerbruden. De hørte til det oplyste Parti, og meente, at de ringere Stænders Oplysning udsattes for megen Fare, naar Døertroen offentlig fremstilledes og beskyttedes paa Scenen. Trods sin Frygt, havde den Indsluttede, som ivrig Ven og Forsvarer af Poesien, stor Lust til at gjøre en spøgelseagtig Allarm i Rattelovnen, for at indjage disse ultraoplyste Mander Skræk, men han følte sig ganske oplivet og beroliget ved Roses exemplariske Maade at besvare Herskabets Spørgsmaal paa. Uden at lyve, vidste hun dog paa bedste Maade at bevare sin Hemmelighed, og Eduard svor derfor ved sig selv: Denne Pige vil jeg ægte og gjøre lykkelig!

Ratten var lang, og Eduard blev træt af at staae. Han forsøgte at sætte sig ned, men det var umuligt i det snævre Fængsel. Hvad der end ydermere forøgede hans Kval, var, at han igjennem den aabne Skorsteen kunde høre

hvert Klokkeslag, Hvor mange Slag skulde der endnu ikke lyde til hans endelige Befrielse! Kl. 3 om Morgenen vakte en Alarm ham af hans lette Slummer. Det forekom ham som om Nogen i en lang Frastand talte til ham, men trods al Anstrængelse kunde han ei forstaae Noget. Nu faldt der noget ned igjennem Skorstenen ved Siden af ham. Eduard der havde alle Præparater hos sig, antændte ved Hjælp af sin Fosforflaske et Børllys, og saae efter. I Abningen af Skorstenen laae et Papiir, som var fastgjort ved en Snor til en Steen. Eduard tog Seddelen ned, og læste følgende Ord:

Broder! Vi have erfaret Din Nød. Lo af os skulde kaste et Loua ned til Dig fra Taget, og ved Hjælp af det vil Du let kunde klatre op ad Skorstenen. Hav Tillid! Urlig-hed varer længst!

Uden at betænke sig, skrev Eduard med Blyant paa Papiret: Mit Uresord holder mig fangen her, og min Overbeviiisning nøder mig til at blive her. Skaan Eders Kræfter.

Han lod Seglgarnet gaae i Veiret, og var igjen vel til Mode. Man trak Snoren op og vor Helt følte nu ingen videre Ubequem-

lighed, end hans trættende Stilling, Hunger og Tørst. Hans Mand følte sig frie.

Den næste Aften, Kl. 8 aabnede Rose den lille Dør paa Kaffelovnen, og raabte ind til ham:

Vil Du nu følge mig, og blive ærlig og from?

Men Eduard svarede:

Jeg vil gjøre Alt, kjære Rose, kun ikke noget mod min Overbeviisning.

Hurtig slog Pigen Døren i igjen, idet hun sagde: Saa bliv kun 24 Timer endnu, til din Overbeviisning har forladt Dig!

At hungrer og tørste i 48 Timer, at læne sig med forstødte Lemmer op til en haard Væg, og dertil endnu føle Frygt og Kjærlighed, det har før rokket en fastere Overbeviisning, end vor Helts.

Da Rose næste Aften spurgte: Hvad er Tyverie? svarede en ynkelig Røst:

Tyverie er en stor Synd, som jeg aldrig mere vil gjøre mig skyldig i, hvilket jeg høitidelig lover Dig, min søde Rose, paa dette høitidelige Sted.

Saa kan Du komme ud.

Men, med at sige det, var det endnu ikke gjort, hun maatte selv tage en Haand med i, for at trække den næsten Usmægtige gennem den lille Kaffelovnsdør.

Da han nu stod for hende, var hun sær. dig at græde over den smukke Unglings yndelige Figur. Hun faldt ham med Taarer om Halsen, og spurgte:

Dg Du vil dog sikkert ikke stjæle mere?

Nei tilvisse, svarede han.

Det vil ikke være muligt for Fortælleren, videre at berette, hvad de To afhandlede med hinanden. Kun saameget veed han, at efterat Rose havde vederqvæget den næsten Forhungrede med sammensparede Lækkerbiskener, og de havde svoret hinanden evig Troskab, og Eduard endnu engang havde gjentaget sit Løfte, at beseire sin Lidenstabs eller Kunstdrift, lukkede Pigen ham ud af Gadedøren, og han vendte, saligere end en undvegen Galeislave, ud i det Frie, og løb saalænge omkring, indtil Trætheden nødte ham til at søge et Natteqvarteer i et Formands- Herberg.

Efter en vederqvægende Søvn sneg han sig til de ærlige Folks Forsamlingssted, for paa

en aaben og rebelig Maade at stilles fra dem. Men til sin Forbauselse fandt han Ingen i hele Huset, hvor ellers i det mindste tre, fire gamle Kjærtinger pleiede at holde Vagt. Naalemageren var den første Bekjendt, som han fandt hjemme. Men han blev meget forundret over at høre sig hilset med følgende Tiltale:

Vig fra mig, onde Frister! Jeg kjender Dig ikke, Satanas! Hvad vil Du?

Hvad! er Du ikke Naalemageren, Bidermann?

Jo, min Søn, jeg var et syndigt Menneske mine Dine vare slagne med Blindhed, men nu er jeg et nyt Menneske, og har indseet mine Bildfarelser.

Du er altsaa ingen Tyv mere?

J Drømme viste de kjære Herrens Engle sig for mig, og sagde:

Hold op, Bidermann!

See, denne Naade værdigede de kjære Engle mig Synder.

Og hvor ere de andre Tyve?

Politiet har ført dem bort, jeg kjender ikke de Ugudelige.

Men hvorledes gif det til?

Alt! fordi Satan feirede ved Rjødets Magt over den udødelige Aand, svarede Bidermann, forglemmende den nye Rolle, han havde paa- taget sig, dette syndige Kvindemenneske, den Mine, med de røde Kinder og de venlige Dine bag hvilke Slangen lurede, hun, som altid holdt med den Drackenbolt, Ludvig Brikke, — hun forgabede sig i den høie Øvrighed, som indkvirerede der, nemlig i den smukke Referen- darius Jordanus, og saa snakkede han da saa- længe for hende, til hun sladdrede af Skole — forraadte Alt, og Politiet fik os ved Haaret. Det kommer deraf, at al Herrens Frygt er vejet fra Folket. Med Nød og Næppe reddede min fromme Vandel mig. Det var en slem Tid, kjære Eduard — men maaſkee Alt er Løgn og Blændværk af den Onde. — Det er ogsaa muligt, at jeg kun har drømt om dette ryggesløse Selskab, at de kjære Herrens Engle have vugget mig i en sød Søvn, for ret at overbevise mig om det Tyvepaks Skjændighed, som de viste mig i Søvn.

Overbevise, sagde Eduard, jeg er ogsaa overbeviist om, at Tyverie ei er saa ganske rig- tigt, og jeg vil i Fremtiden ikke stjæle mere.

Hvorledes, udbroød Bidermann, og hævede Hænderne mod Himlen, ogsaa Du er overbevist, er igjensødt? O, kom til mit Hjerte! Her græde to Kene! Salige ere de Kene af Hjertet! O, Intet i Verden overgaaer dog en sand Overbeviisning.

Noget videre, som er værd at lægge Mærke til, indeholder det Manuskript, som jeg har benyttet, ikke. Kun saa meget har jeg endnu faaet at vide, at Eduard, i Sikkerhed for alle Forsølgelser, har i Sinde at føre et ordentlig Liv, og at ægte den smukke Rose.

Han har selv sagt, at Generalintendanten ved Theatret har lovet ham et indbringende Theaterembede.

Jeg formoder, at dette er skeet formedelst hans udmærkede manuelle Duellighed, og at man vil kunne bruge ham ved Maskinvæsenet. Men han selv søger Grunden til dette Løfte deri, at Generalintendanten havde yttret en stor Glæde og Tilfredshed, da han hørte, at Eduard havde kastet Doktorens Sørgepil i Vandet.

Ja, han skal have erklæret det for en priisværdig Daad, thi Doktoren havde nemlig

inleveret det nu for stedse tabte Manuskript til Theaterdirektionen, og havde ved Hjælp af Konnexioner faaet et gunstigt Svar.

Mere kan jeg for Tiden ikke berette, og jeg maa for den ideale Læse- og Recensentverdens Skyld beklage, at det faldt i mit Lod, at skildre kun en ædel, men ikke en aldeles ideal Typ.

Landsbypræsten,

(Brudstykke af en spansk Officeers Memoirer, af C.
Læsefr.)

Mit Ophold i Danmark er mig uforglemmeligt; jeg fandt der et Folk af en mageløs Trostydighed og Godmodighed, en gjæstmild Modtagelse, hvor jeg bankede paa, og smukke Egne, som stundom bragte mig til at glemme mit paradisiske Fædreland.

Jeg havde mit Dvarteer i ***, en liden By med en ret idyllisk Beliggenhed — Søer, Skove og kornrige Marker i fortryllede Afverling. Herfra gjorde jeg hyppige Udflugter ud i Landet til alle Sider, og sjelden kom jeg tilbage uden at have vundet et eller andet Udbytte for Aand og Hjerte.

En Dag — det var just en Søndag —

vandrede jeg, paa Lykke og Fromme, ganste tidlig hjemme fra, og betraadte en Sidevei, som hidtil var mig ubekjendt. Da jeg havde gaaet et Par Timer stod jeg paa en Bakke, og op af Dalen for mine Fødder dukkede en venlig Landsbykirke, hvis Klokker just nu begyndte at tone. Fra alle Sider iulte Landboerne hid i deres eiendommelige Dragter, med Psalmebogen i Haanden. Dette Land har en Religion som i mit Fædreland kaldes fjætterisk, men jeg følte mig dog ret andægtigt bevæget ved disse Folks festlige Kirkegang, blandede mig i Skaren, og traadte med et Hjertesuk til den hellige Guds Moder, indenfor Kirkedøren. Jeg begriber ikke, hvorledes en Gudstjeneste kan bestaae med saamegen Simpelhed, men alt det var en virkelig Gudstjeneste, derom kunde jeg ikke tvivle.

Degnen, en gammel, dog kraftig Mand, istemte en Psalme, hvori Menigheden faldt ind. Da den var tilende, optraadte Præsten, en Skikkelse, som indtog mig ved første Dietast.

Han var neppe midaldrende, men meget bleg og skarp i sine Træk; Sorger havde mærket hans Ansigt, men den jordiske Sorgs Spor var det ikke.

Hvad han talte, forstod jeg naturligtvis ikke, men den Bevægelse, hvori han talte, var øiensynlig, og forfeilede ikke sin Virkning paa Tilhørerne. Ofte talte han saa sagte og langsomt, at hans Stemme forekom mig som en Lyd fra Aandernes Verden, og da trillede de klare Taarer over hans Kinder, stundom var hans Røst som en rivende Strøm, hans Dine tindrede, hans Kinder blussede.

I Løndom fortolkede jeg Talen efter Foredraget, og følte mig ret opbygget. Derhos opstod det Dnske i min Sjæl, at gøre denne Mands Bekjendtskab.

Saa snart derfor Tjenesten var ude, gjorde jeg en Vandring trindtom Landsbyen, lod mig derpaa vise Præstegaarden, og traadte ind.

Jeg følte mig overrasket, da jeg lod mine Dine flyve omkring — Stuen var stor, men der var ingen Stol, intet Speil — kort, intet Møbel deri, undtagen et lidet Bord, som stod midt paa Gulvet, med et Fad Kartofler paa, og to Skamler, hvorpaa Præsten og Degnen sadde, nydende deres tarvelige Middagsmaaltid i stille Behagelighed. Min Indtrædelse gjorde en heel Forstyrrelse deri, jeg tiltalte Præsten

paa Latin, og han svarte mig med gjæstfri Mildhed. Jeg maatte tillade Degnen at hente nok en Skammel, Præsten bad mig sidde ned og, hvis jeg tog tiltakke med Huusmandskost at spise med.

Det gjorde jeg uden Betænkning, og aldrig i mit Liv har jeg holdt noget bedre Maaltid, end hos denne danske Landsbypræst.

Han havde afført sig sin Ornat, og gjort sig det ret mageligt, men hans Dragt saavel som hans Omgivelser — de nøgne Bægge — vidnede om den yderste Armod. Dog talte han meget freidigt, og den gamle Degn omgiktes ham med en Erbødighed uden Grændser.

Da vi havde læst et Gratiast efter Maaltidet, fjernede Degnen sig hastigt, jeg var alene med den Mand, for hvem min Interesse stedse steg høiere og høiere, jo længere jeg underholdt mig med ham. Han bød mig ned i sin lille Have, jeg bad ham tillade mig, at tænde en Cigar først, og nu gif Vandringen for sig.

De ryger ikke? spurgte jeg.

Gjerne, meget gjerne, svarede han, men jeg maa undvære det, jeg har maattet skille mig ved min Pipe.

Besynnderligt! tog jeg Ordet, ere da Præsterne saa maadeligt aflagte her i Landet, at de maa nægte sig Alt?

Langtfra! forsikrede han: Intet Folk lever under en faderligere Regjering, end det danske.

Hvorledes stemmer denne Forsikkring med den Fattigdom, hvori jeg finder Dem? spurgte jeg.

Lader os sætte os i Styggen her, svarede han: og tjeder det Dem ikke, vil jeg forklare Dem denne Modsigelse.

Da jeg kom hid for at overtage Sjælesorgen i denne Menighed, herskede her en epidemisk Sygdom, som bortrev mange Familiefædre. Jeg bragte Trøst og Hjælp i alle Hytter, saa vidt jeg kunde, og Forsynet beskjermede vidunderligt mit Liv. Da Sygdommen standsedes lagdes endeel Huse øde ved Jldsvaade. En liden Formue havde jeg bragt med mig, den maatte dække de værste Huller. Min Indtægt af Kaldet gav jeg bort, men her vare henved tyve Gamle, som ikke havde Huus over Hovedet. Dem maatte jeg ogsaa hjælpe. Jeg var lykkelig nok til at sælge Alt, hvad jeg eiede, til

„Pressen“. Julikvartal.

temmelig høie Priser, og for Beløbet indrettede jeg et Slags Hospital i den ene Fløi af min Præstegaard.

De solgte Alt, hvad De eiede, for at holde Andre paa Fode? udbrød jeg, greben af Beundring og Høiagtelse.

Gid jeg havde havt Mere, at sælge, ønskede han: Men Nøden var altfor stor. Først gif mine Møbler, saa mine Bøger, mit Uhr, min Pibe, tilsidst mine Klæder. Kjære Herre, Frelseren begjærer Intet, som jo et Menneffe kan offere ham, uden at savne det. Jeg fik altsaa som sagt, et Slags Hospital indrettet her, min gamle Degn, som selv neppe eier Kjolen paa Kroppen, gif mig troligt tilhaande derved. Nu gif han hen at dække Bord for de Gamle. I denne Have dyrker jeg mange Lægedomsurter, endnu have vi mange Syge iblandt os.

Men, med al den Dpoffrelse, hvad har de da af Livet, kjære Pastor? raabte jeg.

Han saae paa mig, som om han ikke forstod mig.

Jeg mener, vedblev jeg, med al den Hengivelse for Andre, kan De jo ikke selv have en glad Time i deres Liv.

Ikke en glad Time i mit Liv, raabte han hæftigt, og en Rødme fløi over hans blege Kinder. Jeg ikke en glad Time i mit Liv! De feiler ganske. Naar jeg undtager den Græmmelse, at Kjærligheden under Himlen desværre saatiidt maa føle sin Afmagt — en Græmmelse der volder mig mange søvnløse Nætter — har jeg Intet Andet i mit Liv end Glæde! Kommer jeg i Kirken, der glæder jeg mig, kommer jeg i mit Hospital, der glæder jeg mig, taler jeg i mit Sønkkammer med min Gud . . . o, kjære Herre, jeg er meget lykkelig. Det er et saligt Kald, at være Sjælesørger, og at hengive sig for Glendigheden!

Men Dem fattes dog, indvendte jeg: Dem fattes dog . . .

Familieglæder maaskee? afbrød han mig, og en Kammersky lagde sig paa hans Pande. I deres Fædreland maae Præsterne jo finde sig i dette Savn, ogsaa jeg vilde have fundet mig bedre deri, naar ikke en Forbindelse . . .

Han foer med Haanden over Panden, og vedblev:

Da jeg kom hid, fik jeg strax mange Venner mit Huus stod aabent for Alle, og Alle saae

mig gjerne i Deres. Men da jeg begyndte paa disse Hospitals-Historier, som man kalder det, da jeg folgte et Stykke efter et Andet, og tilsidst ikke havde en Stol at byde mine Gæster, traf Folk sig tilbage, Nogle begyndte endogsaa at tvivle om min Forstand. Nu kommer Ingen til mig, og jeg til Ingen. Men naar jeg besøger mine Sognebørn, og seer et trofast Forældrepaar sidde armomflunget udenfor sin Hytte i Aftenstunden, omjublede af en Flok muntre Børn — saa er det dog, ligesom det vilde lægge sig lidt tungt paa mit Hjerte . . . men det gaaer strax over.

En Taare traadte i hans Øie, han tørrede den bort, trykte min Haand og sagde:

Tilgiv at jeg trætter Dem, men De har selv opladt mit Hjerte. Jeg har ingen Fortrolig her, uden Degnen, han tager sig Alt hvad der angaaer mig, saa nær, at han tidt er som ude af sig selv. Just derfor taler jeg sjelden med ham om mit Hjertes Hemmelighed. Paa en vidunderlig Maade fører Gud Dem til mig, De har i Krigerens Liv ikke lært at fornægte Menneskets Følelse.

Saa betroe mig deres Kummer, om De, efter et saa pludseligt Bekjendtskab, kan agte mig saadan Fortrolighed værd, bad jeg inderlig bevæget. De talte om en Forbindelse?

Ja, tog han Ordet. I mine Candidataar lærte jeg at kjende en Pige, som vandt mit Hjerte. Jeg beilede til hende, og hun gav mig sin Tro. Maaskee kjender De den første Kjærligheds Byst, hele Livet laae som et Eden for mit Blik, forklaret af denne Kjærlighed. Min Elskede var, hvad man kalder en Skjønhed! Mændene sværmede om hende, men hun hang ved min Arm, hviiede sin Mund mod mit Øre og hviskede: Jeg er Din.

Da blev jeg befordret, nu syntes Alt, hvad der kunde hindre vor Forening, bortryddet. Jeg skulde, saa var vor Plan, rejse herud, tiltræde mit Embede, møblere Gaarden og forberede Alt til hendes Modtagelse. Jeg gjorde det. Vi vekslede de sømme Breve, hendes Længsel syntes endnu hedere end min. Smidlertid blev Glædeligheden stedse større. Jeg gjorde, hvad jeg ikke kunde lade være. Jeg skilte mig ved Alt, hvad der ikke aldeles nødvendigt behøvedes i et Huus, jeg aabnede min Dør for alle Træn-

gende. Det vil glæde hende, tænkte jeg, at være en Moder for saamange Ulykkelige, ligesom jeg er en Fader for dem Alle.

Jeg tilskrev hende det, med levende Farver udmalte jeg hende den Lykke vi her kunde nyde, jeg bestemte en af de næste Dage til vor ægteffabelige Forbindelse. Da vilde jeg kjøre ind til Kjøbenhavn, hvor hun opholdt sig hos sin Moder, der var Enke. Saasnart, sluttede jeg, Du har modtaget dette Brev, ordner Du Alt til din Afreise, samme Dag jeg kommer favner jeg Dig som min Brud, og Dagen efter ere vi paa Veien til vort stille Hjem. Brev fra Dig oppebier jeg ikke. Himlen beskærme Dig, og indtil Døden være Din Kjærlighed som min.

Nu havde jeg baade Hoved og Hjerte fuldt her var endnu saameget at ordne, saameget at forberede. Jeg puskede — al, saa hjerteligt — at hun skulde finde det ret venligt i hver en Krog. Degnen havde jeg gjort til mit lykkelige Haabs Fortrolige, og det undgif mig ikke at han havde lange Conferentser med alle Folk i Byen, især med de Fattige og Glendige, som Gud ved mig havde trøstet og hjulpet Dog

gif han meget hemmelighedsfuldt tilværts, og
 jeg lod ogsaa, som jeg Intet mærkede. Den
 bestemte Dag kom. Ganske aarle om Morgen
 satte jeg mig paa Bognen. Min Stemning er
 jeg ikke istand til at beskrive. Stundom udvide-
 des mit Bryst, som i usigelig Saligheds Ahnelse,
 stundom sammenpressedes det som i Dødens
 Angst. Mine Tanker, mine Længsler ilte langt
 foran mig. Rejsen gif mig alt for langsomt.
 Omfider kom jeg da til Roeskilde. Her maatte
 jeg bede et Par Timer. Piint af Utaalmodig-
 hed forlanger jeg i Gæstairergaarden, hvor
 jeg var taget ind, de sidste Aviser fra Kjøben-
 havn. Jeg flyver dem igjennem, da blive mine
 Dine hængende ved en Theaterartikel, omtrent
 saa lydende:

Det kongelige Theater har gjort en for-
 trinlig Acquisition i Zomfru . . . der er enga-
 geret som Dandsferinde. Hun vil første Gang
 fremtræde i, den, og Publi-
 kum vil da faae Leilighed til at beundre denne
 ved sin Ynde og sin Dannelse lige udmærkede
 Kunstnerinde.

Kjære Herre, jeg behøver kun at tilføie,
 at denne Zomfru . . . var min Brud, og at

Dagen, hvorpaa hun skulde debutere, var den samme, jeg havde bestemt til vor Forbindelse.

Arme, arme Mand, udbrød jeg, greben af den inderligste Medynk. Hvad maa De da ikke have følt ved denne Tidende.

Ja, vedblev han, efter en Pause: Endnu begriber jeg ikke, hvorledes det gik til, at jeg ikke strax tog min Død derover, thi jeg tog mig det meget, meget nær. Men Gud er altid saa naadig, at han indvortes styrker Hjertet i samme Forhold, som Lidelserne udenfra storme ind derpaa. Jeg troede i Begyndelsen ikke mine egne Dine. Det var jo dog muligt at det kunde være en Anden, men begge Fornavnene passede saa nøie, skulde jeg reise hjem igjen? Skulde jeg reise videre, for dog at være overbeviist? — Ak, Hjertet er saa seent til at begrave et elskeligt Haab — det drog mig fremad, jeg fortsatte min Reise.

Det var silde paa Dagen, da jeg naaede Kjøbenhavn. Som Bly laae det paa mit Bryst da jeg sneeg mig fra den Gæstgivergaard, hvor jeg var steget af, til min Trolovedes Bolig.

Nu nærmede jeg mig Gaden, nu traadte jeg ind i den, nu saae jeg det velbekjendte Huus

— udenfor Døren holdt en Vogn. Jeg havde ikke Mod til at gaae ind, mine Knæe rystede under mig, jeg var i et frygteligt Oprør. Ligeoverfor er et bekjendt Kaffehuus, der gik jeg ind, og tog Plads ved Vinduet. I Vinduet ved Siden af stode to unge Herrer, fordybede i en Samtale, som syntes at have stor Interesse for dem.

Nu maa hun snart komme, sagde den Eine, Klokken er allerede mange. Hvor hun vil gjøre Furore iaften!

Stade hun, tog den Anden Ordet, at den fordømte Jøde —.

Stille, der er hun, afbrød den Første ham.

Jeg saae over —. Gud forbarme sig, det var hende. — Synet af hende gjennemborede mig, og dog kunde jeg ikke vende mine Bine fra hende, hun var klædt med fyrstelig Pragt, hendes Anstand var mere fortryllende, hendes Ansigt mere blomstrende, end nogensinde. En Engel, som vilde aabenbare sig paa Jorden, maatte see ud som hun.

Hvor hun er deilig, sagde min Sidemand man kan ikke see sig mæt paa hende.

Seer Du Diademet, som smykker hendes Haar? spurgte den Anden.

Det er en Foræring af Israелiten.

Hvor det funkler af Edelstene. Hun staaer stille i Døren — hun seer sig om til alle Sider med seierrigt Blik — nu vendte hendes Dine sig herover.

I samme Dieblit saae hendes Dine lige ind i mine, hun bleguede og slog dem ned. Moderen, som stod bag ved hende, kyskede hende og hjalp hende i Bognen, som strax rullede afsted.

Jeg listede mig hen i en Krog af Stuen, sank ned paa en Stol, lukkede mine Dine, og min Besindelse veeg for en velgjørende Bedøvelse, hvori Alt løb i Et for min Sjæl.

Saaledes sad jeg i flere Timer. Det var ganske stille omkring mig, alle Gæsterne vare bortgangne. Men efterhaanden begyndte der igjen at blive levende, en heel Skare af Gæster indfandt sig, jeg kunde høre paa deres Tale, at de kom fra Skuespilhuset.

Nu nærmede der sig en Bogn, Alle fløi til Vinduerne. Jeg blev siddende.

Nu skulde vi dog see, sagde Gen, om . . . følger hende hjem.

Tvioler Du om det? spurgte en Anden. Der har Du ham, see med hvilken Anstand han stiger ud og byder Damen sin Haand. Skade at man ikke kan skjæln hans kjæln Mine, hans forelskte Dietast. Saa nu forsvinde de.

Det skulde aldrig fortryde mig, tog en Tredie Ordet, naar han dog var en ordentlig Christen.

Man siger, bemærkede en Fjerde, at han vil lade sig døbe.

Man siger ogsaa, fortalte en Femte, at han piint og plaget af Skinsyge, har leiet en lang Soldat til at patrouillere her i Gaden om Natten, for at passe paa, at ingen Uvedkommende lister sig ind i Huset.

Sagde i Mærke til ham i Skuespilhuset? saae I hvor ustadigt hans Dine fløi omkring, fra hende til Tilskuerne og fra Tilskuerne til hende igjen? Ordet gaaer ellers, at hun skulde have været gift med en Præst herude i Landet hvis ikke den rige Jøde havde lagt sig derimellem.

Længere kunde jeg ikke udholde det. Grueligere Dieblikke havde jeg endnu aldrig havt i mit Liv. Jeg styrtede ud, det rystede mig som Feberfulde, jeg følte Døden i mit Hjerte.

Næste Morgen var jeg paa Hjemveien, hvad Kamp jeg maatte udholde undervejs med mine Følelser, derom intet Ord. — Jeg anede ikke, at det Bittreste var tilbage. Da jeg nemlig kom paa Bakken herovenfor Byen, begyndte Kirkeklokkerne at kime festligt, og i et langt Tog bevægede mine Sognebørn sig imod mig, Degnen foran i sin sorte Søndagsdragt, efter ham alle de gamle Hospitalslemmer, saa Byens Fædre og Mødre med deres Børn ved Haanden. Ewiggrønt var strøet paa Veien, Buer reiste, bekrandsede med Blomster. Jeg mærkede hvor til det sigtede, det knuste mit Hjerte. Degnen vilde just istemme en Velkomstsang, da mærkede han først at jeg var allene. Strax anede han noget Ondt, men jeg brast i lydelig Gulken, og et Dieblif efter sank jeg afmægtig forover.

Man løftede mig af Bognen og bar mig ind i min Seng. Glædestoget var forvandlet til et Sørgetog. Klokkerne taug. Al Jubel forstummede. Da jeg vaagnede saae jeg Intet

uden Graad, hørte Intet, uden Klager. Bevidstheden forlod mig atter, og saaledes skiftede det i langsommelig Tid. Tungt snege Dagene sig hen. Jeg nød Intet og begriber ikke hvad der har opholdt mit Liv.

Drømte jeg? Vaagede jeg? Jeg veed det ikke, men stundom var det for mig, som om jeg saae Engle fra Himmelen titte ind ad Vinduerne til mig, som om jeg hørte dem hviske og synge om den Kjærlighed, som aldrig for-gaaer, men naar jeg saae nyie til, var det mine gamle Hospitalslemmer, som satte de runkne Ansigter paa Ruderne, for at see ind til mig, og jeg hørte ganske tydeligt Nogle hviske:

O, kjæreste Frelser i Himmerig, om denne Mands Liv vi bønfulde Dig!

Andre synge:

Den Haand ei synke i kolden Grav,
Som tørrede vore Taarer af.

Jeg veed paa det Bestemteste, at det er disse Bønner, som have frelst mit Liv. Min gamle Degu veeg ikke fra min Seng, han var hos mig Nat og Dag, og tillod ingen Andre at komme indensfor Døren. Jeg trængte til en Fortrolig, jeg fortalte ham min Lidelseshistorie.

Men da skulde De have hørt, hvor han
bruste op.

Jeg vil derind, raabte han med ungdom-
melig Hede, jeg maae derind, jeg vil afsted
endnu i denne Dag, en Kjøp i min Haand saa
er jeg reisefærdig. Jeg kan gaae derind paa
tolv Timer. Jeg vil tale med Jomfruen og
hendes Moder, jeg vil sige dem, hvor skjændigt
de have handlet med Deres Velærværdighed,
jeg vil spytte Dem i deres falske, forgiftede
Dine, jeg vil tale med Jøden, jeg vil foreholde
ham hans slette Tænkemaade, jeg vil skildre
ham det Helvede, som skal annamme ham efter
hans syndige Liv, og rører det ham ikke, vil
jeg prygle ham med min Hæskelkjep, til han
ligger for mine Fødder. Jeg vil tale med The-
aterdirektionen, jeg vil spørge, om det ogsaa
kan bestaae med Theatrets Bestemmelse, som
en Anstalt til Sædernes Forbedring, at der
indrømmes de rige Jøder en saa stadfyndig
Indflydelse paa dets qvindelige Personale. Jeg
vil søge Audients hos Hans Majestæt Kongen,
jeg vil

Saaledes blev han ved i brændende Mid-
tjærhed, og kun den Betænkning, at jeg, naar

han forlod mig skulde savne den fornødne Pleie, var istand til, at holde ham tilbage. Saare langsomt kom jeg mig. Han forrettede imidlertid min Tjeneste i Kirken, thi han er velstuderet Mand. Efter min Helbredelse solgte jeg det Sidste, jeg eiede, og gav de Fattige det. Deres Kjærlighed erstatter mig Altid tusindfold. Min Sjælevunde er lægt ved Guds Barmhjertighed. Jeg kan tænke paa mit Forliis, uden at græmme mig.

Men, tog jeg Ordet, var det da ikke muligt, at en Forbindelse med et trofastere Hjerte.

Nei, afbrød han mig, idet han stod op. Jeg har trolovet mig med Glendigheden. Den er min Brud. Saaledes, som jeg elskede hende elsker man kun een Gang i sit Liv. Hun har forraadt mig, jeg har tilgivet hende, Gud tilgave hende ogsaa.

Og De har ikke seet hende siden? spurgte jeg, idet vi vandrede op og ned ad en Kastanie-Allee.

Kun een Gang, svarede han, for et Aar siden omtrent. Jeg maatte gjøre en Forretningsreise til Kjøbenhavn, og det frøiede sig just saaledes, at jeg maatte blive der en Søndag

over. Min Degn var med. Om Eftermiddagen faldt vi paa, at følge den Strøm af Menneſker ſom, tæt forbi vort Logis, vandrede ud af Veſterport til Frederiksberg. Det ſyntes os lystigt, at fornye Erindringen om vort Studentertliv paa denne Maade. Vi toge da Staven i Haanden og gif. Men vi følte ſtrar at vi her vare i en Verden, ſom vi ikke tilhørte mere.

Der var intet Menneſke paa hele Beien der var klædt ſom en af os. Derhjemme ere vi høit anſeete, men der ſaae jeg ganſke tydeligt, at man pegede Fingre af os, og loe. Iſær gav man ſig meget at beſtille med Degnens ſtore Baryk og trekantede Hat, men han mærkede det ikke, dog følte han, ſaavelſom jeg, at Eensomheden tjente os beſt.

(Sluttes.)

Landsbypræsten,

(Brudstykke af en spansk Officeers Memoirer, af G.
Læsefr.)

—

(Sluttet.)

Da vi derfor naaede den kongelige Have, søgte vi en affides Bænk, satte os ned, fordybede os i Samtaler om sundne Dage, og fortalte hinanden, hvorlunde vi allerede længtes saa stærkt efter vort rolige Hjem, som om vi havde været borte derfra i mange Tider. Ikke længe vare vi uforstyrrede. Der nærmede sig en lille meget forpulent Dame, ledsaget af to Yngre. De toge Plads hos os. Degnen, som just sad den Fremmede nærmest, vilde rykke bort, men hun bad ham ret godmodigt blive siddende.

De er formodentlig fra Landet? spurgte hun.

Han bukkede, og lettede paa Gatten.

Langveis fra? spurgte hun igjen.

Han nævnede Byen.

Der var Noget i hendes Stemme, som lød mig bekendt. Jeg betragtede hende fra Siden — nei, hendes Ansigt, hendes hele Skikkelse var mig ganske fremmed.

Desto mere paafaldende var det mig, at see, hvorlunde hun adskillige Gange afverlende blev rød og bleg, efterat Degnen havde nævnt den By, hvorfra vi vare. Hendes Blik faldt ogsaa paa mig, men Synet af mig syntes intet Indtryk at gjøre paa hende.

Er * * * endnu Præst hos Dem? vedblev hun, idet hun nævnede mit Navn.

Ja, svarede han, idet han traadte mig sagte paa Foden. Kjender De ham?

Jeg har kjendt ham i forrige Tid, sagde hun. Er det sandt, at han er sindssvag? lagde hun til med skjælvende Stemme.

Nu vilde jeg staae op, men den Gamle trak mig ned ved Kjolefligen.

Sindssvag? gjentog han, saadan — hvad man kalder forrykt? dertil har man Intet mærket ude hos os. Tvertimod, Hans Belærværdighed

er meget vel, baade paa Landens og Gemh-
tets Vegne.

Saa bring ham en Hilsen fra ***, sagde
hun, og nævnede sit Navn.

Det var min fordums Elsterinde!

Hun gjenkjendte ikke mig, og det var mig
en afgjort Umulighed, at gjenkjen-
de hende.

Hendes Engle-Gestalt var forsvunden, hendes
Dine havde tabt deres Jld, hendes Læber de-
res fottryllende Smil; hendes Kinder deres
naturlige Roser — der var ikke et Træt til-
bage af det Ansigt, hvormed hun havde hilset
mig første Gang. —

Jeg vilde staae op, men var ikke istand
dertil. Hun reiste sig, holdt Tørklædet for
Dinene, liig en Grædende, og vilde gaae.

Men, som en Stormvind foer Degnen frem
greb hende ved Armen, trykkede hende ned paa
Bænken og raabte:

Saa tøv dog, Jomfru, saa tøv dog et
Dieblit, hvem kan saaledes løbe fra Alting i
Verden? dertil maatte jo høre Been, som intet
Menneske kan eller bør have. Den, der har
været saa rundhaandet til at uddeele det Dnde

hør dog ikke være saa uvillig til, at tage Løbet deraf ind igjen.

Er hun Zfr. * * *, saa er den Mand, der sidder, Hans Belærværdighed Hr. Pastor * * * og jeg er hans Degn, men da han ikke er istand til at sige noget Menneſke et ondt Ord, vil jeg nu prædike paa hans Begne, som jeg maatte da han laae dødelig syg, fordi hun var kjørt hen at dandse paa Bræderne med et Diadem i sit Haar, som Jøden havde stufket deri. Disse unge Jomfruer ere ventelig Jomfruens Børn?

Jeg har aldrig været saa værdig at see deres rige Hr. Fader, dog finder jeg meget saa — østerlandſk i deres Træk, at de ſagtens ere ſkaarne ham ud af Anſigtet, ſom man ſiger. Var det ſandt, at han vilde lade ſig døbe? og at han vilde bede Fanden til Fadder? Lør jeg af deres Godhed udbede mig hans Adreſſe? Jeg kan ikke reise, inden jeg har tordnet ham ind i Samvittigheden. Den rige Mand døde ogſaa, og der han opløſtede ſine Vine i Helvede var han i Pine.

Jeg bad ham tie, men han var ikke at bringe dertil. Hun græd og vred ſine Hænder. Børnene jamrede. Jeg kunde ikke udholde det

længer. Jeg gif hen til hende, jeg lagde min Haand paa hendes hede Bænde, jeg bad af Hjertet: „Gud forlade Dig alle Dine Synder for Jesu Skyld!“ og gif.

Men Degnen blev ved. Jeg vendte mig om, og saae ham staae der, med Hatten i den venstre Haand, Stokken i den Høire, og Dinene løstede mod Himlen. Jeg fordoblede mine Skridt. Langt borte kunde jeg høre hans Steentorstemme. Jeg saae Folk stimle til fra alle Sider, og endnu inden jeg gif un af Haven, hørte jeg Folk fortælle, at Dandsferinden Jfr. *** var bleven anholdt af en forrykt Landsbydegne, som med Magt vilde tvinge hende til at høre sig prædike, og at hun var bleven saa heftigt greben af Skræk derover, at man havde maattet hente en Vogn, og ladet hende fjøre hjem.

Da jeg om Aftenen samlede med Degnen i Gæstgivergaarden, var han ganske stille. Han talede ikke eet Ord. Jeg ikke heller. Næste Morgen vare vi paa Reisen til vort Hjem, som Ingen af os siden har forladt.

Jeg samtalede endnu en Stund med den fromme Landsbypræst, takkede ham for hans

Fortrolighed, aabnede ham ogsaa mit Hjerte, og bad ham om Tilladelse til, ret ofte at besøge ham, o, hvor kjærligt bad han mig ikke selv derom.

Meget ofte kom jeg igjen, og var, i denne Aftrog paa Jorden, Bidne til en Kjærlighed, mageløs i sin Opoffrelse for Andre. En Dag kom jeg, just som Præsten gjorde sin sædvanlige Rundgang til de Syge i Menigheden. Jeg gik ind til Degnen, og traf ham just i stor Bevægelse.

Hr. Pastoren er ikke hjemme? begyndte jeg.

Nei, at nei, han er i Grunden aldrig hjemme, svarede han ivrigt. Jeg mener, han er aldrig hos sig selv med sine Betyrninger, men nu hos Den, og nu hos Hiin, og altid hos Andre. Han giver sig ikke Tid til at spise og drikke, for blot at komme paa Farten til dem der føle deres Hunger mere end ham. Jeg forudseer, at dette ikke kan vare længe. Selv det største Offer er ham ikke nok, han vil steds høiere paa Kjærlighedens Stige, et Trin endnu atter et — kjære Herre, han staaer visselig Himlen meget nær, og det Bedste af det Altsammen er, at han selv ikke veed det Mindste

deraf. Jeg er en gammel Mand, jeg har været Degn her i tre Præsters Tid, men aldrig har jeg høiet mig saa dybt for Noget af dem, som jeg høier mig for Denne. Kom med, og see selv, hvad hans Bestedenhed hidtil ikke har villet vise Dem.

Han førte mig ind i den Fløi af Præstegaarden, som var indrettet til et Huus for de Fattige.

See Dem nu ret om her, vedblev han. Her er ikke en Seng, ikke en Stol, ikke en Kalkelovn, at han jo har sat den herind. Er her ikke saa lyst, reent og luunt, som i en Kirke? Og hvo tjener alle Disse som en simpel Opvarter? Det gjør Præsten, Præsten, siger jeg Dem. O, jeg har lært meget, usigelig meget af ham paa min gamle Alder.

Gud velsigne Hs. Belærværdighed! Gud velsigne Hs. Belærværdighed! Lød det fra tyve Munde, og alle Hænder foldede sig i inderlig Andagt.

Er Du snart færdig, Martin Bæver? spurgte Degnen nu en graahaaret Olding, som sad ved en Bælv. Det bliver da godt tæt og fiint?

Gubben nikkede hemmelighedsfuldt.

Den Gamle der, vendte Degnen sig nu til mig, har et Stykke Badmæl i Bæven, som er forarbejdet saavidt herinde. Det er bestemt - vedblev han hvidskende — til en Frakke for hans Belærværdighed. Han har nu i tre Aar ingen Frakke havt — her løb hans Dine i Vand — paa hans Fødselsdag ville de Gamle her i Stiftelsen overraske ham dermed, men jeg veed forud, at han ikke tager derimod, thi altid siger han, at der er dem, der trænger haardere end ham, og det er dog visselig plat umuligt.

Men, som sagt, jeg forudseer det, en saadan Kjærlighed kan ikke blive længe paa Jorden. At han ikke kan komme til nogen Syg, uden at have en Madspand med sig under Bræstetjolen, det er Noget, som har givet hele Omegnen Stof til Latter, men at han fortærer sig selv i Græmmelse, fordi han aldrig kan hjælpe nok, aldrig husvæle nok, aldrig trøste nok, det er noget, hvorover jeg tidt maa væde mine Dine. Pas De paa, hvad jeg siger, han bærer Døden i sit Hjerte, den ædle Mand.

Og det var, desværre, som han sagde, den gamle Degn.

Jeg havde, i nogle Dage, hindret ved Tjenesteanliggender, ikke kunnet besøge min kjære Præstemand. Omsider fik jeg da en Frihedsdag, og tog Veien ad den stille, velbekjendte Sti til den hyggelige Laudzby.

Jeg traadte ind i Præstegaarden — Døden havde bredt sine Binger over det fredelige Straa- tag, Beeklager hilste mig. En mørk Ahnelse greb mig, jeg traadte ind i Stuen. Degren kom mig imøde.

Det er forbi, sagde han hulkende. Englene have hentet deres Broder. Jeg sagde det jo nok, han var for god for denne syndefulde Verden.

Bestyrtet tog jeg Ordet: Men siig mig saa dog, hvorledes —

Ja, hvorledes kom Lazarus i Abrahams Skjød? afbrød han mig. Alt, hvad jeg kan siig derom er dette:

Han var ret inderlig bevæget i Anden iastes. Ved Afstedden kyskede han mig og sagde Fred være med Dig, kjære Broder! Saaledes kaldte han mig altid, skjøndt jeg neppe var værdig, at være hans Tjener. Jeg gif hjem.

Et Par Timer havde jeg vel blundet, da en af Hospitalsklemmerne bankede mig op, og raabte, at der var Jldløs i Præstens Sovestue.

Bestyrtet ilte jeg derhen. Gjennem Sovestuevinduerne straalte mig et klart Skin ind, men at det ikke var af nogen jordisk Jldslue, saae jeg strax.

Holder Eder stille, holder Eder her hos mig, tilraabte jeg alle de Gamle, som ihast vare komne paa Benene.

Vi stode i en Frastand, vi hørte grandgiveligt Toner, som ingen dødelig Mund kan sjunge — har De nogensinde hørt Engle sjunge et Menneske til Hvile? — det var det, vi hørte, og indenfor Vinduerne saae vi vingede Gestalter bevæge sig hid og did. Lidt efter lidt sluktes Skjæret — Tonerne hændede — nu var det igjen mørkt og stille. Jeg tændte en Lygte og traadte ind.

Kom Herre, kom og see, hvad jeg saae, og hvad der vil staae for mine Dine til Døden ogsaa lukker dem!

Han ledte mig ind i Sovestuet. Paa Sengen laae den fromme Præst, med lukkede

Dine og foldede Hænder, et saligt Smil om de blege Læber.

Men han sover jo, han vil vaagne igjen, hvissede jeg.

Det samme troede jeg ogsaa, svarede han. Hele Natten har jeg siddet her og stirret paa ham, og ventet, at han dog skulde røre sig — intet Menneſke har jeg tilladt at komme ind, for ikke at forstyrre ham, om han maaskee kun sov — men han aander ikke mere, hans Hjerte staaer stille, han er hensovet.

Nu traadte han hen til Vinduet, aabnede det, og tilraabte dem, som stode udenfor:

Kommer nu kun ind, I forstyrrer ham ikke.

Alle de Fattige iilte ind. Og hele Landsbyen var kommen i Oprør, hele Skarer havde samlet sig i Gaarden, og stormede ind. Hvilket Oprin.

Jeg stod ved den ene Side af Hovedgjærdet Degnen ved den anden.

Kommer kun, tilraabte Denne de Indtrædende, med en Stemme qvalt af Graad, kommer kun og kysſer Hs. Belærværdigheds Haand,

som har velsignet Eder Alle saa tidt og mange-
finde.

Alt, han er død! Vor Fader er borte! Vor
bedste Ven har forladt os! Lød det nu i vee-
modige Klager, og Een sneeg sig hid efter en
Anden, og kysiede den kolde Haand, og vædede
den med hede Taarer. Jeg var ikke dybere
rystet, da jeg stod ved min Faders Baare.

Sov sødt, Du fromme Hyrde!

Gordskjælvet i Aleppo,

(Skildret af et Dievidne, efter Mgbb.)

Den, der har været Dievidne til en stor Begivenhed, en frygtelig Tildragelse, synes mere end nogen Anden egnet til at aflægge en tro og omstændelig Beretning derom, og allerede ofte har en saadan Fortælling ene og alene havt de Ord: Jeg var med derved! at takke for sin Lykke.

Jeg fra min Side maa oprigtigt tilstaae, at jeg i hine rædselsfulde Dieblikke hverken beholdt Koldblodighed eller Fatning nok tilbage til at kunne drage min Tilstedeværelse til Nytte for min Fortælling.

Men da jeg siden har været sat istand til at betragte hiin Rædselsnats Tildragelser med et roligere Blik, saa vil jeg forsøge at udkaste et Malerie deraf, som vel ialtsald vil falde mærkt ud, men hvis sande Farvetone jeg, langt fra at ville udstaffere det endnu sortere, ei formaaer at gjengive.

Aleppo, nylig endnu een af de tre skjønneste Stæder i det ottomanske Rige, frembød for den Reisende en paafaldende Contrast imod de øvrige tyrkiske Stæder.

Om ogsaa Stadens Bevægelse, midt i en uhyre, blot af nogle Haver beskygget Slette, ikke kunde sættes i Liighed med Konstantinopels eller selv Smyrnas, saa maat e ikke destomindre Enhver, der er vant til at see de usle Flekker paa den syriske Kyst, føle sig paa det Behageligste overrasket ved dens Palladser, talrige Moskeer, høie Huse, dens Bazarer, som man havde kunnet sammenligne med en vidt udstrakt afdriftige Høvelvinger bestaaende Labyrinth, saavel som ved dens reenkliche og velbrolagte Gader og dens Indvaaneres Character.

Jeg taler ikke om disses store, ved Pengeudpresninger af alle Arter, uudtømmelige Rig-

domme. Som Stapelplads for et umaadeligt Handelsamqvem mellem Bagdad og Persien, var Aleppo den meest bemidlede Stad i hine Egne, men een eneste skjæbnesvanger Stund, Natten mellem den 13de og 14de August 1822 har ødelagt og begravet dens Velstand under Gruus og Liigdynger.

Allerede i flere Dage syntes Himmelen at staae i Flamme. En tyk Atmosphære omhyllede Staden, og havde, ligesom kastet et Slør over den. Thermometret stod ubevægeligt paa 32°, og Natten, langt fra at skaffe nogen Lindring for Dagens Trængsler, fordoblede disse ved dens rædselsfulde Ledfagere og hange Ahnelser. Allerede havde nogle Jordstød funden Sted, og omendskjøndt disse spores næsten hvert Aar saa maatte dog de Omstændigheder, som denne gang ledsagede dem, vække en levende Urolighed.

Endelig den 13de August hørte man henimod Kl. 8 om Aftenen et underjordisk Bulder, hvorpaa der umiddelbart fulgte en Jordrystelse der satte den hele Stad i Frygt og Rædsel. Nu saaz man, men desværre for silde, Mange, der drevne bort af sørgelige Ahnelser, alene af

Frygt for ikke at blive anseete for modløse og forsagte, igjen vare vendte tilbage indenfor Aleppo's Mure, en uundgaaelig Død for Die. Det var umuligt at tænke paa at flye. Alle Stadens Porte, Khanerne og Bazarerne vare lukkede, og Skrækken havde sat Aand og Sind i en saadan Bevægelse, at de meest Uforskerdede gave efter for dens Indtryk, og hensjunkne i en Bedøvelse, ventede det truende Slag, uden at tænke paa, at det kunde være muligt at undvige det.

Dette Slag paafulgte kun altfor snart, henimod Klokken halv ni lod det underjordiske Bulder, som Forløber for de kort derpaa følgende Jordrystelser, sig høre med fordoblet Styrke.

Vi ere forlorne! var det almindelige Strig. Jorden, rystet i sine Grundlag og stønnende under de uhyre Masser, der kjæmpede mod hinanden, bevægede sig ligesom i frygtelige Krampetrækninger, og snart var Aleppo kun en Dynge af Gruus og Ruiner.

Enhver troede for sin Person alene at være undgaaet Ulykken, thi i nogle Diebliske herskede der i den hele Stad, den dybeste og rædsomste

Lausshed, som dog snart afbrødes af Smertes- og Fortvivlelsesskrig.

Man løb frem og tilbage paa Ruinerne, og bønfuldt Himmelen, om at finde Slægt og Venner. Koner viste sig med slagrende Haar og med deres nysødte Børn trykkede fast til Barmen, medens de med skjælvende Haand ledsagede andre Spædes usikre Fodtrin.

Man flygtede til de Dvarterer af Staden som Jordskjelvet allerede havde kastet i Gruus og saae fra de der opdyngede Ruiner, der endnu ene frembød en Slags Tilflugt og noget Haab til Frelse — hvilket rædselsfuldt Syn! —

Kuplerne og Minaretterne af Moskeerne, Bazarernes Lofthælvinger og de store Balladser saavel som de Fattiges skjøre Hytter styrtede sammen. Der existerde neppe nogen Familie, der ikke i dette Dieblif frembød en Episode i dette store Sørge spil.

Da de Omstændigheder, jeg her betroer til Papiret, ene og alene ere samlede i den Hensigt, at gjøre min Fader og nogle Venner bekendte med min Stilling under hiin skrækkelige Katastrophe, saa maa jeg lade min egen Person betræde Scenen, og i muligste Korthed af-

lægge Beretning, om hvad der foregik i det franske Generalconsulat.

Genimod Kl. 7 om Aftenen befandt jeg mig, som jeg pleiede, hos Consulatets første Tolk, hvis Bolig, ligesom og min, stødte til vor værdige og høitagede Chefs, Hr. Lessseps's Gaard. Den sidste havde samme Dag faaet Breve fra sin Familie, som han endnu vilde læse ud paa Terrassen paa vor Kåhn, da vi Kl. 8 sporede Stødet. Consulen, der stod lænet op til Terrassen, mærkede at denne begyndte at rige under ham, og sagde til mig:

Hvad tænker De om denne Jordrystelse?

Vi ville, svarede jeg, med Guds Hjælp haabe at overstaae den.

Nu forlod Hr. Lessseps Terrassen for at indeslutte sig i sine Værelser, jeg drog i Tvivl om jeg skulde følge hans Exempel, fordi min Bolig var saa gammel, at et heftigt Vindstød vilde have været tilstræffeligt til at styrte den om, og vilde derfor oppebie Consulatets Læge, Hr. Merals Ankomst, for at bede ham optage mig som Gæst.

Imidlertid gjorde jeg mig al mulig Umage for at adsprede de Bekymringer, der havde be-

mestret sig vor første Dragomans Egtefælle og Børn, hvilket i Sandhed ikke var nogen let Sag, thi med alle de skønne Ord jeg ødslede, var jeg dog langt fra at ville skuffe mig selv, med Hensyn til Farligheden af vor Stilling. Endnu var jeg bestjæftiget med at indgyde dem en Følelse af Sikkerhed, som jeg ikke selv besad, da Jordrystelsen Kl. halv ni indtraf.

Jeg saae de murede Sidevægge i den Sal hvori vi befandt os, vakle frem og tilbage imod hinanden. Den fra Loftet nedhængende Lysekroner bevægede sig som en Pendul, alle Lysene sluktes og en tyk Røg truede med at dække os.

Den unge Pige var falden i Afmagt, min Bligt tillod mig ikke at dvæle hos hende.

Neppe havde hun igjen slaaet Vinene op, før jeg styrtede ud, og løb mellem Ruiner gennem Consulathbygningen, hvis Loftsvælvning stod aaben i over en Fods Bidde, Himlen og Stjernerne laante mig deres Lys, da jeg trængte ind i disse Katakomber.

Jeg naaede Døren til Hr. Lesseps's Sovestue, og fandt det lukket. Jeg bankede paa og meldte mig med en af Støv qvalt, neppe lydlig Stemme. Da der intet Svar kom for-

lod jeg atter dette Rædselssted, ikke tvivlende om at den Ulykke, jeg befrygtede, virkelig havde tildraget sig. Ved Hjælp af Ruinerne klavrede jeg op paa den Terrasse, hvor Hr. Lessep's Søn sov. Terrassen var revnet, Brystvæernet, hvortil min Bens Seng stod lænet, styrtet sammen, og af Sengen var der intet Spor.

Af Alt dette maatte jeg drage den Slutning, at min kjære Theodor var falden ned i Rhans Gaarden, og havde fundet sin Grav under Ruinerne.

Med hvert Skridt fordobledes nu min Angst. Forvirrede Skrig og Raab, snart af Jammer og snart af Raserie, løde rundt omkring mig, men forgjæves standsede jeg undertiden, for, om muligt at høre Lyden af Hr. Lessep's eller hans Søns Røst.

Imidlertid havde saa mange i 10 Minutter gjorde voldsomme Anstrængelser udtømt min Kraft, og Smertes nedflaaet mit Mod, jeg overgav mig til min beklagelsesværdige Skjæbne, og satte mig paa en af Gruushobene, hvor jeg medens min Phantasie fløi over til mit Fædreland og min fjerne Elskede, ventede eller snarere hidkaldte Døden, som jeg anklagede for, alene

at have forskaaet mig. Paa engang hørte jeg en Stemme, den forekom mig bekjendt, men Smerten havde forandret dens Tone.

Nu hørte jeg Navnet, Theodor, reiste mig af min lethargiske Tilstand, og saae min Ben i sin Faders Arme.

Jeg tastede mig ligeledes i deres Favn, og vor fælleds Takkebøn steg i vor Gjenforenings første Dieblutte jublende til Himmelen.

Men da den første Henrykkelse var forbi, og vi nu begyndte nærmere at betragte vor sørgelige Stilling, saa kunde vi ikke undlade at befrygte, at Døden hidtil blot havde skaanet vort Liv, for at opbevare os for endnu frygteligere Storme.

Det Sted, hvor vi befandt os, var en snever afliggende Gaard, behersket af meget høie Mure, der ved hvert af de fra et Qvarterstid til det andet, gjentagne Stød vakkede over vore Hoveder.

Allerede saae vi de bristende Mure nærme sig hinanden, allerede de øverste Stene løsrive sig og rulle for vore Fødder.

Ogsaa den første Dragomans Familie var truffen sammen med os paa dette Sted, og i

angst- og rædselsfulde Stilling ventede vi Dagens Frembrud.

Foruden denne Urolighed over vore Beners Slijæbne, eller snarere vor Jammer over deres Død, udmattede Natten os ogsaa endnu ved dens for den Ulykkelige velbekjendte Langsomhed. Endelig med det første Daggrø forløbe vi Ruinerne af vore Boliger.

Jeg formodede at vi ville komme til at forsvare Livet, der var levnet os, mod tøilesløse Soldaters Fanatisme, men Ulykken, idet den ophæver al Forskjel af Stand, omstøder ogsaa den Skillevæg, som Had og Intolerance have reist imod den.

Ydmægtede og ligesom tilintetgjorte af den store Skræk, omfavnede og lykønskede man hinanden, ligesom efter et farligt Skibbrud, uden Forskjel paa Rang og Religion, idet man i ethvert Individ, der endnu fandtes tilbage, troede at see et levende Exempel paa en særdeles guddommelig Beskyttelse.

Vi toge i al Hast vor Vej ad Haverne til idet vi klavrede over hele Høbe af Ruiner og Gruus, og passerede under flere end een i sine Grundvolde rystet Svælvning.

Hvilket skræffeligt Skuespil aabnede sig for os ved Stadens Port, Saarede og Døende, alle hobede mellem hverandre. Skræk, hvis Udtryk grændsede til Fortvivlelse, læstes paa Alles Ansigt, Fortvivlelsens Skrig hørtes fra Alles Læber.

Gamle, skrøbelige Fædre bleve ledede eller baarne af deres Børn, veeflagende Mødre løbe omkring til alle Sider og rive Haarene af deres Hoveder.

Vi vare de første Europæere, der gik ud af Staden, vidste endnu Intet om vore Benneres Skjæbne, og troede dem begravne under Ruinerne.

Snart stødte dog nogle af dem til os, og i Forening fortsatte vi nu vor Vej til Haven og tænkte paa Midler til at vedligeholde en Tilværelse, som Himmelen havde fristet for os paa en saa vidunderlig Maade.

Hr. Lesspeys havde neppe levet to Maanedere i Aleppo, men havde allerede i denne korte Tid ikke alene vidst at erhverve sig alle Fransers, men ogsaa de Indfødtes Agtelse.

Genstemmigt overdroge vi ham, det ligesaa majsommelige som hædrende Hverv, at

gaae dem, Jordffjelvet havde fkaanet, tilhaande med Raad, og beskytte dem med sit Navn og sin Anseelse.

Hans første Raad, som man fulgte med den største Beredvillighed, var, at man skulde samle sig i en rummelig, af en Na, der kunde tjene os som Forskandsningsgrav, gjennemflydt Have, hvis Eier stod i stor Anseelse blandt Osmanlierne.

Denne Have var omgivet af en Muur, hvis anseelige Hvide stillede os i Sikkerhed for ethvert Anfald fra Arabernes Side, hvis umættelige Havesyge, ved den lidte Ulykke, maatte vækkes i stærkere Grad end sædvanlig.

Deels i Træernes Skygge, deels under flette Telte af sort Hesthaar, grupperede nu Frankerne sig om et stort Telt, som Paschaen havde sendt Hr. Lesseps. Heden var utaalelig alle mulige Savn fremførte snart en Mængde Sygdomme.

Bandet, der skulde have forskaffet os Berqvægelse, begyndte at hidskyllé Siig. Hvert Dieblif vare vi nødte til at gribe til Raaben, for at bortjage Aøvernes Angreb, thi trods Gouverneuren af Aleppo, Behrem Paschas ubønhr=

lige Strænghed, og uagtet den Bagt han havde givet os, gif sjelden en Nat forbi uden Larm. I disse pinlige Dieblikke saae man den franske Consuls ædle Charaktere udvikle sig i sin hele Storhed.

Selv dybt greben af de Jammer-scener, her tildroge sig for hans Dine, søgte han desuagtet at sætte Mod i de Nedslagne og uddeelte Hjelp og Trøst i det rigeste Maal.

Samme Mand besjælede ogsaa de øvrige Nationers Consuler. Aleppos Indvaanere ville forblive dem Alle tilsammen takskyldige, saalænge Grindringen om deres Ulykke lever iblandt dem.

Ogsaa Consulens Søn har erhvervet sig stor og almindelig Anseelse.

Nævnlig har ogsaa den ved General-Consulatet i lang Tid ansatte Hr. Geoffroi viist Europæerne store Tjenester, og lagt for Dagen en sjelden Iver, Virksomhed og Charakterstyrke, forenet med stor Færdighed i Sproget, og praktisk Kjendskab til Land og Folk.

I midlertid vedvarede Jordrystelserne, hvert Dieblif modtog vi nye Efterretninger om den Jammer, der ogsaa havde truffet Stæderne i

Omegnen af Aleppo. Antiochia var albeles
 ødelagt. Drontesfloden var traadt over sine
 Bredder, rev Hiorde og Huse bort med sine
 Bølger, og vendte kun tilbage til sit Leie for
 at aabne Udsigten til Afgrunde i Jordens
 Skjød.

Lattaquia, Alexandrette, Djesser tilligemed
 alle øvrige Steder og Landsbyer i en Halv-
 kreds af 50 Mile, bleve ganske eller tildeels
 lagte i Gruus.

Antallet af denne Rædselsnats ulykkelige
 Offere blev i Begyndelsen anslaaet til 25,000.
 Dette Opgivende var overdrevet, men i ethvert
 Tilfælde beløb Antallet af de Fornlykkede sig
 til 8,000 Mennesker.

Det varede over tre Uger inden man igjen
 kunde gaae ind i Staden.

Liiglugten bortskræmmede de af Indvaa-
 nerne, der følte sig modige nok til at trodse
 den Fare, Omstyrningen af de faa tilbagestaa-
 ende Bygninger kunde medføre.

Blandt Franterne gaves der vel mange
 Saarede, men ikkun fem Mennesker, hvoriblandt
 ogsaa den østerrigske Generalconsul, vare blevne
 et Nov for Døden.

Allepos Arbøger tale om de frygtelige
 Resultater af et Jordskjælv for omtrent 1200
 Aar siden, og af Historien er det bekjendt, at
 Antiochia blev ødelagt i Aaret 115 under Tra-
 jans Regjering, og at Consulen Pedon tilsatte
 Livet under dens Ruiner. Dg saaledes havde
 da i Aaret 1822 hine Rædselsseener fornyet sig
 i begge Steder paa en rædselsfuld Maade.

Anecdoter.

Bladet Pandore fortæller følgende Anecdote: En Skuespiller i Paris havde bemærket at en smuk, ung Dame lagde nøie Mærke til ham. Hun var vel værd at hylde — og viste ikke heller Kulde. Men der var dog en Hindring: hendes Gunst lod til at maatte kjøbes ved Præsenter, og vor Yngling var fattig, men han vidste at hjælpe sig.

Han gif hen paa et Contoir, hvor Klæde-
dragter udleiedes, og leiede et Cachemirs Shawl
paa otte Dage.

Hvo var lykkeligere end den unge Acteur?

Men de otte Dage løb snart — hvorledes
skulde han nu faae Shawlet fra hende igjen?
ogsaa hertil fandt han Raad: Han førte sin
Dame hen paa et offentlig Sted, man var ret

overgiben, da ulykkeligviis en tjælen omslyngen af Armen vælter en Kop Kaffe over Shawlet.

O vee, nu er det skjøne Stykke spoleret!

Dog nei, vor Tilbeder veed et Sted, hvor flige Pletter tages af med stor Færdighed.

Næste Morgen er han ved Haanden, og henter Shawlet, for at besørge det til Pletskrædderen. Han tager det med sig, — og Shawl og Elsker seer hun aldrig mere.

Intet, siger Byron, forbittrer mig saameget som den saakaldte fine Følelse, der udelukker Opførelsen af mange Gjenstande fra Scenen, en fin Følelse, der som jeg fast troer, hidrører fra en lav Standpunkt af den moralske Følelse, og var fremmed for den majestætiske tillidsfulde Dyd, der hersker i vort Lands gyldne Tidsalder. Alt er nu affekteret methodistisk Bænighed. Undseelsen flyr fra Hjerterne og flygter til Læberne, eller ogsaa ere vore Følel-

ser og Nerver langt mere forfinede end vore
Naboers.

General Laurent var Bager af Profession
og bosat i Languedoc. Han greb til Vaaben
under den franske Revolution, og steg ved sine
Fortjenester og sin Tapperhed til en Generals
Rang, men da han fandt at Bonaparte havde
styrtet Republikken, brændte han sin Uniform,
og tog igjen fat paa sin Haandtering, hvori
han forblev til sin Dødsdag.

Regen Larm for Intet.

(Grindringer fra England, efter Mgbb.)

Natvægterne i London vilde gjøre meget vel i stundom at følge den godmodige, sindriæ Dogberrys Anskuelse, og Magistratspersonerne der have Forsædet i Politiretterne, vilde hyppig kunne anvende deres Tid bedre, naar Natvægterne ikke saa ofte gjorde „Regen Larm for Intet.“ Derom følger et Exempel.

Natvægterne ere sædvanlig Irlændere, og høre til den laveste Folkklasse, ikkun den høieste Nød kan foranledige dem, til at modtage et saa fortrædeligt, besværligt Hverv for en Shillings Bisfortjeneste.

Naar et saadant Menneſte har tilbragt hele Dagen med ſvært Arbeide, ſaa er der kun lidet Held at vente af hans Narvaagenhed for den Gade, i hvilken han efter Forſkriſten ſkal agte paa Jldløſ, Lyve, Røvere, omſtreifende Paſ, Forſtyrreere af Natteroe, ulykkelige Piger oſv. Der er alene i City anſat henimod 800 ſaadanne fattige Djævla.

Mod Aftenſtumringen ſtaaer Natvægterens bevægelige Huus paa ſin beſtemte Plads, til en Side af Gaden, dog ſaaledes at Fortouget bliver frit. Fjørend det bliver fuldkommen Nat beſøger han endru et Værtshuus af tredie eller fjerde Rang, og styrker ſig til den foreſtaaende Nat. Derpaa søger han ſin Hytte, og gjør ſig det ſaa beqvemt ſom muligt. Efterkommer han ſin Pligt redelig, ſaa gjør han fra Tid til anden en Tour igjennem Gaden, idet han raaber ſit „ten o klok“ og „half paſt ten“ oſv., og agter paa Alt, hvad der forſtyrreer den offentlige Roe og Orden. Men ſædvanlig hører man ham ſnorke i ſit „box“; vaagner en Strid i Nærheden ham, eller kan han ikke blive ſærdig med en Nattesværmer, ſaa lader han ſin Skralle høre, og Gade op og Gade ned ſvarer de andre

Bægteres Skraller. Patrouiller og Bægtere fra Bagthuset komme til, de Stridende undflye, Natfuglen bliver sat i en smudsig Arrest og næste Dag bragt for Magistraten.

Saa raske ere dog imidlertid kun de færreste Bægtere. En Ulykkelig, der syg og pjaltet flyer Dagens Lys, og dreven af Sult, om Matten anraaber de Forbigaaendes Medlidenhed, vinder hans Overbærelse med nogle Penninge, Galningen, som han har grebet, larmende eller stridende med Andre, og arresteret, lader, naar Blodet er blevet noget koldere, en Shilling glide i Natvægterens Haand og undgaaer derved det mørke Kammer (man kalder disse Fangebure meget passende „blak holes,“) Straffen og den Ubehagelighed at møde for Retten.

Natvægterne skulde ikke sjelden være Deeltagere i eller Hælere ved Indbrud og Tyverier ogsaa forsætlig tirre Forbigaaende til at opvække Strid, for deraf at drage Nytte; dog er mig, ved mine mange natlige Toure gjennem alle Byens Dele, aldrig forekommet et Exempel af det Slags.

Politiretten i Bowstreet frembyder alle Slags interessante Scener, og hvem der vil lære Menne-

sker at kjende, eller blot vil more sig, kan for en Shilling i Indtrædelsespenge være Bidne til mangfoldige Tilfælde og Forhandlinger, som der blive afgjorte.

Vi have erlagt vor Shilling og taget vor Plads blandt Tilskuerne i det øvrige Rum af den udstrakte Sal.

Betjente gaae ind og ud i det nedre Rum hvor Retten holdes, bringende Protokoller og desl. Den præciderende Dommer, Sir Richard Birnie, er en af de elstværdigste Embedsmænd jeg har kjendt, en Mand, fuld af Mand og Lune, med ægte engelske Ansigtstræk og lynende Dine, har nu indtaget sin Plads, og en ung Pige, af en skjøn sund Legemsdannelse og et særdeles regelmæssigt tiltrækkende Ansigt træder frem.

A pretty damsei, sagde mine Naboer, og satte deres Dieglas i Bevægelse for at betragte hende nærmere. Pigens frække Blikke og den ikke meget omhyggelige Beklædning, forraadede snart at hendes Haandtering ikke svarede til de Fortrin, Naturen har bortødslet paa hende. Hun var anklaget for at have frastjaalet en ung Gentleman en Souverain.

Den unge Adelsmand, et Lommeformat af et Menneske, som hverken havde noget ædelt eller noget mandigt ved sig, en sand Satire paa det saa tidt misbrugte Gentleman, men iøvrigt paa det bedste udstyret, om ikke af Naturen, saa dog af Skomager og Skrædder, spillede fuldkommen en Dandy. Dette unge Menneske skulde først nævne sit Navn, men protesterede derimod, pathetisk anførende, at han var en ung Mand, der netop skulde træde ud i Verden og allsaa ikke kunde give sit Navn til Priis for Dffentligheden. Navnet gjorde her irtet til Sagen osv. Den Anklagede angav derimod mange velklingende Navne, blandt andre kaldte hun sig ogsaa Juliana.

Den unge Gentleman fortalte nu, at han Aftenen tilforn havde forladt sin Bopæl i den Hensigt at besøge Coventgarden-Theatret, men at han undervejs havde mødt Miss Juliana, der under hendes sorte, hvælvede Dienbryn havde tilkæstet ham et saadant Blik, at det havde været ham umuligt at gaae videre,

En lille Pause følger nu, i hvilken han søger at væbne sig med et lille Anstød af billig

Undseelse, og leder om de bedste Udtryk for sin Færd.

Da Diekasket var saa farligt, saa vilde ikkun Flugten, det indsaae han nu, kunde have reddet ham. Men istedetfor at flye var han bleven staaende i de straalende Dines Brændepunkt, og havde spurgt Pigen, hvorledes hun befandt sig?

Miss Juliana havde svaret: Hun vilde befinde sig meget vel, dersom hun ikke frøs saa meget, tilføiende med et dybt Suk: Ak, hvilken herlig Ting var ikke et Glas godt varmt Brændeviin i saadan en bitterlig kold Nat.

Dette havde han nu anseet, som en direkte Dpfordring til hans Udelmod, og ligesaa lidet kunnet modstaae denne, som Pigens fulsorte Dine.

Saaledes havde det altsaa spriet sig, at han bød Pigen sin Arm, og saae sig om i Gaden efter et Bærtshuus. Lykkeligviis havde han ligesom Gaden læst de transparente Ord: „Fine Cogniac Brandy neat as imported;“ uden Midler til at modstaae Fristelsen var han gaaet ind i Bærtshuset med Miss Juliana, og

havde druffet et Glas, de havde fundet dette
saa fortræffeligt, at de havde taget nok et osv.

Imidlertid trippede — hvilket fremgaaer
af den videre Fortælling, som vi gjengive sum-
mariff — to andre Piger ind, Beninder af Miss
Juliana, og Mandzlingen paastod at ogsaa de
skulde tage nogle Glas godt varmt Brændeviin
og Vand til dem, hvorfor de heller ikke und-
sloge sig.

Selskabet blev saa oprømt, at den Lille
endelig lod sin Trangbrystighed fare, og be-
sluttede at gjøre en lystig Nat af den lystige
Aften.

Dog, sagde han, gad jeg først gaae hjem,
for at sige mine Folk, at de ikke skal sidde oppe
efter mig.

Na Fanden — vil J sige, raabte Miss
Juliana, det er ikke andet end a hum (Løier);
hvis J gaaer, saa kommer J ikke igjen.

Den unge Mand ærgrede sig over denne
Tale, men hans Kjærlighed flammede endnu
som et Gaslys, og han satte sin Vren i Pant
paa at han vilde komme igjen.

Vren er Alt i mine Dine, sagde den blide
Juliana, kun intet Pant! at pantsætte Vren!

J Sandhed, nei, giver J mig en Souverain i Pant.

Det vil jeg, sagde den lille Nøddetnæffer, lagde Guldstykket i Miss Julianas skønne Haand og gif.

De tre Piger ventede nu saa meget desto mere samvittighedsfuldt paa den Lilles Tilbagekomst, som, for at sige Sandheden, ingen af dem var istand til at holde sig ordentlig paa Benene.

Da den lille Gentleman nu kom igjen, ventede han naturligviis at faae sit Guldstykke tilbage, og Damerne vidste ligesaa naturligt intet af Guldstykket, siden de intet vidste af dem selv. Da sluttes Elskovsflammen i den unge Mand's Hjerte, Breden bemestrede sig hans faa Sandser og han sendte nu den engang (det vil sige for to Timer siden) høitelskede, yndige Juliane i Baghuset.

Miss fulgte Constablerne i en Tilstand, der, for at tale med den nyeste objective Absolutismus, lod Selvbevidstheden saare lidet Rum til Forestillinger eller Tanker.

J Morgenstunden havde imidlertid den spædlemmede Mandsling allerede angret sin

Grusomhed, forbandet sin Fremfusenhed og igjen begyndt at føle en Smule Elskov i sit vatterede Bryst for den stakkels Juliana, han sagde derfor Magistraten, at han ikke ønskede at forfølge Sagen videre.

Jeg er en ung Mand, sagde han, der netop træder ind i Verden, en Historie af dette Slags kunne besmitte mit gode Navn, (hvad vel et saadant Menneſte forstaaer ved et godt Navn?) jeg vilde derfor være meget glad, om man lod Pigen gaae, og hun vil vel ikke være utilfreds med at beholde den omtvistede Souverain.

Miss Juliane glædede sig over den gode Vending hendes Sag tog, hun saae taknemmelig med hendes klare, kulsorte Dine paa den lille Mand, og vendte Guldstykket i Haanden, forsikrende, at hun ikke havde tænkt paa at beholde det, og hermed tilbagegav Eieren det.

Men det kulsorte Die havde enten virket paa ny, eller det unge Menneſte skammede sig ved at tage Pengestykket tilbage, fort sagt, han overlod det kjærligen til Besidderinden.

Dommeren sagde til den unge Daare med kold Foragt, at han i Fremtiden maatte vælge

fit Selstaa bedre, og, naar han vilde træde ud i Verden, da begyndte det paa en anden, mere ærefuld Maade end dennegang var skeet.

Til Miss Juliana sagde han, at hun skulde forsvare det varme Brændeviin, den kolde Natte-luft og sine lunkne Grundsætninger, paa det, at han ikke oftere skulde have den Gæst at see hende for Retten.

Den unge Mand var allerede forsvunden, og Miss fulgte ham estertænksum og med nedslagne Dine.

En sagte Mumlen lod sig nu høre blandt Rettens frivillige Bisiddere. Een meddeelte en Anden en nysfornummen Nyhed, den Ene forundredes som den Anden.

Udraab af Forundring fra deres Side, som hørte Nyheden, Tegn paa Nysgjerrighed fra deres Side, som ikke kjendte den, og dyb Estertanke fra deres Side, som kjendte den. „Is't possible? — Jest! jest! — It can't be! — How the de — I schould they?“ osv.

Et Hoved stjaalet, sagde min Nabo, og følte til sit eget, for at overbevise sig om dets Tilstedeværelse.

Ja, sagde en Anden, et Hoved blev denne Nat stjålet, Gjerningsmanden er greben, og vil strax blive ført for Retten.

Større Bevægelse, stigende Nysgjerrighed. Maaskee Hovedet af en Død, hvorefter de unge Lærde fra St. Bartholomæus Hospital ere saa forhippede, sagde den Ene.

Maaskee Cromwells Hoved, sagde en Anden.

Maaskee et Raalhoved, yttrede en Tredie, hvem Nysgjerrighed og unyttige Spørgsmaal gjorde utaalmodig.

Alt var spændt, enhver vilde, da de nærmere Omstændigheder ved Gjerningen ikke vare at udforske, vide noget om Gjerningsmanden.

Men hans Navn var ikke bekjendt, han selv endnu ikke kommen og Anklageprotokollen fra Baghuset endnu ikke fremlagt, man stod, saa at sige, paa Forventningens Raale, for at see Banfselighederne løste og Nysgjerrigheden tilfredsstillet.

Endelig traadte en Mand ind i den nederste Deel af Salen, med en Sæk, som han lagde paa en Bænk, og gik igjen ud.

Der er det, raabte den Ene.

Der er det, gjentog den Anden, og de nærmede sig Sæffen, for at kaste et flygtigt Blik i den.

Den Første befølte Sæffens Indhold. Det er det, uden al Tvivl, sagde han, og bad sin Ven ogsaa at tage fat, denne prikkede omkring med Fingeren, og bemærkede listigt, at det var et meget langt Hoved, men tilspøiede han, her er et andet.

Et andet, raabte en Stemme i Kammeret, og en gammel trind Herre vraltede frem, hvad to Hoveder?

Ja, i Sandhed, svarede den Første, to Hoveder.

Hvem veed, hvorvidt Forhandlingerne over denne Opdagelse vilde have strakt sig, hvis ikke under de grundigste Overveielser af alle mulige Tilfælde, en Politiofficiant, ved Navn Johnstone, der har gjort sig bekjendt ved sin Stræng-
hed mod Londons Bagere, var traad ind, og seende sin Sæt i Philisternes Klær, meget kold-
sindig havde anmodet dem om at lade hans — Brød rolig ligge, indtil de bleve foreviste Magistraten.

Denne pludselige Forvandling af to Hoveder til et fire- og et topunds Brød, foranledigede en almindelig Skogerlatter, og Bennerne af det Vidundelige traf sig temmelig skamfulde tilbage til deres Pladser, fuldkommen besluttede rolig at vente der, indtil det virkelige Hoved endelig kom for Dagen.

Den geniale Gynther har i et skjønt Digt godtgjort, at Alt Endeligt, ogsaa endelig kommer, saaledes indtraf da ogsaa her Udviklingen i Person af en Nat-Constabel, en irsk Bægter og tre andre Menneſter, af hvilke den ene havde overtaget Hovedrollen i Dramaet, nemlig den Fange.

Da Anklageprotokollen var fremlagt, viste det sig, at William Hayward var anklaget af Natvægteren Corney Murphy, som mistænkt for at have stjaalet et Hoved.

Natvægteren kaldtes frem, og det paalagdes ham at fremstille Sagen i Sammenhæng.

Det vil jeg ogsaa, med strænge Hr. Dommers gunstige Tilladelse, sagde han idet han tørrede Munden.

Da jeg raabte halv Tre imorges, Deres

Strængthed, saa mødte jeg denne Mand, med et Hoved paa sine Skuldre.

Det var i Sandhed høist paafaldende, bemærkede Sir Richard Birnie, men jeg troer det vilde have været endnu langt mere paafaldende hvis J havde havt det Modsatte at forebringe, og sagde at J havde mødt ham uden et Hoved paa sine Skuldre.

Ja, sagde Corney, med Deres Strængheds Tilladelse, men Manden havde to Hoveder, og det andet Hoved var paa hans høire Skulder. Da nu Hovedet var der, saa spurgte jeg ham meget høflig, idet jeg tog ham i Nakkens, hvor vil J hen med det Hoved?

Hvad kommer det Jer ved, sagde han.

Det kommer mig ved, sagde jeg, det skal jeg vise Jer.

Lad mig gaae, sagde han.

Nei, det gjør jeg ikke, sagde jeg, og saa tog jeg fat i Hovedet, hvis Hoved er det? spurgte jeg ham.

Det tilhører en Ven af mig, sagde han.

Naa saa er, sagde jeg, saa er J nok saa god at følge med til Bagthuset med Jeres Vens Hoved.

Hvorfra, spurgte Sir Richard, sagde han, at han havde Hovedet?

Med Deres Strængheds Tilladelse, sagde Corney, han sagde, han havde frataget en Pige det paa Gaden, og jeg spurgte ham, hvad han vilde gjøre dermed?

Og hvad svarede han?

Han vilde tage det hjem med, uden Ophold.

Sagde han, hvad han vilde gjøre med det.

Ja, med Deres Tilladelse, han snakkede noget om en Carneologist, men jeg sagde, jeg holder Jer hverken for en Carneol eller for uogen Slags Logist og I skal paa ingen Maade bilde mig noget ind.

Jeg kan tænke, han kaldte sig en Kranio-
logist. Folk ere tilfældigviis nu befængte af et
kraniologisk Kaserie.

Det var saadant noget, Deres Strænghed.

Vel, og hvad saa mere?

Jeg bad ham tage Benene med sig, og saa
afsted til Bagthuset, med Deres Tilladelse.

Hoved og Alt?

Nei, strænge Herre, jeg bar Hovedet.

Bidere.

Godt, da jeg saa havde ham der, sagde han at han var en Carneologist, og vilde beføle Con-
stabelens Hoved, men da denne ikke vilde lade sig føle, kom han og vilde gramse i mit Hoved for at see om jeg havde Narvaagenhedsorganet, som jeg troer han kaldte det, ha, ha, sagde jeg J kan spare Jer Uleiligheden, thi jeg har og bruger iugen andre Organer end min Stralle og mit Bagthuus. Og saa loe han og var nærvæd at rive Parykken af mig, og bandede sin Salighed paa, at jeg vist havde Søvnhedsorganet i en fremstikkende Grad. Gjør intet til Sagen, hvad jeg har sagde jeg, men J synes at have Tyreorganet, ellers havde J ikke stjaalet dette Hoved, og altsaa belav Eder paa at faae Natteqvarteer omsonst, derpaa blev han puttet i det sorte Hul, naadige Hr. Dommer.

Medens denne Dialog varede, bemærkedes den største Nysgjerrighed fra Tilskuernes Side, enhver ønskede at see Hovedet, men hidindtil vilde det slet ikke blive synligt. Sir Richard som øiensynlig ahnede den hele Spas, befalede nu at frembringe det stjaalne Pecicranium, da til alle de Underlystnes Skræk og Forbauselse, der fremtraktes et Bræt, paa hvilket, med be-

undbringsværdig Kunst, var malet et Saraceuerhoved. Ak, raabte flere paa engang, et Skilt, intet andet end et Skilt.

Tilforladeligt et Skilt, sagde Corney, det er Saracenhovedet fra Snowhill, som blev stjaalen fra Indfjorselen i Nat, og her er den Gentleman, hvem det tilhører.

En Mand, i Tjeneste hos Bærten i Saracenerhovedet, kom frem og sagde, at det omhandlede Hoved var et af de to over Indgangen fastgjorte Hoveder, ved hvilke man havde til Hensigt at henvende de Forbigaaendes Opmærksomhed paa Gjæstgivergaarden, det var pien-synligt nedtaget af Raadhød, siden det ikke kunde være nogen anden end Cieren til Nytte.

Den Anklagede blev nu fremstillet, opgav sit Navn og sagde, at han om Morgenens, i Begreb med at gaae hjem, havde mødt to lystige Piger med det omhandlede Hoved, da han havde sigtet dem for Tyverie vare de leende undløbne. Ved nærmere at betragte Hovedet havde han opdaget en gammel Bekjendt i det, og besluttede at bringe det tilbage til Snowhill, men Bægteren havde anholdt ham, og da han ikke troede, at man for Alvor havde ifinde at

arrestere ham, havde han spøget en Smule over den nuværende Yndlings Videnskab, Kraniologien. Hvad Hovedet angik, da kunde han jo ikke benytte det til andet end Kjøffenbræt.

Sir Richard Birnie fæstede Troe til hans Udsagn og sagde.

Den Anklagede er frie, men det vilde Saracenerhoved skal bringes tilbage til sit forrige Sted, med mindre at et af de kraniologiske Selskaber maaskee forlauger at undersøge dets Organismus og nærmere Symptomer nøiere. Forresten vil jeg kun bemærke, at den Sædvane, at male Saracenerhovederne saa gigantiske og skrækkelige, hidrører fra de første Kors-toge. Korsfarerne bleve slagte af Saracenerne, vendte hjem, og fremstillede deres Dørvindere som Folk af Hjæmpemæssig Legemsbygning og vilde, trodsige Physiognomier, for derved nogenlunde at formindste deres Skam.

Hermed var Retten endt og Selskabet adskiltet leende.

Slibustierne.

(En historisk Skizze efter Mgblb.)

Vante til at betragte sig som den nye Verdens udelukkeude Besiddere, havde Spanierne ikke, med deres Monarkies dalende Glands og deres svindende Baabenhæder, formindsfket deres Nationalkarakters Stolthed, eller ved en mildere Behandling af de Indfødte søgt at udslette Mindet om Fortidens Grusomheder. Intet Under da, at andre Nationer understøttede af de Undertrykte, med Held forsøgte at løpkaste sig til det, i hiin Verdensdeel forhadte Folks Medbeilere. Dog var Kampen i Begyndelsen haard imod den, endnu stedse mægtige, Kolos. Hen-

imod Midten af det 17de Aarhundrede bleve Englænderne og de Franske igjen fordrevne fra Den St. Christoph, hvor de havde anlagt Kolonier. Den franske Gouverneur maatte flygte til Frankrig, men en modig Hob franske Kolonister, for det meste Normanner, med hvilke adskillige Englændere forenede sig, besluttede heller at vove Alt, end fattige og som Flygtninge at vende tilbage til Fædrelandet. I Barcker, som de selv havde bygget sig, paa Indianernes Maade indskibede de sig, for at opsoge et nyt Fødeland. Snart pinede de Domingos nordlige Kyst, som de fandt begrændset fra Landsiden med utilgjængelige Fjelde og ubeboet af de Spanske, men til deres Forundring bedækket med Hjorde af vidtomkringløbende Dvæg. Vore Eventyrere dvælede ikke med at benytte Opdagelsen og bosatte sig der.

I Begyndelsen ernærede de sig alle af de dræbte Dyrs Kjød, og dreve en fordeelagtig Handel med Huderne, hvoraf de fik Navnet Boucaniers. Men denne Levemaade blev snart for eensformig for de mere Forbovne blandt dem. Disse forbedrede deres Barcker,

skaffede sig Baaben, og gave sig til at være Fribyttere; især mod de spanske Skibe som da bedækkede Havet. Med utrolig Forvoventhed angrebe de disse, og erobrede dem, om end Kampen var nok saa ulige. For at adskille disse fra deres paa Kysten tilbageblevne Kammerater, kaldte man dem Flibustierne, en Benævnelse hvis Oprindelse forgjæves er bleven eftersporet. Begge Næringsklasser forenedes ved Kysten, hvor Byttet fra Hav og Skove stødte sammen, under det fælles Navn: Kystbrødrene (*frères de la côte*), som de gjerne pleiede at tillægge sig. Og her opstod en aldeles demokratisk, paa Frihed og Lighed grundet Republik, som Spanierne aldrig hverken tillands eller tilbunds, ganske formaaede med Magt at forstyrre.

Kygtet om deres Bedrifter drog snart Moderlandets meest forvovne Eventyrere, især fra Normandiet, over til dem; Hoffet understøttede dem, og der fattedes dem blot Fruentimmer. Denne Mangel foranledigede hiin besynderlige, under Navn af Matelotage bekjendte, og ligesaa hellig som Ugtestanden holdte Forbindelse idet to og to af disse Mandfolk for-

enede sig til fælles Erhverv, Husholdning og Bistand.

Dog tilfredsstillede ikke denne Indretning Alle. De udbade sig hønlige Fruentimmer fra Fædrelandet.

I Haab om, ved Huslighed at binde disse Flygtninger, bevilgede endelig det franske Gou-vernement deres Ansøgning og sendte dem 100 Piger. Dette Antals Utilstrækkelighed blev jevnet med sjelden Enighed.

Loddet bestemte enhver af de Ankomne en Mage, som forbandt Egtemandens Navn med hans Rettigheder, og tildeelte hende desuden een eller flere Suppléante, som i den Førstes Fraværelse, ikke alene havde lovlig Ret til at træde i hans Sted, men hvem dette endog paalagdes som Pligt og efter en bestemt Orden. Kystbrødrene havde en blot naturlig Religion og taalte ingen Geislige hos sig. Men dersom man imidlertid tør troe Pater Chalevoix, saa tjente selve Naturens Grændser ikke altid til Rettesnor for deres Levemaade.

I Kampen adløde de selvvalgte Anførere, hvis Magt endtes med det fælles besluttede Foretagende. Historien har opbevaret Navnene

paa flere af dem, hvis Bedrifter ikke behøve at sty en Sammenligning med Fortidens Heltes. Navnene: l'Onoïs, le Basque, Granmont, le Sage Barthelemy, Roc, Pierre le Grand og Morgan bragte, i Flibusteriets forskjellige Perioder, Spanierne til at skjælve, endog i deres Fæstninger.

Intet kunde sættes i Sammenligning med deres Forrovenhed, undtagen den Grumhed, som de tillode sig mod deres Arvesjender, paa hvilke de troede sig af Forsynet bestemte til at hævne de stakkels mishandlede Indfødtte.

Saaledes huggede engang l'Onoïs, da han, paa et erobret spansk Krigsskib, fandt en Bøddel som knælende bekjendte, at han var kommen med for at hænge ham og hans Folk, med egen Haand Hovedet af hele Skibets Besætning.

Pierre le Grand havde længe forgjæves krydset omkring i Nærheden af Domingo, og holdt just Raad med sine 28 Stalbrødre, om hans læffe Skib endnu kunde holde Spæn, da Bagten fra Mærset meldte, at der lod sig et stort Skib see.

„Desto bedre“, raabte Pierre, „saa bliver ogsaa Byttet stort.“

Man nærmede sig Skibet; det var et spansk Krigsskib paa 54 Kanoner og kommanderet af en Admiral.

Pierre havde kun 4 Kanoner. Hans Folk tabte allerede Modet.

„Vi maae lægge os paa Siden af dem“, sagde Pierre, „de Spanske vente ikke noget Angreb, og tage os nok op i deres Skib, og vi bemægtige os da Kommandeurens Kabyt og Skibet.“

Planen lykkedes.

Medens de Spanske, som intet Ondt ventede, optog denne Haandsfuld Eventyrere i deres Skib, lod Pierre, ved en af sine Fortrolige, sit eget Skib bore i Søen. Det sank for deres Dine, og Fortvivlelse, Haveshge og Forvovenhed paa den ene, og Feighed og Bestyrtelse paa den anden Side, bragte det stærkt bemandede og rigtladede Krigsskib i Pierres og hans Stalbrøders Magt.

Men Krigslovene vare ikke fremmede for alle Kystbrødrene's Anførere; ikke alle dreves ene af Guldtørst under deres Faner. Saaledes

var ingen, end ikke den skrækelige Olonois, Spanierne saa frygtelig som Henry de Montbars, som erhvervede sig Tilnavnet: Udrydderen (exterminateur). Nedstammende fra en gammeladelig Familie i Languedoc og opdragen af velhavende Forældre, opfyldtes han, allerede i sine Skoleaar, ved Historien om de Spanskes Grusomheder ved Mexikos og Perus Erobring, med en saa heftig Forbittrelse, at han svoer hele Nationen Hævn.

Ved et, af Disciplene opført Skuespil, ophidsedes hans Indbildning saa meget, at han rasende anfaldt en af sine Meddisciple, som spillede en Spaniers Rolle, og nær havde dræbt ham.

Neppe havde han raact Indlingsaarene, før han, uden at agte sine Forældres Taarer, ilede til Domingo, hvor denne modige, med Krigs og Levnetsfornødenheder vel udstyrede Ungling, med aabne Arme blev modtaget af Kystbrødrene og de Indianere, som, under Navn af Engagés, talrigt havde forenet sig med ham.

„Her kommer Eders Hævner!“ raabte han til Indianerne, idet han betraadte Strandbred-

den. Han lod ikke sine Brødre have et Dieblits
Koe, — de maatte paa Stand bryde op med
ham imod det i Nærheden leirede Detaschement.
Da han saae væbnede Indianere ved sin Side,
skjælvde ham af Glæde og Raseri, og kunde
ikke oppebie Angrebsøjeblikket.

J saae Timer havde vor Helt tilintetgjort
den spanske Leir.

Neppe var denne Gjerning fuldført, før
han kastede sig i et godt bevæbnet Skib, og
erobrede ligesaa hastig en betydeligt større spansk
Brigantine.

Ikke nøiet med, at forfølge deres Mod-
standere paa Havet, ofte med Barker, som et
Bindstød kunde sønderknuse at entre de største
Krigs- og Handelskibe, og næsten stedse med
Sværdet i Haanden at feire med et uendelig
ringere Antal, pønsede Kystheltene paa større
Foretagender og vilde nu ogsaa angribe deres
Fjende i Fæstningerne, hans Stattes Hoved-
gjemmesteder.

Her ere de, til det Utrolige grændsende
og i Løbet af et halvt Aarhundrede udførte,
Resultater af deres større Planer.

De hjalp Cromwells Flaade at frarive

Spanierne Jamaica, erobrede to Gange Den la Tortue og indsatte der een af deres Midte til Gouverneur, som det franske Hof maatte antage; — de trængte frem indtil Mexikos Havbugt og Havannas Havn; — indtog ved Storm, uden Artilleri, Fæstningerne i Portobello og Veracruz, hvor de Spanske havde deres Dplag af Skatte.

I de Spanskes Paasyn erobrede og opbrændte de Staden Panama, og vendte, belæssede med Rigdomme, tilbage til deres Brødre. Endmere forbovne ved det lykkelige Udfald, besluttede de, ogsaa at plyndre Perus Skatte.

Endnu var ingen Fransmand kommen i Sydhavet. For at komme did, maatte enten de utilgjængelig Fjeldmasser paa Panamas Isthmus overstiges, eller Amerikas Sydkyst omseiles. Rystbrødrene, indeelte i to Hobe, besluttede at prøve begge Veie. Underlæggende Alt deres Herredømme og belæssede med Bytte fra de spanske Dplage, trængte den ene Afdeling lykkelig gennem Landtungen til Sydhavet, bemægtigede sig nogle Skibe og ventede med Længsel Effadren fra Sydamerikas Ryster. Men denne var imidlertid, efter mange udstandne

Hændelser, bleven af Storme drevne til de afrikanske Kyster, hvor disse forvorne Sø- mænd søgte at holde sig skadesløse for de dem glippede peruvianske Skatte, og vendte da, ikke uden at have gjort Bytte underveis, tilbage ad den Bei, som de vare komne. Imidlertid traf der et frygtelig Uveir op imod deres paa Panamas Sydkyst ventende Brødre. Foran dem rykkede de, efter Hævn tørstende Spanier frem, med en talrig og vel udrustet Flaade, bag ved dem besatte de de tilgjængelige Fjeldveie og rykkede frem med udsøgte Krigerhobe. Det syntes lige umulig at slippe bort, haade til Lands og til Vands. Og dog lykkedes det denne, kun 550 Mand stærke Hob, at trodse den forenede spanske Sø- og Landmagt. Halvhundrede af de meest Behjertede trængte, med den eneste endnu brugbare Barke midt igjennem de fjendtlige Krigsskibes Linie. En Storm kastede dem paa Kysten af Californien, hvorfra de først efter fire Mars Dphold, og efterat have erobret et spansk Registerstib med en halv Million Piaastre, vendte tilbage til deres Brødre, efter først at have omseilet Sydamerikas Kyst. Men endnu vare 500 tilbage, og disse beslut-

tede at drage tilbage over Land. — Paa alle Kanter truede af en langt overlegen Fjende, affkaarne fra den lige, omtrent 50 tydske Mile lange Bei maatte de søge at skuffe Spanierne ved at drage ad en dem ubekjendt og tre Gange længere Omvei og paa denne Maade søge at undgaae deres Hovedstyrke. Uden Krigsfornødenheder og Fødevarer. i afveyleude Strid med Hunger, Fjender og Elementer, ankom de, over veiløse Fjelde, over Floder med frygtelige Catoracter, som de satte over i Fade, efter en Marsch af 150 tydske Mile, til deres Staldbrødre, paa erobrede Skibe, som vare ladte med hvad de af det erobrede Bytte havde kunnet bære.

Dog kunde alle disse Bedrifter ikke beskytte Rystbrødrerepubliken fra at opløses. En Række af ugunstige Tidsumstændigheder bevirkede dennes Opløsning i det 18de Aarhundredes andet Decennio. De evige Feider mellem Frankrig og Spanien vare, tilligemed Successionskrigen endte ved begge Kroners Forening i den bourbonske Familie. Frankrig, England og Holland, som nu vare i sikker Besiddelse af deres dahavende Kolonier, og ikke længere behøvede hine modige Fribytteres Hjælp, unddroge

dem den hidtil givne Beskyttelse. Indvortes
 Tvedragt og Mangel paa Enighed svækkede
 Rystrepublikens Kræfter og adspredte dens Med-
 lemmer. Nogle vendte tilbage til Fædrelandet
 og nøde der i Stolighed de erhvervede Rigdomme.
 Andre bortpødslede deres Skatte ved Udsvævelser
 og nedsank i deres forrige Trang. Mange
 bleve ved kloge franske Gouverneurer formaaede
 til at bosætte sig som Colonister i de franske
 Besiddelser, hvor man endnu finder af deres
 Afkom. Fortidens Heltegjerninger, siger Vol-
 taire, Roms Stifteres og Alexander den Stores
 Seire, de 10000 Grækernes Tilbagetog indtog
 en glimrende Plads i Historien, medens den
 kun løselig nævner Rysbrødrene, som en Trop
 modige Høvere. Drage vi den Nimbus bort,
 som omgiver Oldtidens Bedrifter, hvori bestaaer
 da deres Fortrin? Give vi vor Fribytterepu-
 blik en anden Tidsalder, større Genhed i dens
 Foretagender, og en Washington eller Buona-
 parte i Spidsen, mon da ikke Amerika allerede
 forlængst for bestandig vilde have været befriet
 for Europæernes Nag?

